

Альманах

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-32

Косів

«Писаний Камінь»

2024

ББК 84. 4 УКР6-5

Б 76

Б 76 **Джерельні дзвони – 32 / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2024. – с. кол.**

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 32» — літературно-музичне видання творчих людей Прикарпаття та митців слова з інших регіонів України, а також українців, які живуть і працюють за кордоном.

Альманах виходить у світ з липня 2001 року по 2024 рік включно за власні кошти авторів і розрахований на широке коло читачів.

ББК 84. 4 УКР6-5

© Марія Боєчко, упорядкування, 2024
© Видавництво "Писаний Камінь", 2024

ПЕРЕДМОВА

Книги, як і люди: народжуються, живуть і вмирають. Як і люди, вони то веселі, то сумні, то романтично-ліричні, то пригодницько-фантастичні. Книги — то палітра людських думок, мрій, надій, то відображення подій часу, то людська пам'ять і, зрештою, генетичний код.

Шановні друзі, недавно, в кінці липня 2024 року, світ побачив ще один випуск альманаху «Джерельні дзвони». Уже тридцять перший! А тепер Ви тримаєте в руках «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНІ-32»! Чи думала я колись, у 2001 році, що світ побачить понад тридцять видань нашого видання, яке з маленького джерельця за 23 роки перетворилося у потужне джерело літературного Прикарпаття, і в якому візьмуть участь понад 330 митців слова Івано-Франківщини, і не тільки. Звичайно, що ні.

І все це завдяки неймовірно талановитим творчим людям нашого рідного краю, яких останні роки налічується понад 70 авторів у кожному випуску. Адже альманах відкритий для всіх: як для відомих у літературних колах авторів, так і для початківців та народних митців слова, навіть, для школярів. Тому і не дивно, що рівень творів за професійністю написання різний. Але кожне слово, рядок, строфа написані серцем і душею всіх учасників альманаху. Особливо тепер, коли Україна переживає найважчі часи за всю свою історію через варварську війну, безцеремонно розв'язану російською імперією проти українського народу.

Наше завдання, мета і мрія полягає в цілковитій перемозі України над несамовитим ворогом на усіх фронтах цієї священної боротьби. Один із них — збереження культури і, осо-

бливо, літератури, як дзеркала всіх подій, які відбуваються не тільки в Україні, але й у цілому світі. Бо література — це совість народу, поезія — найвища форма існування мови.

У книг, як і в людей, своя доля. Хочеться вірити, що «Джерельні дзвони» ще продовжать свою творчу діяльність. Адже з кожним випуском вони зростають і стають популярними на літературній ниві усіх теренів України. Їх полюбили за чистоту, щирість, любов і вірність рідному слову та пісні. Зрештою — за демократичність, актуальність, мудрість, справедливість. Їх знають. Їх читають. На них чекають. Бо, як кажуть мудреці, слова летять, а написане лишається. Отож, до зустрічі у новому 33-му випуску альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»! Разом до Перемоги! Слава Україні! Героям слава!

*Засновниця і головна редакторка
альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»*

Марія Боєчко з Ковалівки

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

БІЛЕНЧУК АННА ДМИТРІВНА

Народилася 21.12.1995 року в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Філолог. Провідний методист Коломийської міської публічної бібліотеки. Поетеса, членкиня товариства письменників і журналістів імені Івана Франка.

Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року у (№23 - №32).

КНЯЗЬ КАРПАТСЬКИХ ГІР

Пам'яті поета Тараса Мельничука

Як серцю прикро, про це вчують гори, відгукнуться смереки, приймуть у свої обійми, приголублять і зігріють душу. Природа розуміла його, як ніхто із людей не розумів. То заводив дружбу із місяцем, то провадив розмову із зорями, то блукав між квітами й травами, збираючи з них краплі роси, то бавив сонце, що на царину до нього виходило. Він одягав ту земну красу в слово, мрією її обрамлював і своїми чистими помислами зачаровував гірські краєвиди. Він дивився на них

з великою любов'ю – натхненно й незрадливо, а ліси у відповідь гойдали його на плечах і ділилися силою, бажанням жити.

Одягав свій «при вихід» костюм, сірий штрамацький плащ, капелюх (що так йому личив) і прямував світ за очі, ішов кудись, аби вдома не сидіти. Адже його кликала воля. Тільки небо бачило Тарасові очі, у яких виднілася правда й бунтарська вдача. Через що посадили: й били, мордували, знущалися. А все лиш тому, що був чесним і відкритим до людей, любив свою Україну і не приховував того за солодкими, аж надто липкими словами, як те робили інші віршосклади. Там, за ґратами, задихався від ностальгії, у листах додому вітався зі своїми Карпатами, бо важко було на самоті з чужиною. Коли вертався на батьківщину, в рідні Уторопи (тоді була весна), заводив розмову з квітами. Пізніше хтось із Тарасових однодумців, піднімаючись на гору, скаже про шафран: «Бриндушка – бринить душа». І його душа бриніла, струни ще вигравали мелодію щастя, хоч і були натягнуті пережитими болем і гіркотою. Радянська ж система була до таких людей безжальною.

Тарас линув додому лелекою з забутих далеких країв, але ніс на крилах надію, віру в краще. Тримався до останніх сил, не переставав любити, творити. Тільки до природи ішов на сповідь, листком подорожника прикладав ту природу до своєї зраненої душі, загоював тюремні рани, що пекли й мучили тяжкими спогадами.

А потім знову прийшла весна, тільки принесла з собою холод і зимову хуртовину. Тарасові ця весна не подарувала тепла, і він знав про це. Знав і часто повто-

рював: «Березень – це той місяць, що забере мене». Так і сталося. Зупинилося серце – зупинилася думка. Зупинився погляд, який так часто звертався до неба, ніби відкрито спілкуючись зі Всевишнім. Аж сонце сховало своє проміння, з туги замовкли гори й сумно переглядались смереки. Осиротіла росинка, Князем якої себе називав.

МІСЬКОМУ ОЗЕРУ КОЛОМІЇ

Ця покровителька природа... Про неї хочеться віршувати, співати, писати картини. Щоб доцоту розповісти цю незвичну історію її співжиття з людиною.

Простягаю руку, щоб помацати хмари, розчинитись у їхній святій небесності, потонути з ногами й головою і десь трохи відродитися, воскреснути сонцем. Доторкнутися пальцями озера, хай відпочине серце на його самому дні, щоб бути благодатно чистим, його достойним. Вплести у волосся ці вербові віти, може, й вони хочуть стати для когось кимось.

О людино! Дай собі час зупинитися, ширше розплющ очі, глибше вдихни. Ти чуєш, як тебе наповнює світло?

ОПАЛІ ЯБЛУКА

На землі опалі яблука. Їх готують на здачу. З них буде добрий сік для нас. Вони ще про це не знають. Не знають, як гострі ножі перетнуть їм горло, і як вони перетворяться на суміш, і як їх викинуть ніби непотріб. Мріють про райське життя.

Здійнявся вітер, одне із яблук звалилося з дерева на мене. Привіталось. Мабуть, відчуло мої думки. Вже не хоче яблуко падати на землю. Краще б у землю, а не в людські руки.

БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА

Народилася 01.03.1963 року в селі Липове Тисменицького району Івано-Франківської області, мешканка селища Отинія. Вихователька ДНЗ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10 - №32).

ПАМ'ЯТІ ІРИНИ ФАРІОН

Шляхетний Львовє,
Що з тобою сталося?!
Ти одягнув жалобні кольори?!
Знов розіп'яли твою рідну Мову,
А ти дивився бАйдуже згори?!
Відвічний Львовє,
Мудрості святине,
Де наше Слово раювало споконвік,
Звідкіль взялась в зерні отруєна полова?!..
Хто недогледів Мови чистий тік?!
Скорботний Львовє,
Знаєш, ми з тобою
Вину і біль розділимо на всіх
І виметем поганою мітлою
Усе, від чого в'яне мови калиновий цвіт!

20.07.2024

* * *

Привіт, ПОНЕДІЛОК,
Понеділоооккк!...
Постіль. Прокинулааась.
Посунула подалі прим'яту подушку.
Покліпала повіками.
Потягнулааась.
Пооопозіхала.
Припіднялась.
Поприсідала...подумки.
Посміхнулась.
Пообзирнувшись, повільно, плавно, похитуючись,
пройшла прохолодною підлогою повз пікінеса.
Припіднявся, примирливо проскавучав,
потім протягнувся праворуч потріпаного порохотяга.
Приготована пишна пінка поманила пригубити,
присмак полуничного пудингу примудрився піково
підняти планку пробудження.
Присіла, переглянула пошту:
пару приємних повідомлень —
поповнилась позитивом.
Пора. Пора працювати!..
Привіт. Приємно познайомитись, ПОНЕДІЛОК.

26.08.2024

* * *

ВІВТОРОК. Ваш вибір вирішує все.
Ви впевнені в вашому виборі?!
Винятково виважено —
вирішив вмиль.

Він — володар власної волі...
Вони виснажились: ВІН, ВОНА.
Він — впевнений, відповідальний, вимогливий.
Вона — втілення вишуканої витонченості.
Вона втомилась. Вишукувати випадкові відмовки...
Відпустив... Вигорів...
Війна. Він — випускник військового вишу.
Врівноважений, впевнений.
Він вдягає військове вбрання. Воїн.
Вона — волонтер.
Витривалість, впевненість, вкорінена війною...
Він вкотре відчув: вона — важливий вибір.
Вона відповіла...взаємністю.
ВОНИ вистоять.. Вони...
Вересневим вівторком ввечері вони вдома
Вдвох відкриватимуть вишнево-ванільне варення,
вихваляючи відмінний врожай вишні.
Ви вірите?!
ВАШ ВИБІР ВИРІШУЄ ВСЕ!

27.08.2024

СПЕКОТНИЙ СОН

Серпень, середа, 17 - е.

Сидить сімдесятирічна Соломія Семенівна, сперши стару сливу скраю свого саду. Сниться Семенівні сон. Середземномор'я... Солена синь... Сліпить сонце... Спокусливі смажені сонцем спини...Смаглявій селючці

Соломії спікає сонце сальце: стікає струмками-сльозами. Стимулом Соломії — стати супермоделлю. Скільки страчено сил — стримувати себе!.. Стрункішала стрімко... 70/40/70 — сміялась спокусливо сама собі...

...Самозакоханий самітник стиліст Самуїл саме спускався східцями спа-салону. Споглядаючи спокусливий силует, серце сорокарічного стрепенулося.

— Стій, стій, симфонія створіння, — скрикнув сильно, — стигла соковита смоковиця, смарагд серця, сама Саломея.

— Спокійно, султане, — стримуючи сміх, стиха сказала Соломія.

— Справді?! Серйозні стосунки?! Стамбул?! Салон?!

— Si, si, сім'я, — ствердно сюсюкнув схвилюваний Самуїл, — сьогодні, сьогодні!

— Сьогодні, сього...

— Соломіє Семенівно! Соломіє Семенівно! — стривожений схилився сусід, — серце?!

Соломія Семенівна спантеличено споглядала Степана:

— Стогнала? Слабкість?!

Сором'язливо схилившись, сховавши сміх:

— Спека! Спекотний сон...

Спите?! Сняться спекотні сни?!

28.08.2024

ЧЕТВЕР...

Червень, четвер — чекатиму!

Червень, четвертого числа, четвер...

— Частувати, чарівнице? Черешнево-чорничний
чізкейк, чарку червоного «Чизай»? Чай чорний?..

— Чорнобривці?

— Чорнобривці чарівній чорнобривій чарівниці.

— Частенько частуєте чорнобривих чи..? Чекайте,
чому?..

— Чому?! Чомусь... Чекаю... Чогось чекаю. Чернечо-
го чину... чи чуда.

Чи чуєш, чарівнице чорнобрива? Чимало часу: чер-
воніли черешні, чорнобривці чекали...

Чекаю червня, чекаю четверга... Чекаю.

29.08.2024

П'ЯТНИЦЯ

П'ятниця. Після Перемоги.

Петрик, Павлик — підлітки-приятелі. Постійні при-
годи: прив'яжуть пластикову пляшку песикові, подря-
пають пихатому панськовитому Пилипу Павловичу пре-
тензійний «порше»... Потім потайки посміюються.

Помешкання поруч паркана Петрика потребували
переселенці, полтавчани. Поселились. Помітили паруб-
ки Полінку. Примітна, привітна. Позналились: Полін-
ка потроху при звичається. Павлик, Петрик постійно
причікують після перерви, почергово проводжають,
підносять портфелика. Пристально пильнують...

Повиростали. Петрик — поважний прокурор
Петро Петрович, Павлик — пілот, повітряний привид.
Полінка — професійний педіатр Поліна Прокопівна
продовжує приймати пацієнтів під прифронтовими

пейзажами... Про появу Полінчиного Петрика, Петра Павловича, прийде повідомлення, пізніше, після Перемоги...

30.08.2024

СУБОТА

Субота. Сіріло. Спритний світанок стрибав світом. Стрепенувся, стих. Сумні скельця самотньої схиленої споруди спинили струмись світла...

Спогадалось: сад, стіл, святкова скатертина, сім стільців. Сидить сім'я, смакують сирники, садовину: сливи, смородину. Струменіє сміх... Сонце сідає, стихає садиба, сплять стрибунці, старші сивочолі, сидячи, споглядають сузір'я... Сподіваючись...

...Суворий світ... Село... Скільки спорожнілих сіл, скільки самотніх садиб. Спорохнявіли столи, стільці, сповзла святкова скатертина, стала сховком сіроманці.

Спинись! Схились серцем! Сповідуй світло села!

30.08.2024

НЕДІЛЯ

Незабаром — НАВЧАННЯ.

— Ні! Ні! Ні! Насмішили! Набридло! Ніякого навчання. — Невеличка невгамовна Настуся намагалась наступати. — Навчайся, навчайся, неодмінно — найкраще! Навіщо навчатися — невідомо! Непереконливі нісенітниці. Нехай невігласи навчаються. Натомість нікому невтямки: наскільки наше навчання неможливо НА - БРИД - ЛИ - ВЕ! Наслідки ніким непередбачувані.

Навчанню необхідна НОВИЗНА! Ніяка НУШ. Невже немає нічого новішого?! Новітні нано-технології. Немає. Ну, немає ніякого навчання. Натомість — нині неділя, наступний — неділя, назавжди — неділя....

Надихаємось новизною. Нічого, нічого, неодмінно наздоженемо, надолужимо. Навіть нагородять найкращих.

Набираймося наснаги — необхідно, ну необхідно навчатись.

31.08.2024

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 15.05.1953 року в селі Мишин на Коломийщині. З 1975 року — мешканка сусіднього села Ковалівка. Учителька, журналістка, краєзнавиця, поетеса; членкиня НСЖУ і НСКУ; упорядниця та авторка 70 книжок (фольклорних, дитячих, поетичних); засновниця, упорядниця і головна редакторка альманаху «Джерельні дзвони». Лавреатка літературних премій імені Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка; володарка титулу «Українська Мадонна». Нагороджена медалями «За заслуги перед рідною землею», «За заслуги перед Коломийщиною», «За заслуги перед Прикарпаттям». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2001 року (№1 - №32).

УКРАЇНО МОЯ, БЕРЕГИНЕ

Україно моя, Берегине,
Усі думи про тебе мої!
Я тебе, моя рідна Святине,
На чужі не заміню краї...
Бо люблю твою мову барвисту,
І пісні, й вишиванку, й природу...
І коралів червоних намисто,
Що жіночу доповнюють вроду.

Я горджуся, що я українка,
Що живу на прекрасній землі,
Що народу твого я кровинка,
А ти в серці моїм і в душі.
Твоя доля й моя — нероздільні,
Вболіваю за всі твої муки,
Вірю в дні твої світлі і вільні,
Віддаю тебе всю в Божі руки.

Хай Пречиста тебе вберігає,
А Всевишній дає добру долю!
Землі кращої в світі немає,
Я молюсь за народ твій і волю.
Щоб у мирі ми всі проживали
І війна закінчилась навіки,
Щоб Героїв батьки не ховали,
Не лишались сирітками діти...

Тож тримайся, моя Україно,
Ми з тобою навіки віків!
Ти одна в нас — могутня, єдина!
Переможемо всіх ворогів!
Україно моя, Берегине,
Найрідніша для мене земля,
Я дочка твоя незборима,
А ти Ненька моя дорога!

16.07.2024

ОХМАТДИТ...

Що ж витворяєш ти, іроде клятий?!
Де ж твоє серце і совість людська?!
У чому вина малих Ангеляток,
Яких нині вбила твоя рука!!!
Досить! Зупинися, кате лукавий!!!
Горіти б тобі в пекельнім вогні!
За Охматдиту всі жертви криваві,
За рани маляток і матерів...
Чому ж ти мовчиш, о світе могутній?!
Невже не болить тебе Україна?!
То ж знай, й тобі відгукнеться в майбутнім
Кожна сльозинка її і руїна!

08.07.2024

ПАМ'ЯТІ ІРИНИ ФАРІОН

Тебе убили, Берегине,
За рідну мову, Україну,
Ти їх любила до загину,
Життя поклала на офіру...
Ти не боялася нікого,
Всім правду різала відверто,
Ти Словом була мудро й строго,
Боролася за мову вперто...
Ти не померла, Ти жива,
Бо кожне Слово Твоє — КОД!
Вкраїнська мова — це душа,

Це наша воля, наш народ!
Ти стала прикладом для всіх,
Як треба рідне боронити,
Як рідну мову українську
Понад усе в житті любити.

20.07.2024

НАМАЛЮЮ ЛІТО ФАРБАМИ КОХАННЯ

Ліна Костенко

* * *

«Намалюю літо фарбами кохання»
Й полечу уявно в чарівну красу
Зустрічати сонце золотисте зрання...
Над усе в світі люблю літню пору!
Кольори веселки розведу росюю,
Бо у ній відтінки юності живі...
В цій красі кохались, мій орле, з тобою!
Незабутні й нині зустрічі оті...
Різнобарв'я квітів літо дарувало,
Аромат любові голови п'янив...
А для нас, коханий, нічки було мало,
Місяченько-свідок вже й за обрій плив..
Я в душі малюю фарбами кохання,
Незабутнє літо в нашому житті...
Ще побачим, милий, не одне світання,
Лиш згубилась юність наша десь в траві...

15.07.2024

ЦІННІСТЬ ЖИТТЯ

Всміхайтесь кожного ранку,
Молитвою день привітайте,
І все у Вас буде в порядку,
Погані думки відганяйте...
Подзвоніть своїм найріднішим
Та «Доброго дня!» їм скажіть,
То й буде Ваш день веселішим,
Щасливо його проведіть...
Обійміть кохану людину,
Поцілунок їй подаруйте
Та навіть одну хоч хвилину
Ви настрою їй не зіпсуйте!
Як треба, порадьте щось людям
Чи просто послухайте їх,
Хай Ваші вуста не осудять
Й нікого не візьмуть на сміх...
І день Ваш пройде не даремно —
Відчуєте цінність життя,
Бо мить його кожна приємна
Вартує земного буття!
Всміхайтесь кожного ранку,
Молитвою день зустрічайте...
І щастя своє, до останку,
В руках своїх міцно тримайте!

27.04.2024

УКРАЇНІ —33

Війна...війна...москальська війна!
Скільки невинних вбила людей!
Розперезався ірод з кремля,
Море крові розлив і смертей...
Україна йому заважає,
Незалежність гризе вражу душу...
Вільна нація очі муляє,
Його заздрість імператорська душить!
До законів радянських привик,
Як у тюрмі, все тримати в руках,
Давно зняв свій «братерський» ярлик,
Який вбрав ще в гнилих болотах.
Україна ж росла, розквітала,
Здобувала визнання народів,
Усім миру й свободи бажала
Й не чекала удару забродів!
А тепер вона вся у руїнах,
Та ніколи рабою не стане!
Москаля розіб'є в своїх стінах,
Нехай світ його злочин розгляне!
Бо Україна — держава добра,
Їй не потрібні завоювання,
Не потрібна смертельна війна,
А розбудова і процвітання...
Українці підтвердять життям,
Що ми нація мирна і вільна.
Перемога засяє всім нам,
Незалежність її — неподільна!

Україна була, є і буде!
І її нині знає пів світу!
Вона волю і мир роздобуде
І зміцніє на прийдешні всі літа!
Пам'ятаймо всіх наших Героїв —
України найславніший рід!
Всі вони в українській історії
Залишили безсмертний нам слід!

23.08.2024

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, УКРАЇНО!

Україно, моя Батьківщино,
Найрідніша зЕмле у світі!
Ти у віці Господнього Сина,
Ми любов'ю Його всі зігріті!
Як Син Божий, терпиш нині муки:
Вся в руїнах, у ранах і в крОві...
Але нас не здолають злі круки,
Бо ми прагнемо Миру і Волі!
В нас найкраща родюча земля...
Найбагатші ліси, полонини...
Срібні ріки, озера...поля...
Навіть сонце світліше щоднини!
Мудра нація, добра, привітна,
А талантів по всьому є світу...
Нам земля чужа не потрібна —
В нас своя, з прадавен заповітна!
Україна — у кожному з нас!
Незалежність — в душі і у серці!

В кожному домі ще буде гаразд!
Ми поборем агресора в герці!
Ти воскреснеш, моя Україно,
В ріднім домі дітей всіх забереш
І всі землі навек — воєдино
Для нащадків своїх збережеш!
Ми з Тобою, свята Берегине,
Будем вірні Тобі до кінця.
Найцінніша у світі Перлино,
Слава Тобі во ім'я Отця!

24.08.2024

ВІДХОДИТЬ ЛІТО...

Щодень за обрій мчиться літо,
Пливе у сонячній човні...
Минає час несамовито,
Немов у птаха на крилі...
Недавно сніг летів із неба...
Цвіли завеснені сади...
Вже й врожаї збирати треба...
Все на свої стає круги...
Здається, ми ідемо по колу,
Та день на день нічим не схожий,
Хтось втратив сина, батька, друга...
А хтось родився на світ Божий...
Хтось захищає Україну
І крок за кроком йде вперед...
А літо мчиться без упину

І стелить вже осінній плед...
Минає серпень день за днем...
Закон природи не змінити...
До Перемоги ми прийдем,
На волі суджено нам жити!

31.08.2024

БРАТІВНИК БОГДАН ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 16.07.1961 року в селі Цуцулін Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Музикант, поет-пісняр. Учитель музики і співів, працівник культури. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28 - №32).

НАРОДИВСЯ Я ТЕПЛИМ ЛІТОМ

Народився я теплим літом,
Як лелека кружляв над селом,
Липи пахли медовим цвітом,
Батьки звали мене Богданом.
І купався я в теплих росах,
Сонце пестило своїм теплом,
Любив бавитись в маминих косах,
Смакував я її молоком.
Так зозулі літа рахували,
Жайвір пісню співав в вишині,
Дзвінко грали у батька цимбали,
Доля крила ростила мені.
З того часу багато прожито...
Повертаюсь думками в ті дні,
Пахне зрілим у полі вже жито,
А тут осінь якраз на порі.
Хоч не зміг я багато зробити,
Бог стежину мою торував,

Та навчив мене світ цей любити,
Щоб батьків своїх не забував.

16.07.2024

СЕРПНЕВИЙ РАНОК

Небом сірі хмари пропливають,
Дощ дрібненький тихо моросить...
Гострі крила хмари розсікають —
Журавлиний ключ вгорі летить.
Їх, на жаль, не видно в сірих хмарах,
Лиш доноситься журливий крик...
Вже зронули пір'ячко в отавах,
Жаль лишати край, в якому звик.
Чи повернуться весною знову
В рідні гнізда — серцю милий край?
— Боже, дай їм сили на дорогу,
Знову повернутись помагай!

СЕРПНЕВИЙ ДЕНЬ

Серпневий ранок розбудило сонце:
Розбіглись зайчики по сонній ще землі,
По скошених полях, заглянули в віконце...
І зазирнули в гай, й сховались у траві...
А серпень вже не спить, ганяє хмари небом:
То пустить дрібний дощ, то вітром розжене...
Зайшов уже до бджілок, там пригостився медом

І полетів у сад, там яблука трясє...
Так непомітно день вже вечір наближає,
І сонечко по небу до заходу пливе,
А літо вже серпанок полем розстеляє,
Поважний серпень ніч під руку вже веде...
12.08.2024

МИНАЄ ЛІТО

Ще літня в небі теплиться блакить,
Та вже покоси гострі колять очі.
За літом серденько сумує і щемить,
Вже довшають шалено темні ночі.
Згортає килими свої вже літо:
Збираються у зграйки ластівки,
Нектар з барвистих квітів не допито,
А літо поспішає навітки.
«Побудь... ще з нами, літо швидкоплинне,
Зігрій ще душу й серденько моє,
Не підганяй життя моє невинне...»
Та осінь за плечима вже снує.
21.08.2024

ПРИЛИНЬ ДО МЕНЕ

Прилинь до мене у барвисте літо
На крилах моїх довгожданних мрій.
Тут літнім сонечком усе зігріто,
Будь ластівкою ти моїх надій.

Теплим дощем омий мої страждання,
Вже відцвітають маки у полях,
Наповни моє серденько коханням,
Квітуй трояндою у моїх снах.
Тобі найкращу пісню заспіваю,
У парі з жайворонком в небесах,
Щоб ти відчула, як тебе кохаю,
Я запалю вогонь в наших серцях.
Ти не журись, що кличу тебе в літо,
Бо не зустрів в весняному саду.
Манили мене вишні білим цвітом,
Та я, тобі лиш, одягну фату.
Нехай літа проходять пеленою,
Всі негаразди кануть в небуття.
Ми будем в парі жити із тобою
І слухати свої серцебиття.

17.06.2024

НИЗЬКИЙ УКЛІН ГЕРОЯМ ЗСУ!

Випливає місяць у безхмарне небо,
Ніжний і спокійний вечір настає...
А в душі тривога, якось дуже щемно,
Смуток огортає серденько моє.
Це в рідному краї мило так і тихо:
Линуть безтурботно голоси пташин,
А десь там, на сході, у окопі лихо —
В бою помирає за Україну син.
Уклін Вам доземний! Ви Герої наші!

Витримки і сили рідним Матерям.
Вертайтесь живими у домівки Ваші,
Дякуєм за тишу всім Захисникам!
Спасибі Вам рідні, що стали до бою,
За нашу Україну, дочки і сини!
Боротесь з ордою, бо прийшла з війною,
Хай Господь спасе Вас, захистить крильми!

24.06.2024

* * *

Край дороги цвітуть ромашки,
Разом з ними петрів батіг,
Літо мчить, наче кінь без упряжки,
Пообабіч крутих доріг.
Бо його батіжок підганяє...
Зовсім скоро Петра і Павла,
А сьогодні вже Трійця минає,
Пахне липа в лугах золота.
У ромашок сьогодні свято:
Іменини справляють вони,
Квітнуть ніжно, чудово й завзято
Ціле літо, ще й восени.
І нікуди їм поспішати,
Бо немає в них інших справ,
Люблять людям красу дарувати,
І сьогодні їх час настав!

УКРАЇНО СВЯТА

Україно свята,
Наша стомлена мати:
Розпинають тебе
І катують кати,
У твоєму житті
Гірких слізок багато...
Не розумні твої
Оті сестри й брати.
Україно моя,
Барвінкова колиско,
Тут зелені луги
Й золотисті поля,
А калина твоя —
То червоне намисто.
Рідна земле свята,
Батьківщино моя,
Ти багата від Бога
Святими дарами!
Полонити хотіли
Тебе назавжди.
Тож гордися тепер
Ти своїми синами!
Будеш вільною ти
На прийдешні віки!!!

24.08.2024

БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 27.01.1953 року в місті Коломия. Мешканка села Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Педагог-філолог, дитяча письменниця, поетеса, авторка кількох книжок (духовних, дитячих, поетичних). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2007 року (№7 - №32).

* * *

За все в житті треба платити.
Здається, ніби через сито,
Хтось просіває людські вчинки.
І не знайдеться там шпаринки,
Через котру щось утече.
І не знайдеться теж плече,
Котре підставити захочуть.
На жаль, всі відкривають очі,
Коли заклинює шкала:
Казки нема! Але ж булА!
Шлях був безглуздий, безтурботний,
Без відчуття, що є робота
Улюблена, захоплююча, класна,
Що відкриває мить прекрасну
Для себе і для інших теж!
Можливостям немає меж!

19.05.2024

* * *

Чомусь завжди усе, що неможливо,
Формується в уяві так красиво!
Тому Господь не шкодував дарів
І правом вибору людину наділив:
«Живи щасливо, обирай і володій!
Немає виконавців твоїх планів і надій.
У кожного свої. Та головне — твої пориви!»
Сказати тільки: «Зроби для себе диво
І власний вибір, щоб не завдати болю
Якимось вчинком нікому і ніколи!»
Людина робить вибір. Буває, що спонтанно,
Чи дуже вигідний, обдуманий старанно.
От тільки результат руйнує все раптово,
Хоч починалося усе так гарно, так чудово!

05.06.2024

* * *

Свою реальність я створюю постійно,
Адже ніщо у світі не надійне.
Те, що сьогоднішнє, вже завтра тимчасове,
Уже вчорашнє, не цікаве, примусове.
А догоджати не хочеться, щоб сіяти обман.
Це значить — втратити себе, втопитися в туман
І заважати розвиватись іншим,
Робити світ не кращим, а порожнім, гіршим.
Просто живу. Не хочу, щоб хвалили,
Щоб керували мною, а отже, крали сили,
Котрі я бережу для пізнання.
Немає гіршого, як жити навмання!

16.06.2024

* * *

Моє життя — це власна панорама.
В ній гармонує кольорова гама,
Вирують невгамовні почуття,
Так я вивчаю гармонію буття!
Не куплю, звісно, благодать і чистоту,
Не переслідую у просторі не обрану мету,
Тим паче, що на продаж їх не виставляють.
Та все ж існує благодать земного раю!
Комусь відкрити я його не зможу.
Творці — всі люди! Зокрема і кожен!
Я бачу світло. В собі його несу!
Приймаю світ, люблю земну красу!

23.06.2024

* * *

Призначене для мене, ніхто не забере!
І я розслаблююсь на повну вже вкотре,
Щоб, не прицінюючись, без амбіцій жодних,
Приймати й вірити, що прибамбасів модних
Не слід чекати ні від кого і ніколи.
Нема дипломів у життєвій школі!
Але знання, одержані раптово, просто так —
Завжди безцінні, і це добрий знак.
А власні правила без перевірок діють!
Жодна душа у світі не зуміє
Знайти себе в чужому лабіринті.
Кожна людина на планеті —
Неповторний гвинтик!

25.06.2024

* * *

Світ невгамовний, неповторний, різнобарвний!
Такий, як є! Комуś поганий, а для когось гарний.
Інших чарує, чи дивує, може.
Та однозначно, він мінливий. Не буває схожий,
Навіть, на себе в попередніх проявах минулих.
Хоч в пам'яті і спогадах є те, чого я не забула;
Чого собі не пояснила й досі.
Та світові не скажеш: «Досить!»,
Тому люблю його таким, як є.
А, може, він чекає на тепло моє
І на любов людей до створеного Богом?
Та вірю я, благословенною дорога
Є та, котру я серцем обираю.
А світло всюди є! Хто хоче, той приймає!

17.07.2024

* * *

Ціную я не тільки мелодійність слОва,
Не менш важлива і його основа:
Таємний зміст, в котрому порятунк,
Безцінний, безкоштовний подарунок.
Прислухатись до себе, розкласти на полицки,
Аналізувати свої вчинки, свої звички
Допомагає дистанція, або простіше — відстань.
В дорозі збереже від смерті і каліцтва,
А у стосунках є оберегом вічним,
Бо спостереження ніколи не калічать.
Нахабству руки розв'язати не дають.
Ніщо так не відкриє справжню суть,

Коли межу переступити неможливо,
Бо хтось показує свою важливість,
Не хоче поступатись, підкорятись;
Бездумно, з ким завгодно покохатись,
Щоб зберігати чистоту душі своєї, повагу цінувати.
На відстані життя усіх вміє навчати.
Є подарунки долі, оцінені запізно.
А неповернення найбільш болюче, воно слізне!

20.07.2024

* * *

Любов — це надзвичайне почуття!
Немає в ньому й крихти каяття.
Це внутрішнє блаженство, дане Богом.
Тепло, котре з'являється ні з чого.
Звичайна посмішка, раптовий блиск очей!
Здається, ніби сам співець Орфей
Спалах сердець в один вогонь з'єднав...
І хто в житті по-справжньому кохав,
Цей спалах в серці залишає назавжди.
Любов живе без жодної мети!
Її всі прагнуть і є вона усюди.
Чому ж не хочуть з любов'ю жити люди?

26.07.2024

* * *

Хто не створив себе, не допоможе іншим.
І хоч для себе шукає кожен щось найліпше,
Без доленосних знаків дорогу не пройти,
Не досягнути жодної яскравої мети.

А знаки — Ангели ведуть з любов'ю всіх,
І часто викликають гнів чи, навіть, сміх.
Вони ж застерігають: «Просто зупинись!
Приймай усе! В житті нема дрібниць!»
Підставив хтось — значить звільнив дорогу!
А Бог дасть сили! Людина має змогу
Бути творцем лише свого життя!
І кожен Божий знак — це просто прийняття
Протестів власних, заперечень, звинувачень.
І, якщо я ці риси у собі побачу
Й любов'ю чистою заповню власний простір,
Світ зміниться навколо і зникнуть злії монстри!
Я все приймаю і відпускаю страх,
І хочу бачити лише любов в людських очах!

24.07.2024

* * *

Любов перевелася в людях.
Усі занурились у клопотання будні.
Людина стала, ніби тінь ходяча,
Та ще жива, бо тіні не маячать.
Отримуючи блага, розучилася любити,
Обрала речі життєвим фаворитом.
Але ж вони руйнуються, зникають?
А люди ніби є і наче їх немає!
Чекають надзвичайної любові неземної,
Що хтось прийде зігріє, заспокоїть.
Отримувати звикли постійно і багато,
А світ чекає тих, хто вміє віддавати!

* * *

Внученько моя, Марусю!
Щодня за тебе я молЮся,
Адже для кожної людини
Всесильний тільки Бог єдиний!
Хоч знаю, ти вже не маленька,
Але повір, моя рідненька,
Твоя безцінна допомога
Дає постійно мені змогу
З любов'ю вранці прокидатись
І, як дарунок, день приймати.
Я дочекалась твого свята
І хочу щастя побажати
Такого, що тобі й не снилось!
Здорова будь! Здоров'я — крила!
Люби життя таке, як є,
Хоч і мінливе, але твоє,
А ще бажаю дуже щиро
Всій Україні нашій Миру!

28.08 .2024

ВАСИЛИШИН-ПІСАК ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1977 року в селі Стриганці Тисменицького району Івано-Франківської області. Живе і працює в селищі Отинії Коломийського району Івано-Франківської області. Майстриня української вишивки, крою і шиття. Поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№27-№32).

* * *

Земле розп'ята! Під небесами
Стільки постало хрестів,
Будеш повік називати синами
Тих, хто так жити хотів.
Весни їх будуть завжди пам'ятати.
Долі прошиті свинцем.
Час закладає обірвані дати
В серце глибоким рубцем.
Світло на землю несе воскресіння,
Боже, не відай їх гріх.
Душі, що з бою прийшли до спасіння,
Стали на райський поріг.
Пахне Великдень. Ісус поміж нами
В слові дарує любов,
Паску сльозами окроплює мама,
Капає з серця кров.

Травень 2024

* * *

Травневий вальс в бузковому цвітінні,
Повів у танці серце молоде,
Тендітних рук невидиме тремтіння
Змахне сльозу, що спогадом іде.
Юнацькі дні ворухить пам'ять сива
І добрий погляд рідних вчителів,
Наш керівник, ще в розквіті красива,
Її з півслова кожен розумів.
Шкільні роки лишилися за плечима,
І світ широкий стелиться до ніг,
Ми йшли життям з широкими очима,
Сповна пізнавши тисячі доріг.
Сьогодні вкотре, рідна, пригортаєш
Своїх вчорашніх вже випускників,
Шкільним дзвінком з порогу зустрічаєш
Тепер змужнілих дочок і синів.
Ти пригадала юності хвилини,
Ту неповторну хвилювання мить,
Колись ти зустрічала нас малими,
А вже альбом в шухляді шелестить.

Травень 2024

* * *

Зітхає травень. Дні на роздоріжжі
Весняних мрій та літніх сподівань,
Вже бродить червень в літа у підніжжі,
В права вступає хутко й без вагань.
У прянім шлейфі мліє матіола,
Строкати квіти зваблюють сади,

Новий світанок, теплий, як ніколи,
Стрічає в полі голос череди.
В смарагді тонуть яблуні та вишні,
Неспіла зав'язь сонце п'є згори,
Ще вчора їх благословив Всевишній,
Щоб згодом щедро дали на плоди.
Щоб ти, йдучи до літа крок за кроком,
Здолавши шлях і довгий час розлук,
Збагнув собі так якимсь ненароком,
Як пахне миром яблуко із рук.

Квітень 2024

* * *

Липень уже на ґанку
Кличе до себе в гості,
Шиє нову фіранку
Вікнам на всьому зрості.
Суне нестерпна спека,
Мабуть, його візитівка,
Пахне з старого дека
В пляцку смачна паперівка.
Компотів рожеві гами
З яблук, морелі, чорниці,
Такі, як колись у мами
Стояли рядами в пивниці.
Сушить на стриху зілля:
М'яту, мелісу, рум'янок,
Малини тоненьке гілля,
Щоб з чаю почати ранок.
Пахне солодким джемом,

Ллються меди із цвіту.
Пальці оближеш з щемом,
Літо — це рай для світу.

Липень 2024

* * *

Літо в розхристаних травах
Рукою сягає зеніту,
Обрій у теплих загравах
Панно простягнув на пів світу.
Хлібами поля наливо,
Щоразу важіє колос,
Скільки всього пережито,
Навіть не скажеш вголос.
У тихих словах молитви
Стигнуть ожинові мрії,
Йде, мов по лезу бритви,
Місяць тепла і надії.

Липень 2024

* * *

Ще так по-літньому спекотно,
Ще в полі чубляться джмелі,
Тікають дні безповоротно,
Біжать до Спаса по землі.
Достигло сонце у зеніті,
Засолодило райський сад,
В смарагдах грона обігріті
Сховав вусатий виноград.
Від спеки мружить очі сонях,

З-під вій всміхається мені,
Насіння сиве, що у скронях,
Ще пуповиною в землі.
У кожухах соплять горіхи,
Ще зріє нитка у льонах,
Вже пшениців пузаті міхи
Стоять в спустошених степах.
Ще літо бавиться дощами,
Веселка в небі виграє,
А липень першими жнивими
До серпня руку подає.

Липень 2024

* * *

Серпню золотавий, ти уже в дорогу
Позбирав найкращі дні у козубок,
Онде виглядає осінь вже з-за рогу,
Знає свої правила майже на зубок.
Ранки перевзулися, пахнуть прохолодою,
Літо заховалося до ляних кишень,
Вересень хизується молододою вродою,
У його дебюті перший крок лишень.
Переспіле сонце бавиться жоржинами,
Айстрів різнобарв'я проситься до жмень,
Літній час стікає мідними хвилинами,
Серпень озирається, осінь краде день.

Серпень 2024

ВАСИЛЬЧУК МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 06.08.1967 року в селі Великий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломиї. Літературознавець, письменник, кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри філології Коломийського навчально-наукового інституту Прикарпатського національного університету, заступник генерального директора національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Кобринського.

ВЕРХОВИНІ -600 РОКІВ

18 серпня 2024 року.

Якби йшлося лише про науку, всі обмінювалися б електронними листами з новими ідеями і відкриттями. А тут ходить про спілкування і про набуток. Бо у горах (і на долах) люди мають «сходитися» – не важливо з якої причини: на храм, на весілля чи на наукову конференцію.

Часу бракує завжди, але раз на 600 років можна відкласти роботу і просто побути з людьми. Годиться зустрічатися, вітатися, обніматися і питати: «Йик дужі?». При цьому роздивлятися вишиття і топірці, кептарі і таляри. Трохи журитися, але більше радіти і жартувати про все на світі.

З ким давно не виділися і не домовилися про все перед початком, треба сідати разом. Тоді можна не

лиш слухати, хто що каже через мікрофон, дивитися, як грають і танцюють і що показують на екрані, але й перекинутися словом-другим із сусідом.

На розкоченому з труби полотні видніються зафільмовані ґазди і ґаздині, краєвиди, музики, коні, корови, вівці. Зі звукоряду проморолика вухо ловить цікаві фрази: «Хочю абисте знали: у нас не «дакають», а «йокають». І потім молодий голос каже щось про серце, що йокає від зустрічі з Гуцульщиною.

Люди сходяться і не мовчать. Тим більше, мають говорити на конференції. Щоправда, за наперед укладеною програмою і за строго визначеним регламентом часу. Слухаєш і заслуховуєшся про те, хто і як заселяв наші гори, як і звідки взялася назва Жаб'є, хто вїтував і хто з писарів оголосив себе жьиб'ївським губернатором.

Тут головне не переплутати, хто що цікавого сказав, на якого дослідника поклікався, яку версію висунув. Щоби не забути, варто записувати. Ґазди раді гостям, обдарували сувенірами і цікавими виданнями, а ще чим і на чому писати. І я собі писав.

А між тим музики, співаки і танцюристи показують на що здатні їхні інструменти, ноги і голоси. До ювілею Верховини/Жаб'я навіть з'явилися свіжі коломийки, з яких запам'ятався рядок: «...чорногірські води / В наших горах проживають гуцульські народи».

Слухаєш доповіді, перескакуєш подумки з однієї історичної епохи в іншу. Намагаєшся звести в одну картину оте багатство інформації, що раз за разом озвучують доповідачі. У хор голосів вплітаєш і свою доповідь. А

тим часом працюють люди з фотоапаратами: любители і – професіонали. Сьогоднішнє дійство, а передусім люди, мають лишитися не лиш у пам'яті, а ще й у тисячах зображень.

У самий розпал конференції почалася гроза. Вітер збиває краплі з їхньої траєкторії і дощ витанцьовує то в один бік, то в інший. Ритм йому відбиває грім на прихмареному небі. Роблю кілька фотознімків зі сходів будинку. Вони мають особливий стиль: кольори притишені, і далекі гори своїми коричневими тонами схожі на кольори церковних бань і стін музею «Гуцульщина». За яку пів години дощ стає і визирне сонце. Лиш там, далі, як іти до Румунії, гори димлять — чи то зайці варять кашу, чи ведмеді розкурють люлькі. З того боку на конференцію приїхали наші знайомі марамороські гуцули і гуцулки.

Полуденок стає ще одною нагодою поговорити. Тут лиш встигай записувати цікаве. Я трохи полуднував, а трохи записував. Про те, що в радянську добу художників, які малювали Карпати, питали: «Чому на картинах немає колгоспних тракторів?». Або про римський меч, знайдений колись на Скуповій. Чи про пияка, який приєднав не пити, а потім виправдовувався перед священником: «Нічого з нашої бесіди не вийшло».

Заговорився і ледь не спізнився до великої колективної знімки. Зате вдало пропустив момент, коли фотомайстер з великим телеоб'єктивом усіх розкладав, аби було файно і симетрично.

Потім було дійство з відкриття у людному місці, коло музею «Гуцульщина», пам'ятника Петрові Шеке-

рику-Дониковому. Тут він верхи на коні – майже такий, як на знімку міжвоєнної доби. Той самий чоловік, лиш кінь хіба інший. За стилем пізнаю, що це мала б бути робота скульптора Володимира Довбенюка, а Юра з-під самої Чорногори (який розповідав мені про себе, дітей і онуків) каже: «Його, його! Ади, там ззаду написано».

Потім ми беремося фотографуватися на лавочці біля пам'ятника. Спочатку троє, потім четверо. Потім семеро. Здається, коло тієї лавочки з нами за пів години перефотографувалися всі, хто був на конференції. Та й добре, бо на таких подіях люди мають не лише сходитися і пам'ятники відкривати, але й фотографуватися, бо Жаб'ю/Верховині другий раз 600 років святкувати не будуть.

ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ

Народився 29.08.1946 року в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. За спеціальністю — залізничник. Сьогодні — відомий поет, журналіст, член НСПУ та НСЖУ. Лауреат літературних премій імені Василя Стефаника, Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки та Павла Добрянського. Переможець конкурсу «Краща книга Прикарпаття» (2022, 2024). Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№19 - №32).

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ІРИНИ ФАРІОН

Зловісний ворон — привид ночі
Крилом торкається вікон.
Повірити ніяк не хочу,
Що вже немає Фаріон.
Що своїм мужнім, щирим словом
Вже не розбудить тих заїк,
Що проміняли рідну мову
На вражий і чужий язик.
Скільки штормів її ломили,
Але зламати не змогли,
Бо сила духу й правди сила
До храму істини вели.
І куля та не випадковість,
Що мужнє вразила чоло,

Се вистріл в Україні совість,
Се з пекла знов вилазить зло.
Десь зажурилася калина,
Спинилася тривожна мить.
А хто, Ірино, солов'їну –
Тепер без тебе захистить?

19.07.2024

* * *

Не стріляли у ректора кілери,
Ні у колег, що цькували не раз,
Ні у тих, що в брехню повірили
І кричали, як псярники, – «фас!».
Не стріляли – бо що їм погорблені,
З сколіозом гнучких хребтів.
Тих, що тішились брязкальцем-орденом
Й славним бути всякий хотів.
Кожен міцно тримався за крісло,
З рук злодійських брав срібляки.
А та жінка титаном мислі
Увійде і в прийдешні віки.
Її слово – караюча криця,
Її мова – джерельний струмок.
Сила й мужність у світлих зіницях
І твердий, непохитний крок...
Скрипки долі обірвані струни,
Біль і розпач в бездонних очах.
Та лунатиме завше відлунням
Мужнє слово її в небесах!

20.07.2024

* * *

Із глибини минулих літ
Кривавий слід від ніг і рук,
Десь там зі скрипкою стоїть
Юний Володя Івасюк.
І Білозіра гострий зір
Ще осягає неосяжне.
Лягали ноти на папір
Й піснями линули мосяжно.
Я чую їх останній дих
Й німу печаль в устах завмерлих.
Скільки їх славних, запальних
Вже небеса нам не повернуть!
А нині впала Фаріон –
Богиня мужності й любові.
Ненавість, втілена в патрон,
Скосила непохитність знову.
Регоче хижий людозвір,
Радіють прихвостні й іуди,
А десь зітхають з-поміж зір
Сумний Володя й Білозір...
А хто наступним завтра буде?

20.07.2024

ЗІ СПОГАДІВ

Більше ніж сорок літ свого трудового життя я віддав залізниці. І чомусь назавше врізалось у пам'ять святкування Дня Залізничника в першу неділю серпня. Тепер святкують 4 листопада. Нам є чим пишатися...Тоді заліз-

ниця була потужним локомотивом прогресу, як говорили – державою в державі, а нею правили досвідчені і віддані своїй справі керівники. Хто винуватий, що стратегічна галузь прийшла в занепад, надіюся, з часом розберуться правоохоронні органи... А мені боляче!

*

*

*

Хтось перевів життя пологі стрілки
Із головної колії в запас...
Та залізниця, де гудків сопілки,
Мене не відпускає ні на час.
Тут моя юність пахне креозотом
І друзі, загартовані, мов сталь,
І світлофори десть за поворотом
Зеленим оком кличуть в синю даль.
Тут лірика у стукоті вагоннім,
В бузкові ночі ллється через край,
І сум прощання на дзвінких перонах,
І зустрічей очікуваний рай.
Тут потяги наперегін із вітром
Назустріч сонцю птахами летять,
І руки роботящі, мов палітру,
Шедеври буднів пишуть із життя.
З тобою, залізнице, я навіки,
Я твій слуга і повелитель твій,
Хоч переведені вже з головної стрілки,
Душа по вінця сповнена надій...

04.08.2024

* * *

Медами пахне літня ніч,
Зірниці, наче бригантини,
А ти мене у ніч не клич,
Я не прийду, я не прилину.
Знайди мене поміж зірок,
Знайди десь на чужій планеті,
В світах ілюзій і думок,
У журавлів високім злеті.
Зроби назустріч перший крок –
Прийди у росяні світання.
Серед усіх планет й зірок
Лише одна – мого кохання...
Медами пахне літня ніч,
Така первісна й загадкова.
У сонмищі людських облич –
Шукаю твого...

* * *

Вишиває золотом мережку
Серпень на святковому вікні
І в минуле простеляє стежку,
Що у снах ще мариться мені.
Пам'ятаю шлях той від дитини,
З мамою долав його не раз,
В Коломию* – місто спасовини,
Де ґаздує всевельможний Спас.
Грають дзвони, мов святі органи,
Прут цілує чисті береги,

* в Коломії на Яблуневого Спаса храм і День міста

Коломия щедрими руками
Обнімає гостей дорогих.
В кошиках грушки і паперівки,
Великодній, рушниковий шарм.
Спас медвяним запахом спасівки
Відчиняє золотистий храм.

06.08.2024

* * *

У вечора немає диспетчера,
Не замовиш таксі, ні послуги.
Йду крізь ночі, наче приречений,
З цвітних весен у лоно осені.
Надвечір'я духмянить квітами,
Зорі в небі, наче рубіни.
Я ще нині хмелію літом
Й буду спати на свіжій сні.
Не будіть, не тривожте, не треба,
Може знову насняться мені.
Оті очі зелені у тебе
І звабливі вуста чарівні.
Ностальгія, як хвиля прибою,
Дивний спомин виносить з глибин:
Літній вечір – з тобою я стою,
А над нами зоряний плін.
У той вечір не вернешся знову,
Не замовиш таксі у той вечір.
Із сузір'я надій і любові
Зорі падають тихо на плечі.

06.08.2024

* * *

Наснилася в моїх руках коса,
Що білі ружі в квітнику зрізала,
Та раптом відчинились небеса,
І забриніли дощичку цимбали.
Спочатку плавно, мов весільний вальс,
А згоді «форте», в ритмі коломийки,
Студені краплі на фруктовий квас
У пляшку наливаю через лійку.
А цимбаліст натужує струну,
Спрагла душа хмеліє благодаттю,
Я сеї ночі, мабуть, не засну,
А на світанку вийду із кімнати.
У сад, де вітер натрусив грушок
І сливами покрив пожухлі трави,
А десь у небі осяйний вінок
Уже сплітає сонце величаве.
Дерева благовіють від дощу,
Обсіли оси груші соковиті...
Сяду на лавку й тихо допишу
Рядки останні у баладу літа.

04.08.2024

* * *

Дарує долі золоті перлини
Грайливе сонце із небес безмежності,
Як довго йшли, незламна Україно,
З тобою ми до свята Незалежності.
Гнобили нас віками московити,
Жита топтали німці та орда,

Пекельний гніт, наче гранітні плити,
Терпіла твоя врода молода.
Та не зігнулася, не впала на коліна,
В борні одвічній гартувала дух
І десь під синім небом журавлиним
Зерном надії засівала луг.
Аби у добру і святу годину
Зачала мати в лоні немовля,
Щоб прославляла неньку-Україну
Плеяда мужніх молодих орлят.
А сонце усміхається з безмежності,
Бо, незважаючи на горе і війну,
На тризуб і на прапор Незалежності
Свободи вітер із небес війнує.
Хай бісяться ординці-людозвіри,
Вже чути з ночі янгола сурму.
Не віддамо свою державу й віру,
А московити кануть у пільму.
«І буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі»...
Вже над Дніпром, Десною і Карпатами
Зоря Вікторії* засяяла в імлі!

24.08.2024

* богиня перемоги

ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 23.10.1967 року в селищі Печеніжин на Коломийщині, де і проживає. Член обласного літературного товариства «Об'єднані словом», Товариства письменників і журналістів імені Івана Франка та учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16 - №32). Друкувався в проєкті «Палітра Муз» при газеті «Вільний голос», в журналі «Літературна Коломия» та у вижницькому журналі «Німчич». Лауреат літературної премії імені Леся Гринюка. Учасник телерадіопроекту Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (07.09.2023).

* * *

День як день. Календар лиш показує літо.
А життя зупинилося. Позначка — лютий, зима.
Ми не знали, що щастя — це в спокої жити.
Було тисячі мрій, а тепер залишилась одна.

День як день. Синє небо і сонечко світить.
Лиш страждальна земля, що напоєна горем сповна,
Де літали птахи, там тепер дрони й ракети,
І згубилася в Бучі сива від болю весна.

День як день. Лиш не милують очі вже квіти.
Замість співу пташок — сирена світанком луна.
І кривава сльоза. Скалічених душ і убитих.
Та молитва до Бога. Хай згине навіки війна...

* * *

Сумні й веселі згадуємо дати,
У час, коли кругом ревуть гармати.
За Україну йде нерівний бій,
Але не кожен стане нині в стрій.
І лаври вішаєм не тим, хочу сказати,
А в чистім полі, там – лежать солдати,
Не вишиванки в них, а однострої,
І безіменні. Бо такі герої!

Сумні й веселі згадуємо дати,
Тут сміх і спів. А там. Та що й казати.
За Україну йде нерівний бій,
І вгризся в землю поріділий стрій,
Плеche в плече, як непорушна криця,
Ні краплі страху на змарнілих лицях,
Цвіт нації в смертельному двобої
Іде в безсмертя. Бо такі герої!

Сумні й веселі згадуємо дати.
Знавці з екранів учать воювати,
День-в-день. Самі ж не стануть в стрій,
За Україну, в цей нерівний бій.
А там у полі, де ревуть гармати,
Стоять на смерть, без права відступати,
Романтики з найменням вічним – Воїн,
Славимо їх — це наші є Герої!

* * *

Накрившись вранішнім туманом,
Дрімають верби при долині,
Квітки купаються у росах,
Моргає сонце новій днині.
Застигла мить – така тривожна
Чи то хвилююча в чеканні.
Кує зозуленька в гаю,
Немов будильник на світанні.
Романтик вічний — соловейко
Затягує нові октави,
Що ніч не встигла, не зробила,
Те день, кохана, знай поправить.
Новий світанок – аркуш чистий
І нам лишати в ньому слід.
Свята неділя. День врочистий.
Ранковий мій, Тобі, привіт!

* * *

Зливою вмитий новий світанок,
Ніби у неба є теж банний день,
Стука привітом безперестанно
Дощик рясний раз у раз дзень-дзелень.
І хай гуляють сірії хмари,
Нам сумувати зовсім не слід,
Радість і щастя там, де кохають,
Всміхаєшся ти — усміхнеться і світ!!!

* * *

Життя не просто так минає:
Воно іде, біжить, летить,
Часом здається — все згасає,
Та мить і щастям вже іскрить.
Життя — це мить, що швидкоплинна,
Воно й безмежність без кінця,
Радій і йди у ньому вільно,
Мов наречена до вінця.
І хай погасли зорі щастя,
Та сірі хмари вкрили світ,
Будь маяком, світи так ясно,
Залиш по собі світлий слід...

* * *

В житті важлива кожна мить,
Ніщо у ній безслідно не минає.
Будь терпеливим, коли щось болить,
Не знав хто болю, щастя не впізнає.

В житті важливий кожен крок.
І наслідки, не зроблений, теж має,
Хто не пройшов через гіркий урок,
Даремно той солодку мить чекає.

Бо після ночі тільки білий день,
І де була сльоза, усмішка сяє,
Світ зітканий із сотні протиріч,
В житті, знай, випадкового немає...

* * *

Коли німа тиша волатиме в простір мовчанням,
На плечі впаде тягарем непосильним весь світ,
Згадай все найкраще, вперед зроби крок з сил останніх
І світу бездушному пошли свій ранковий привіт.

Якщо твоє щастя здається навіки пропало
Та пруть негаразди невпинно і з усейбіч,
Ти лиш усміхайся, так ніби ні в чім не бувало,
Бо твоя усмішка, мов місячне сяйво у ніч.

Коли усі зорі погаснуть у небі для тебе
Й життя вже подібне до, в спеку палючу, трави,
Ти з поглядом ясным рятуй тоді інших, так треба,
Не падай у відчай, борися і просто – ЖИВИ...

* * *

Спить нічка чаклунка,
Закутана вся туманом,
Ще мить і світанок
Візьметься уже за своє,
Вже сонячний промінь,
Невтомно, безперестанно,
Панно дню нОвому,
Ще без сюжету, снує..
А що на нім буде,
Лишилось домалювати,
Святковий чи будній
Постане сьогодні світ,
Як фарби усмішки
Не пожалієш дати,
То стане світліше!
Кохана, Тобі, привіт...

ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 16.08.1982 року в селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, мешканка сусіднього села Сопів. Майстриня крою та шиття. Пише вірші з дитинства. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №32).

* * *

Вже прохолодні стали літні ранки,
Холодні роси падають в траву,
А вітер заколисує фіранки
І тягне павутини тятиву...
Вже кіт частіше проситься до хати,
Під стріхою зібрались горобці,
І вибрався із шафи плед строкатий,
Й немов чекає гостей на стільці.
Вже серпень обтрусив із гілок сливи
І щедро груші всі пороздавав.
Клубочить небо хмари — це до зливи,
Яку прогноз ще вчора обіцяв.
І вітер вже подвір'я підмітає,
Немов господар, трудиться до свят,
А мама в льох старанно викладає
Солені огірочки ряд у ряд.
Комбайн голосно молотить стигле жито,
Гарбуз-бешкетник видерся на тин...
За цей рік було стільки пережито,
А він минув, немовби день один.

09.08.2024

* * *

Що, дівчята, я вам скажу про нашу роботу?
Ми усі отут зібралися, бо мали охоту.
Піти з дому хоч на трохи, десь діти лишити.
Й чоловіка... І морально трохи відпочити.
Бо «сидіти» собі вдома вже немає сили...
Ми й пололи, і сапали, і трохи косили,
Готували дітям їсти, йшли до магазину...
Я ще трохи так пороблю й копита відкину.
А так собі ранесенько файно сі збрала,
У тормозок щось смачненьке на обід поклала,
А коли п'ятихвилинка, зробила си каву —
В нас тут, навіть, чай і цукор для всіх на халяву!
Через день збирают гроші, торттики купуют
І дівчатам дуже гарні троянди даруют.
На обід аж півгодини — то весь чьис для тебе,
Ти собі задовільняєш всі свої потреби.
Відпочити і поїсти, і кави попоти,
І з дівчатами на пльотки на балкон сходити.
Знов пошиєш дві години, далі каву пити,
І за це все можна, навіть, грошей заробити
Й не просити в чоловіка на ту комуналку,
То нічо, шо получаєш майже мінімалку.
Бо робота в житті твоєму — то нова сторінка,
Ти тепер вже гонорова, незалежна жінка!
Дома скажеш на всю хату, би свекруха чула:
— Де я цілий день ходила? На роботі була!
Шила лямки, РПСи, сумки під гранати,
Так сі кешко наробила, йду трохи лігати.
То нічо, шо на городі кабачки всихають,

А буріни до голови далі досягают.
Шо нати́на на городі́ росте по два рази,
Я не виді́ла ше сті́льки оце́ї зарази,
Як у себе на городі́. Але я ґаздині́.
Я полола її́ вче́ра, йду́ полоти́ нині́.
Шо знов можут у нас зараз сві́тло відќлючити,
Головне, аби ти всти́гла голо́ву помити.
Ше бі́лизну замочити, чо́рне все по́прати,
Го́ру посу́ду помити, в ха́ті по́складати.
Ше са́лати закру́тити, ма́ндибу́рки вдра́ти,
Головне шо́с не забу́ти по́стерлі́зувати.
По́вкладати ді́тей спа́ти, чо́лові́ка то́же,
Бо він та́кож, як ди́тина, са́мий ні́ц не може.
До́бре оти́м на ба́лконі́, го́роді́в не ма́ют,
Вни при́йшли со́бі з ро́боти, та́й відпо́чива́ют.
Не шу́ка́ют на го́роді́ впи́вно́чи пе́трушку,
Бо ше тре́ба до́варити ту гри́бову ю́шку.
Си́диш со́бі на поро́зі, вже́ й ка́ва хо́лодна,
І не зна́єш, чи ти ї́ла, чи вже́ не голо́дна.
Ше́ й пе́с ви́є, тре́ба тро́хи йго́ з ла́нца пу́стити,
І го́ловне: від у́томи разо́м не за́вити.
Але за́втра до ро́боти ра́ненько́ вста́вати,
Тре́ба йти́ ше ди́витисі́, в шо́ то сі́ вбри́ати.
Бо фу́тболки о́біця́ли, але ше́ не да́ли,
Бо ше́ лише́нь то́го ти́жня ро́змі́ри пи́сали.
До́бре бу́ло би ше́ й фа́сон мо́жна ви́бирати́,
Аби́ ни ли́ш на ро́боту́ би ше́ де́сь сі́ вбри́ати.
До́бре шо́ в нас є́ ро́бота, є́ де́ відпо́чити,
Ли́ш мо́ра́льно, бо фі́зично́ тре́ба й ту́т ро́бити.
Якби́ го́род про́сапа́ли ці́лих де́сять со́ток,

А вкінці вам порахують нормальний відсоток.
Все, дівчята, посміялись, йдїть трохи працюйте
І в голові кожна свої втрати порахуйте.
Так шо, любі, не журітсі, то все так не буде,
Головне, шо є робота, й ми йдем межи люди.

* * *

Цвіркун цвіркоче у траві,
Чудову пісеньку співає,
А в мене, в моїй голові,
Цікавий спомин виринає.
Коли була іще мала
І як дорослою гуляла,
А мама ще була жива
І мене розуму навчала.
«Не довіряйся ти словам,
А більше довіряйся ділу,
Ти не іди по головах
І не входи у річку сміло.
Не заходи в брудний ставок,
Старайся в лісі не блукати,
Навчись між тисячі думок
Цікаву відповідь шукати.
Навчися бачити чуда,
Добро робить старайся всюди,
Говорять в спину — не біда,
Біда, коли штовхають в груди.
І старість завжди поважай,
Про це потрібно пам'ятати,

Як не питають — не повчай,
А кожен день живи, як свято.
Не веселися, а працюй,
Приємною буває й втома,
І по можливості — мандруй,
На старість насидишся вдома».
Цвіркун замовк... Шумить трава...
На небі зорі виринають...
Хоч мами вже давно нема,
Її слова в душі лунають.

* * *

Вже Осінь стоїть на пероні,
Тримає валізу в руці,
Важкий рижий локон на скроні,
Рум'янець яркий на щоці...
Узула високі підбори
І плаття шикарне — без слів,
І Літові дала на збори
Всього лише декілька днів.
Сміється до нього лукаво:
— Давай, узуй чобітки,
Допоки я тут вип'ю кави,
Скоріше біжи по квитки.
З дороги підбори помию,
За тебе зроблю кілька справ,
Води у калюжі налию...
— Я теплу завжди наливав,
У мене ще місяць, паняно, —
У відповідь сміло сказав, —

І кави нема,— води склянку
З дороги їй чемно подав.
— Ось прошу, шановна, попийте,
Зашвидко прийшли — не біда,
Підбори в калюжі помийте,
Там звечора тепла вода.
Вертайтеся, звідки прибули,
На вас тут ніхто не чекав.
Погляньте, ніщо не забули?—
І швидко валізу подав.

* * *

Захід сонця дарує багрянець...
Хтось на стежку сипнув споришу.
Запроси мене, любий, на танець,
Якщо ні — я тебе запрошу.
Підлови мої кроки скоріше,
В тихім вальсі мене закружляй,
Обійми мене, милий, міцніше
І ніколи вже не відпускай.
Подаруй мені миті безцінні,
Що ніколи не купиш ніде,
Дні щасливі такі швидкоплинні,
І життя, наче сон, перейде.
А я завжди собі уявляю,
Що ця пісня лунає для нас...
Запроси мене, любий, благаю,
Потанцюєм, допоки є час.

* * *

Мене зламали, наче гілку з вишні,
І обтрусили листя, білий цвіт.
Ти вже не мій...Ти вже мені колишній,
В моїх очах навек змінився світ.
Ти вже не мій, а я не розумію,
Не можу я збагнути, як же так?
Ти на майбутнє дав мені надію,
Казав, що наша зустріч долі знак.
Казав, що я твоя остання мрія,
Безцінний скарбик, вічний оберіг,
Бажань найпотаємніших стихія,
В житті твоєму найсолодший гріх.
І я була для тебе цілим світом,
Робила все, що тільки забажав,
Стелилася під ноги білим цвітом,
А ти найкращу гілочку зламав.
Ти вирішив усе за двох одразу,
Закрив мені собою цілий світ,
Так боляче ще не було ні разу,
Коли топтав ногами ніжний цвіт.

* * *

Завжди смачні черешні
Десь там за ворітьми...
Коли ж ви всі, нарешті,
Залишитесь людьми ?
Чиновників обрали,
Щоб захищать народ...
Вони ж понабирали

Черешень повен рот.
Погляньте на всі боки,
Оговтатись пора,
В вас скоро тріснуть щОки
Від людського добра.
Та вам усе замало,
Побільше б нагребти,
Щоб вам впоперек стало
Й не було сил нести.
Та що вам ці погрози?
Нічого не дадуть...
Та знайте: людські сльози
Безслідно не впадуть.
Бо не одна вже мати
Оплакує синів...
Щоб біль цей передати,
Бракує в світі слів.
Цвінуть черешні рясно,
Але мороз на мить
Прийде отак невчасно
І цвіт весь облетить.
Спиніться вже нарешті
І зрозумійте суть:
З часом усі черешні
В кишенях погниють...

ГЛАГОЛЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 12.03.1951 року. Живе і працює в місті Коломия. Завідувач кафедри гуманітарно-правових дисциплін інституту управління природними ресурсами ВНЗ «Університет економіки та права «Крок» (з 12.03.2011 року — дотепер). Заслужений працівник освіти України. Голова Коломийського міськрайонного Товариства імені Тараса Шевченка «Просвіта», член НСКУ та НСЖУ. Активний учасник альманаху «Джерельні дзвони».

СВЯТО-ФЕСТИВАЛЬ У ХМЕЛІВЦІ

27 червня 2024 року в селі Хмелівка Богородчанського району (Івано-Франківщина) з ініціативи обласної організації Національної спілки краєзнавців України відбулося свято-фестиваль, присвячене пам'яті відомого громадського діяча, краєзнавця-мецената Євгена Паранюка. Євген Паранюк тривалий час проживав у США, зумів зібрати цінні бібліотеки книг і переправити їх в Україну. Приїхавши на свою Батьківщину, проводив численні зустрічі, презентації книг, сприяв у книговиданні про відомих людей краю, матеріально підтримував життєдіяльність школи в селі Хмелівка, в становленні меморіальних знаків. Заснував краєзнавчу премію свого імені, якою щорічно нагороджують активних краєзнавців поважного віку.

Численна делегація в складі відомих краєзнавців, письменників, вчених області, гостей з Херсонщини

запалили свічку пам'яті на могилі світлої пам'яті Євгена Паранюка. На підвір'ї школи, яка носить його ім'я, на фасаді одного з корпусів, на якому розміщена меморіальна таблиця-портрет краєзнавця, відбувалося дійство.

Цьогоріч премії удостоєні: відомий краєзнавець, поет, журналіст Василь Лесів (АТБ «Галичина») та Богдан Клапчук з Коломиї — автор трьох книг, збірки пісень, член НСКУ, Заслужений працівник культури України. Таким чином, Коломийщина має тепер трьох лауреатів краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка: Степана Андріюшина з Коломиї, Марію Боєчко з Ковалівки та Богдана Клапчука (Коломия).

Дипломи, премії, пам'ятні медалі, подарунки книг вручали: голова ОО НСКУ, доктор філософії, Заслужений працівник освіти України Михайло Косило, організатор фестивалю, член НСПУ, НСКУ, колишній директор Хмельівської школи 1-2 ступенів, письменник-гуморист Василь Бабій, член родини Паранюків — Любов Лапчук (упорядниця книги «Євген Паранюк. Від Хмельівки до Нью-Йорка. Спогади українця». Івано-Франківськ.2024, 312 с.).

Учасників фестивалю, лауреатів, педагогів школи, громадськість села щиро вітали: заступник голови НСПУ, письменник-краєзнавець Ярослав Ткачівський, голова ОО Наукового товариства імені Тараса Шевченка, професор Василь Майстришин, член Головної ради, правління ОО ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка Василь Глаголюк, письменник з Херсонщини, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка Анатолій

Кичинський, голова Херсонської ОО НСПУ Василь Загороднюк.

Прикро було одне — учасників фестивалю вразила звістка про те, що Хмелівську школу хочуть понизити в статусі до початкової. Шановні друзі, підтримаймо педагогів, виступімо в захисті, не даймо знищити славну школу, яка гідно носить ім'я Євгена Паранюка.

ГОРОДНИЦЬКА-ІВАНЧУК ЯРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА

Народилася в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1979 року живе і працює на Полтавщині. Заслужена працівниця освіти України, поетеса, журналістка, краєзнавиця, авторка багатьох видань. Лавреатка літературних премій імені І. П. Котляревського та Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №32).

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, УКРАЇНО!

Україно моя писанкова,
Хай святиться же ім'я твоє.
Я на тебе молюсь, як на Бога,
Що нам хліб повсякденний дає.
Я на тебе молюсь, Україно,
Вірю в силу і мудрість твою.
Всі світи перейду, Україно,
Та такої, як ти, не знайду.
Україно моя веселкова,
На твоїй благодатній землі
Усевишнім освячені дзвони
Шлють до неба осанну тобі...
Я з тобою прийду, Україно,
В Незалежності праведний день,

Помолюся за тебе, єдина,
У саду віковичних пісень.
Помолюся за тебе, Вкраїно,
За Героїв, за Славу твою,
Помолюся за доньку й за сина,
За твою Перемогу святу.

24.08.2024

ДОРОГА ДОДОМУ

Крізь ніч і день, років безмірних втому,
Коліс сталевих звичний унісон,
Дорога стрічкою від дому і додому
З вітрами витанцьовує «бостон».
Думки тремтять під тягарем вагонів,
Тяжінням серця і тертям доріг,
Лиш вічно юна суєта перонів
Чужі гріхи спокутує за гріш.
В дорозі сонце сходить і заходить,
Щербатий місяць оком до вікна...
Десь стара чапля по болоті бродить
І заглядає в душу, як мара.
Усе дрімає, та душа не в змозі –
Перегортає сторінки буття...
Спинити б поїзд на стрімкій дорозі
І стежкою додому крізь життя.

СПОГАД

Постаріли яблуні в батьковім саду,
Вже туди й стежини я не віднайду.
Мамині жоржини відцвіли давно,
Залишився спогад, мов гірке вино.
Пригублю краплину я того вина,
Відгукнеться в серці рідна сторона.
Хата смерекова, верби край села,
Кладка через річку, що у даль вела,
Рушники на стінах, образи святі,
Незабутні, давні мамині пісні.
І старенька скриня – оберіг добра,
Й татові долоні – вартові тепла.
І запахне хата хлібом й молоком,
Чебрецем, любистком й неземним зелом.
В пам'яті воскреснуть сонцесяйні дні,
І старі світлини, й молоді жалі...
Уклонюся низько хаті край села,
Спогади полинуть в сині небеса...
Притулюсь до яблуні в батьковім саду,
Заспіваю пісню мамину сумну...

ЗИМОВА ВТІХА

Серед зими-сніжниці,
Бувало, стільки втіхи,
Як тато до світлиці
Внесе окраєць літа.

А ми, малі, в долоньках
Те літечко ховаєм
І тулимо до серця,
Вустами зігріваєм.
І пахне літо сіном,
Цілує нам долоні,
Дарма, що вітер з снігом,
Що віхола надворі.
А в хаті тихо й тепло,
В печі вогонь співає...
Частує мама щедро,
Частує й примовляє:
— Скуштуйте, діти, літа,
Воно у вас в долонях,
Ціловане й зігріте,
В цих яблуках червоних...
Смакуємо, радієм —
Ніжніють батько й мати,
І морить сон завію,
І проситься до хати.
Шепоче стиха вітер,
У вікні мороз дрімає...
А дітям сниться літо,
Що яблука гойдає.

НАД РІЧКОЮ

Схилилися над річкою
Чубаті явори,
А річка в'ється стрічкою
Між зелен-береги.
А річка в'ється стрічкою,
Цілує береги,
Біліє диво-квіткою
Латаття із води.
Над річечкою стрічкою
Кружляють ластівки,
І летіє пісня річкою
В обіймах синь-води.
Стою на зелен-березі
У затінку верби,
А вже русявий вересень
Моргає з-за гори.
О мій ласкавий вересню,
Водиці не студі,
Бо ще до мого берега
Не зведені мости.

СИВИЙ ТУМАН

У тумані сивім доля заблукала,
Загубилось щастя в павутинці мрій.
У твоєму серці квіткою зів'яла,
У моєму серці – невимовний біль.
Навесні згадаю, восени заплачу,
Вмию карі очі вдосвіта в росі.
Вересневий вечір зазирає в хату,
Заплітає смуток у моїй косі.
Пролетіли весни журавлями в небі,
Залишивши білий на прощання слід,
Веселять ружі під вікном у тебе,
В мене чорнобривці зажурили світ.
Закосячу пам'ять, заколишу осінь,
Запізнілим громом розсічу туман...
В сивім павутинні вереснева просинь
І забутий погляд – юних мрій обман.

ОСІНЬ

Зажурилася осінь над ставом
Журавлиним прощальним ключем
І упала на пізні отави
Вересневим холодним дощем.
Вітровієм збентежені хмари
Бродять в небі, немов вартові,
Ясен місяць, шукаючи пари,
Мружить око в самотнім вікні.

Рання осінь курличе над ставом,
В тихім смутку схилилась верба.
Косить вересень пізні отави
І скиртує прожиті літа...

КОРНИЧАНКА

Я є, була і буду корничанкою,
Шаную рід і корені свої,
І мамині найкращі вишиванки,
І звичаї, й обряди, і пісні.
Цілую хліб із батьківського поля,
Водицю п'ю з гірського джерела,
Бо тут моя благословила доля
В долині гомінливого Прута.
Бо тут мої священні обереги
І рушників покутських полотно,
Бо тут моє родинне диво-древо
І наймиліше серденьку село.
Я одягну на свято вишиванку,
Її гердани найкоштовніші знайду.
Я є, була і буду корничанкою,
Бо рідний Корнич над усе люблю.

ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 11.10.1961 року в селі Голови Верховинського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: бухгалтер. Учасниця і переможниця багатьох літературних конкурсів, фестивалів і видань, адміністраторка літературного об'єднання Верховинщини «Гуцульський горицвіт». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №32).

ВЕРХОВИНІ — 600 РОКІВ!

Ось Жаб'є. Гуцульська столиця.
Іван Франко.

* * *

«Ось Жаб'є. Гуцульська столиця»,
Гуцульщина наша — прекрасна цариця,
Шістсот років величних справляє,
Друзів вірних зі святом чудовим вітає.
Шістсот років — це дата кругленька,
Верховина для гуцулів, як ненька,
Всі ці роки Черемош хвилями грав...
Бог з любов'ю нам землю цю дав.
Проживають в Верховині файні ґазди,
І долають день за днем різні негаразди,

Не цураються роботи і рідної мови,
Бо всі вони працьовиті й дуже гонорові.
А гуцулки кароокі, хоч з личка пий воду,
Як ті чічки польовії, мають пишну вроду,
Голосисті, як дзвіночки, бо файно співають,
І танцюють, веселяться, собі ціну знають.
Плаї, горби і потоки, рідні полонини
Радують очі й душу людей Верховини,
А закохані шукають едельвейс у горах,
У вірності присягають при місяцю й зорях.
І раділа б Верховина, й пишно розквітала,
Якби орд@ задрипана на нас не напала.
Веселились б наші гори і сопілка грала,
Якби в небі вкраїнському нечисть не літала.
Заплакала Верховина, та не склала руки,
Є надія, що у мирі будуть жити внуки.
Ще заграють трембіточки на горі високій,
Запанує у Карпатах щастя, мир і спокій.
Бо гуцули від природи дуже горді люди,
Прийде в гори Перемога, мир і радість буде.
А гуцулки заспівають файну співаночку,
І легіні закружляють в аркані-таночку.
Бо гостинні верховинці від діда й до діда,
Не залишать у біді без шматочка хліба.
Тож сьогодні помолімся і шану віддаймо,
Верховину з ювілеєм файно привітаймо!

04.08.2024

ПРИВІТ, КОВАЛІВКО!

І знов Ковалівка. Я крикну: «Привіт!»
І голову свою схиляю низенько.
Давно не була тут... Пройшов уже рік,
Боліло, страждало серденько.
Хотіла я друзів побачить своїх,
Яких я зустріла в селі Ковалівка,
Яких об'єднала, згуртувала усіх
Українська Мадонна — Боечко Марійка.
І знов задзвонили «Дзвони Джерельні»
Уже тридцять перший раз...
Плаче Україна... Бої йдуть смертельні,
Та скаче уперто норовливий Пегас.
І рими нічні вперто в голову лізуть,
І літери чітко лягають на білий папір,
Кров капає з серця, бо боляче ріжуть,
Москальські собаки, їх батя — вампір!
Та як би не було, ми рук не опустимо,
На зустріч приїдемо всі, як один,
Бо дружбу за гроші ніколи не купимо,
І хай Вам всім буде з роси і води.
І те, що здружила нас всіх Ковалівка,
І те, що ми зараз за дружнім столом,
Я вдячна за дружбу, Боечко Марійка,
І це, як у казці, не опишу пером!

27.07.2024

ЗАПЛАКАНЕ НЕБО...

Заплакане небо втирало очиці,
Бо дощик ласкаво личко помив,
Вже причепурились зорі-зірниці,
І місяць на човнику далі поплив.
І сон опустився на рідні Карпати,
На рідну хатину, на рідне село...
Співа колискову синочкові мати,
Щоби у житті йому завжди везло.
Щоби не свистіли прокляті ракети,
Щоби не гриміли жорстокі бої,
І щоби замовкли страшні кулемети,
Щоб знову співали в гаях солов'ї.
Заплакане небо втирало очиці,
Бо сонечко хлюпнулось в річку,
Йому захотілось попити водиці,
Тому і призвало подругу-нічку.
І спали Карпати, спали верховини,
І бачили сни кольорові, щасливі,
Просили у Бога всі мирної днини,
Бо мир і свобода — речі важливі.
І кращого в світі нема подарунку,
Як затишок й спокій у рідній країні,
Тому і благаю в неба порятунку,
І радості, щастя своїй батьківщині.
Бо небо всміхнеться, як вигляне сонце,
Напившись досхочу із річки водиці,
Прийде Перемога у кожне віконце,
І зникнуть навіки прокляті злочинці.

24.07.2024

МОВА

Світлій пам'яті Ірини Фаріон

Коли за рідну мову убивають,
То знайте — ми на вірному шляху!
І хай убивці зогниють, сконають,
Нехай утопляться у власному гріху!
Бо мова наша рідна солов'їна
Живе у наших душах, у серцях,
І буде вічно жити наша Україна!
І слово рідне лунатиме в віках!

20.07.2024

НАМАЛЮЮ ЛІТО ФАРБАМИ КОХАННЯ

Ліна Костенко

* * *

«Намалюю літо фарбами кохання»,
Веселковим пензлем торкнусь полотна,
Чаклувати буду звечора до рання,
Щоб моя картина ранком ожила.
Цілу ніч не спала, літо малювала,
Мальви красувались різних кольорів,
А ромашка сонно очі протирає,
Кущ троянд червоних полум'ям горів.
Цвіли матіоли на моїй картині,
І любисток листячком ніжно тріпотів,
Малювала мир-зілля своїй Україні,
Щоб не було більше страдницьких хрестів.
Малювала літо фарбами кохання,
Нічку всю у зорях і пташок політ,
І було у мене лиш одне бажання,
Щоб розквітли маки на полях боїв.
І картина вийшла різнокольорова,
Запахна, духмяна, хоч заварюй чай,
Цвіли чорнобривці і айстра махрова,
Таке моє літо яскраве — не літо, а рай!
Та це тільки літо на моїй картині...
Його малювала фарбами кохання.
Перемогу домалюю нашій Україні
Й покажу картину уже завтра, зрання.

14.07.2024

СВІТЕ, НЕ МОВЧИ!

Ми — українці! Мирні, щирі люди —
Війни цієї зовсім не хотіли.
Прийшли, ввірвались звірі, а не люди,
Мої Вкраїну перетворюють в руїни.
— Послухай, світе, зупини росію,
Не дай вбивати діточок маленьких,
Нехай не нищать у серцях надію,
Нехай не плаче, не ридає Ненька!
— Та скільки можна тільки потурати
Кривавим діям нещасного тирана,
Чи ви усі з пробірки, вас не родила мати?
Будь ласка, зупиніть отого бусурмана!
— Подивись, милий світе, протри свої очі,
На дітей українських в крові ти поглянь!!!
Зроби так, щоб мирними стали їх дні і їх ночі,
Прожени з України «всю русскую дрян!»
— Чи так важко все біле білим назвати?
Бо чорне чорним було і буде завжди...
Зупиніть цю війну, уже досить вбивати,
Я прошу вас усіх! Господи, допоможи!!!
— Почуй мене, світе, прошу я, благаю,
Та досить вже крові маленьких дітей.
Я віддам до останньої нитки усе, що лиш маю,
Припини шквал невинних дитячих смертей!!!
Світе, не мовчи!!! Сьогодні ми, а завтра ви!!!

08.07.2024

КОЛИ ПОЕЗІЯ ТОРКАЄТЬСЯ ДУШІ

Коли поезія торкається душі,
То душа душу тонко відчуває,
Тоді і пишуться всі від душі вірші,
Поезія літає і душу в них вселяє.
Коли поезія торкається душі?
— Скажу я вам, коли душа прекрасна,
Коли босоніж йдеш під проливним дощем,
І думаєш, яка ж дорога мокра класна.
Не всіх поезія торкається душі,
Бо є бездушні, тих вона минає...
І тих, що пишуть лиш для показу вірші,
Обходить стороною, пріч тікає.
Коли поезія торкається душі,
Вмить за спиною виростають крила,
Думки приходять в голову сумні, смішні,
А я пишу свої вірші, бо просто я щаслива.
Можливо щось не так, зате завжди з душею,
І вдячна, друзі, вам за дружбу і підтримку,
Радію, що разом з спільнотою всією
Крокуєм разом і не знаємо спочинку.
Бог допоможе і закінчиться війна,
Й поезія по-новому зігріє наші душі,
Не буде вже лунати музика сумна,
А буде мир в душі, на морі і на суші.
І проспівач гімн нова поезія усім,
Хто вірив, хто боровся й просто мріяв,
І Перемога задзвенить в серцях, як грім,
Хто ніс в душі любов й красу лелівав.

І я пишу свою поезію для всіх і від душі,
Бо добре знаю, що Бог нас не покине,
Засяє сонечко й припиняться в душі дощі,
Бо зло і все лихе під променями згине.

16.06.2024

ГОРДО ПРАПОР МАЙОРІЄ...

Гордо прапор майоріє,
Гріє серденько моє,
Я проста — Грушак Марія,
І любов у мене є:
До людей, яких я знаю,
До села, бо в нім живу.
Всіх з Днем прапора вітаю,
Й Перемогу дуже жду!
Жду світанків: тихих, сонних,
Теплих, місячних ночей,
Щоби всі, хто нас боронить,
Зняли свій тягар з плечей.
Щоб наш прапор обмивався
Тільки дощиком рясним,
Гордо в небі розвівався
Поруч з сонечком ясным.
Щоб закрив Україну-неньку
Від ракет і від біди,
Вберігав нашу рідненьку
Від проклятої орди.
Щоб наш прапор синьо-жовтий

Об'єднав і Захід, й Схід,
Щоб у кожному серденьку
Розтопився злості лід.
Хай наш прапор майоріє,
Хай бісяться вороги,
Не помре наша Надія,
Якщо скинем ланцюги!

23.08.2024

ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА

Народилася 10.10.1956 року в селі П'ядики на Коломийщині. Живе і працює в Коломиї. Лікар-невропатолог Коломийської центральної лікарні. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10 - №32).

НА ВСЕ СВІЙ ЧАС

Летять роки, ідуть батьки
Через розмай за небокрай,
А поруч ми йдемо з дітьми,
Безжальний час сміється з нас.
А вже онуки в життя ідуть
І своїх діток також ведуть,
Із року в рік, із віку в вік
Крокує рід, лишає слід.
Найвища суть — у вирій путь,
Правнуків шал — Господній дар,
Живуть у серці повік батьки,
А в сиву вічність летять роки...

ЛІТО СТЕЛИТЬ ТРАВИ

Мені б туди, де літо стелить трави,
Де в пшеницях волошки розцвіли,
Блакитне небо, закосичене хмарками,
Там гори свої плечі підняли.
Тоді також буяли ніжні трави,
І вперше я закохана була,

Були цілунки, квіти поміж нами,
Лишилася лиш квітка польова.
Я притулю до серця ту волошку,
Що дивиться з-під золотистих вій,
Згадаю мить щасливу і потрошку
Сплету вінок із променів і мрій.
І буде він пшенично-волошковий,
Такий, як наше славне знамено,
Природа українською нам мовить:
«Борись за землю, щоб там не було».
А я вже йду, збагачена літами,
Отой вінок до осені несучи,
Співаю літу щирі дифірамби,
Бо я його по-справжньому люблю.

ТВОЇ ПОЦІЛУНКИ МЕДОВІ

Твої поцілунки сунічно-медові
І погляд блакитний з-під лагідних віч,
Над ними кружляли замріяні зорі,
А місяця човник поринув у ніч.
Чи було кохання, донині не знаю,
Та тільки щось ніжне торкнулось душі,
Що фібрами так веселково заграло,
І в серці тоді народились вірші.
Твої поцілунки казково-чудові,
Над ними у вирій пронеслися літа,
Прийшли у цей світ діточки із любові
І мають сунічно-медові вуста.

08.07.2024

НАМАЛЮЮ ЛІТО ФАРБАМИ КОХАННЯ

Ліна Костенко

«Намалюю літо фарбами кохання»,
А які ж то барви у кохання є?
Ніжно-веселкові, чисті і казкові,
Пензель на мольберті щедро виграє.
Намалюю літо сонячним промінням,
Що в блакиті неба золотом пливе,
І таке чарівне, як Твої обійми,
Що у них тріпоче серденько моє.
Намалюю літо поглядом волошки,
Що зоріє щиро з-під пшеничних вій,
В Твоїх оченятах було суму трошки,
Та було тоді в них ціле море мрій.
Хай квітує літо поцілунком долі,
Що дарує людям вічну благодать,
І усе здійсниться по Господній волі,
Бо на все у нього є своя печать.

14.07.2024

ЛЮБОВ – ПРОДОВЖЕННЯ ЖИТТЯ

Автори: Наталія Городчук

Марія Гуменюк

Кохання смак пізнав, напевно, кожний,
По-іншому у світі цім ніяк.
Без нього порожньо на серці і тривожно:
Такий солодкий він, кохання смак.

У юності він солодково-ніжний,
Немов нектар для серця і душі,
Такий невинний, світлий, білосніжний,
Мов цвіт вишневий у весняні дні.
У зрілості вже інші грають ноти,
Та смак також солодкий, хоч терпкий.
І зовсім інший вже до серця дотик —
Цей вік, мов літо, теплий і п'яний.
А коли загляне в шибку осінь,
Кохання ще солодшим вмить стає,
Звучить у серці ніжним стоголосям,
Воно таке прекрасне і святе.
І лине цілий світ на крилах мрії,
Летять птахами рими й почуття.
Щасливий той, хто зрозуміть зуміє,
Що лиш любов — продовження життя.
Кохання смак пізнав, напевно, кожний,
Бо це від нього народилося дитя,
Щоб вирости, зробитися спроможним
Побудувати людству майбуття.

ВІЙНА І ДІТИ

Війна і діти — це смерть і квіти,
Жорстокий світе, це не театр,
Трагічні ролі нашої долі,
Ой, не на сцені, цей весь парад.
Війна і діти, як далі жити
Сльозами й горем тих матерів,

Що народили добро творити,
Як пережити той біль і гнів?
На своїх плечах воїни-Атланти
Ціною крові тримають світ,
Який в скорботі може мовчати
Та хвилюватись багато літ.
Війна і діти, молимося, Боже,
Спусти у пекло всю сатану,
Лиш Твоя воля нам допоможе
Разом здолати клятву війну.

14.07.2024

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ БАТЬКА

Ти відійшов у вічність на зорі,
Осіннім променистим падолистом,
Забрав тривоги, болі і жалі,
Пройшло життя, що було повне змісту.
Матеріальних статків не шукав,
Від звань високих завжди ухилявся,
Добром, знаннями ниву засівав
І Вчителем від Господа zostався.
Понад усе любив свою сім'ю,
А ще многотраждальну батьківщину,
Щодень до церкви торував стежу,
Життєве кредо — Бог і Україна.
Залишив книгу на своїм столі
«Життя Святих», правнуки дочитають,
А світлий образ закарбується в душі,
І добрим словом всі Тебе згадають.

Цей 90-літній Вчитель з душею юнака — Григорій Гуменюк, Батько, перший директор відновленої у 1990 році гімназії у місті Коломиї, ініціатор створення першого пам'ятника в Україні Михайлові Грушевському на території закладу, Президент Всесвітньої асоціації гімназистів Alma Mater, побратим велетнів українського духу — Дмитра Павличка і Романа Іваничука, з якими колись навчався...

16.06.2018

БАТЬКИ І ДІТИ

Батьки і діти — це сонце й квіти,
Одвічна тема, наше буття,
Мама і тато — найкращі в світі,
До них сміється мале дитя.
В юнацькі роки ми наймудріші,
Не хочем чути їхніх порад,
Помилки наші вже не змінити,
Не повернути життя назад.
Батько і мати — два крила долі,
Як вони поруч, летиш, мов птах,
Чомусь у вічність відходять скоро,
Тремтить на віях гірка сльоза.
Батьків шануйте — це скарб великий,
Ведіть онуків у їхній храм,
І треба справді це зрозуміти,
Вони бажають служити Вам.

04.08.2024

* * *

Хай жбурляє в обличчя мені листя осінь,
В цьому сяйві багряноту я вже живу,
Сивина закрадається тихо у коси,
В листопадовім вальсі повільно пливу.
І не хочу спинитись, почуй мене, осінь,
Хочу пити ще довго небесну блакить,
Впасти вранці в твої закосичені роси,
Дуже шкода, що жити людині лиш мить.
Я сплету свій вінок із опалого листя,
Чи на світі є краща для нас благодать,
Повернути б літа у далеке дитинство,
Та, на жаль, вони швидко у вирій летять.
Хоч жбурляє в обличчя мені осінь листя,
Я безмежно люблю цю пору золоту,
В горобини попрошу червоне намисто
І до осені в гості стежину знайду.

27.08.2024

ГУМЕНЮК НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.12.1986 року в місті Коломия, де і проживає. Лікарка-психологиня. Членкиня Національної скаутської організації «ПЛАСТ». Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№17 - №32).

* * *

Крапля Втоми і Дрібка Печалі
Затяжний діалог розпочали.
Чай, навколо підсохлі квіти,
Спогад про легковажне літо...
Говорили про сум і спокій,
Про ідеї, мету високу,
Про потребу ходити пішки
І розлуку з ранковим ліжком.
Куштували сливове варення
І чекали дзвінка від Натхнення.
Про погоду, політику знову
Завели ту тривожну розмову.
Листя гладило кут вікна,
Повернулась в розмову Війна.
І постукали в двері Сльози,
Жаль, Тривога, Метаморфози...
А хотілось ще б трішки тепла,
За столом щоб й Надія була,

Погляд впевнений в невідомість,
А життя — з гепіендом повість...

10.09.2024

* * *

Клубками дивних хаотичних рухів
Життя плететься хитрим макраме,
Під супровід різких і плавних звуків
Для когось непомітно промине.
Ще зовсім трохи часу, щоб змінити,
Зафарбувати чи задати тон...
Блукає думка: «З чого розпочати?
Хто дасть зразок, лекало, камертон?»
Ніхто... Шкода... Така тепер епоха!
Не підійде тобі чужий шаблон...
Батьків, книжок, що окидаєм оком,
Шукаючи достойний еталон.
Хоч жанр життя старий, та неотесаний...
Проект, знаряддя і матеріал...
Здається, що роками твориш класику,
А результат — еkleктики портал.
І де оцінка «доброго» чи «злого»?
І чи важливе те, що не для нас?
Запізно нам приходить розуміння:
Життя не монумент, життя — це час...

ГУРАЛЬ ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 05.11.1996 року в Івано-Франківську, де і проживає. Працює в Коломийській центральній лікарні. Лікар-невролог, поетеса, прозаїк, авторка пісень. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» 2024 року (№30 - №32).

* * *

З Тобою я долаю перешкоди,
Ти мій Спаситель, Ти моя надія.
Ти знаєш завжди, яка моя мрія,
До неї я іду з Тобою, моя віра.
Мої страхи, сумніви й поразки
Ти перетворюєш на успіх й розраду.
В молитві я звертаюся до Тебе,
В якій Ти завжди даш мені пораду.
Ти світло, яке знає куди вести,
Ти є дорога правильного шляху.

* * *

Так мало потрібно для щастя:
Заняття душі і взаємне кохання,
Знайти лиш своїх однодумців-людей,
Бути у колі таких же ідей.
Горіти задуманим, йти до мети,
Казати все щиро і бути таким,
Якого не зломить сарказм і байдужість,

Який буде вперто ламати кордони,
Світити собою і щиро цвісти,
Бути прекрасним, розкривати ходи,
Бо сенс цього всього — бути щасливим,
А щастя в прекрасному кожної людини.

27.06.2024

* * *

Від цілунків твоїх на губах в мене присмак глінтвейну.
Тепла осінь дарує обіймів твоїх аромат.
В цих обіймах хотілося б танути вічно
І години здаються хвилинами в твоїх руках.
Тихий вечір, ми тільки у двох, нам не треба нікого,
Виноградний глінтвейн і наша з тобою любов.
Ти є той, з ким я можу мовчати й сміятись постійно,
Хід думок розділяти з тобою невпинно.
Ніжним дотиком шкіри до шкіри
оживляєш мене і я квітну.
У глибокому, щирому погляді твому п'янію,
мов листя осіннє від вітру.

* * *

Я хочу бути твоєю розрадою,
Тією квіткою красивою, ніжною.
Я хочу бути твоєю порадою,
Такою доброю і трішки грізною.
Я хочу бути твоєю принадою,
Такою тихою і спокусливою.
Я хочу бути твоєю втіхою,
Такою милою і доста примхливою.

* * *

Ти обійми мене, немов ми не чужі,
Немов ми тут і зараз є єдине ціле,
Поговори зі мною, просто так поговори,
І серед метушні, яку дає буденність,
Зупинись і в очі подивись.
Побачиш в них красу і глибину,
Які наповнять твоє серце й душу.
Поглянь на мене всю і усміхнись,
Бо посмішка твоя мене так бадьорить.
Вона гріє, зачаровує і манить,
І оживає мене із нутра.
Я подих твій, повітря і омана,
Я та краса, яка з тобою розцвіла.

* * *

*Присвячено роману «Мелодія кави
у тональності кардамону»*

СПОКУСА

Яка ціна є вашої спокуси?
Спокуси, яку хочеться здійснити,
Хоч начебто це гріх, не можна,
А відчуття в душі нестримне це зробити.
Можливо щось у цьому грішне,
Та небеса чомусь нас так створили,
Що тіло хоче спокуситись,
Душа у когось розчинитись,
Та в когось тому, що не можна.

Чому спокуса така грішна?
Чому вона існує?
Можливо щастя в ній коротке,
Та пристрасті жагу втамує.
А може це не тимчасове,
Бо все, що щире, є велике.
І заборонене кохання часом
Буває довгим щастям.
Лиш побороти цю ціну спокуси
І подолати разом перешкоди,
Щоб попри все кохати
І щиро-щиро відчувати.

* * *

Присвячую прабабусі Параскеві

Вона любила мої руки,
Казала: «Такі легонькі в тебе руки».
І голос мій любила бабця Параскева.
Слова її, мов мед, і поцілунки щирі-щирі
Гріли душу.
Її любов безмежна до дітей, онуків
І не тільки...
Вона була людиною любові,
Хоч інколи і прикрою у болі,
Але любила всіх у зборі.
І щирість, доброта в її очах палали,
А мудрість вчила жити й не згасати.

АМБІЦІЙНИМ

Хочу цей текст присвятити людям, які мають бажання, ідеї і амбіції до життя.

Життя дуже цікаве. У когось є можливостей більше, у когось менше себе проявити.

А хтось може вважати, що їх у нього немає. Такого не буває...

Завжди є вибір, людина має вибір. Інколи, можливо, щоб зробити вибір, потрібно поризикувати чи пожертвувати чимсь, або кимсь. Але якщо відчуваєш, що в такому випадку ти будеш щасливішим, то краще поризикувати.

Люди різні і у кожного є свої достойні сторони. Ми повинні знаходити можливості, щоб проявляти свої достойні сторони. Для когось це можуть бути нові знайомства з правильними, потрібними людьми, для когось це може бути якась ситуація чи подія. Відкривайте і проявляйте свої гідні сторони, бо саме вони показують, яка ви особистість. А особистість — це цінно. А те що цінне, завжди потрібне.

Відчуття того, що ти і твої достойні сторони потрібні, — це велике щастя, велика насолода.

ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 12.10.1966 року в селі Космач на Косівщині, де й проживає і працює вчителькою зарубіжної літератури. Голова поетичного об'єднання «Едельвейс», яке діє при публічній бібліотеці рідного села. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №32).

ПРОЩАЙ, ГЕРОЮ

Пам'яті Юрія Прокоп'юка

*

*

*

Знову хорониш Героя, Космаче,
Знов небо синє гірко заплаче,
Ще не минуло гаряче літо,
А вже юначе життя прожито.
Замість кохання — сира могила,
А домовина — дружина мила,
І Україна — страждальна мати
Знов сина свого мусить прощати.
Нелегка була дорога-доля,
Та сил набрався, бо прагнув волі,
Але пекельна убивча сила
Той цвіт розквітлий умить скосила.
І сумно тужить трембіта нині,
Остання зустріч усій родині,
Вже відлітаєш за небокраї,
Біль і розпука всім серце крає.

Прощай, ГЕРОЮ, ідеш до Бога,
Хай буде світлою ця дорога.
Схиляєм голови в пошані щиро
Та просим Ласки України й Миру!

27. 06.2024 р.

МОЇ БАЖАННЯ

Я не хочу про війну писати,
Щоб вона вже закінчилась, хочу,
Щоб не треба від жахів здригатись,
В укриття тікати серед ночі.
Хочу, щоб не гинули Герої,
Щоб батьки дітей не хоронили,
Щоб добро перемогло в двобої,
А нахабне зло в п'їтмy скотилось.
Хочу, щоб усі криваві рани
Не боліли, загоїлися, зажили,
Щоб міцніли юні ветерани
Й сироти щоб гірко не тужили.
Хочу, щоб на теплому світанку
Людство зодягнулося у радість,
Щоби щастя на батьківськїм ґанку
Втішно виглядало мирну старість.
Хочу, Україна щоб розквітла,
Як могутня впевнена держава,
Щоби з паростків любові й світла
Відродилась мужність, честь і слава!!!

06-15. 08.2024

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»

«Джерельні дзвони» — альманах прекрасний,
Збирає тих, хто мудре слово сіє,
А світить всім, неначе сонце ясне,
Життям нескорена БОЄЧКОВА МАРІЯ.
«Джерельні дзвони» — твори поетичні,
Рідної мови оберіг чудовий.
Тут роздуми та істини одвічні,
Розсадник радості, добра й любови.
«Джерельні дзвони» кличуть у дорогу,
В дорогу творчості і щирого натхнення,
Вони вселяють віру в перемогу
Та просять Божого усім благословення.

19. 08. 2024

КАЗКОВИЙ КРАЙ

Краси такої, як Гуцульщина моя,
Немає і за синіми морями,
Чарівний співощебет солов'я
Перекликається з невомними пташками.
Таких майстрів талановитих стрій
На цілім світі важко відшукати,
Бо дар від Бога, хоч і нелегкий,
Не мають права в землю закопати.
То ж вправно-вправно пишуть писанки,
Тчуть запаски та постолі ціткують,
Ще вишивають файні сорочки

І кіптарі капсльовані готують.
Мурують печі та хати кладуть,
Музичні інструменти виробляють...
Ремесла з роду в рід передають,
Ще й співанками серце звеселяють.
А як княгиня їде у вінку
До слюбу в церкву з князем синьооким,
То і любов, і славу гомінку
Відлунюють незаймані потоки.
Тут рідні гори сили додають,
Та й полонини щедро почастують,
Як вправні ватаги сири складуть
І вурду ще смачненьну приготують.
Люблю тебе, мій краю дорогий,
Твоє повітря і казкову вроду,
Живи в віках, хай буде дух міцний
В обіймах українського народу!

19. 08. 2024

ТЕРЕЗИ ЗДОРОВ'Я

Вимірюю здоров'я терезами,
Де радощі міняються журбою,
Щасливі дні – безсонними ночами,
Тривога йде назустріч супокою.
Тяжкі дороги трудно вже долати,
І гострий зір доволі притупився,
Та слух упевнено стає на чати,
Хоч після вірусу ще нюх не відновився.

Вже пам'ять «зависати» починає,
А серденько «калатає» частіше,
Лиш тільки розум ще позицій не втрачає,
І руки трудяться упевнено й вправніше.
Запарюю в горнятку чай із зілля,
І до обіду — кави філіжанку,
Хай терези ще важать без похмілля,
Я почекаю в гості коліжанку...

29. 07. 2024

МРІЇ МОЇ

Мрії мої загадкові —
Пташок весняних політ,
Чом у чарівному слові
Не полетіли у світ?
Мрії мої життєдайні —
Ковток живої води,
Чом закували нефайні
Вас люті і злі холоди?
Мрії мої ясночолі —
Помисли і думки,
Чом вас на видноколі
Втрачено на віки?
Мрії, ви моя потіхо,
В далеч від мене не йдіть,
Ще хоч торбиночку сміху
В душу мені покладіть.

01. 08. 2024

КОЛОВОРОТ ЖИТТЯ

Життя, життя — то довга-довга нива,
Якою день у день кудись ідеш,
Комусь вона родюча і щаслива,
Когось на ній вже скоро не знайдеш.
Хтось трудиться, працює без упину,
В буденних клопотах не покладає рук,
А хтось відпочиває, гріє спину,
Відстежує курортів перегук.
В коловороті кривди й нагороди
Отак долаєш ниви перелоги,
Залежно від життєвої погоди
Сплітаються неспізнані дороги.
Коли «дощить», в багнюці застрягаєш,
І потім бруд увесь змивати мусиш,
Лиш сонечка з-за хмари виглядаєш,
Яким і грієшся, і сльози сушиш.
У труднощах потіху десь чекаєш,
Надіючись, що завтра іншим буде,
Та сил щодня у Господа благаєш,
Невтомність і натхнення сієш всюди.

06. 08. 2024

ДОНЕЧКИ

(пісня)

Мої донечки, мої квіточки
В веснянім і осіннім розмаю,
Найясніші мої зірочки,
Вдячна Богу за те, що вас маю.

ПРИСПІВ:

Тетяночка й Оксаночка —
Дві донечки чудові,
Тетяночко й Оксаночко,
Ви джерело любові!

Прошу Господа кожного дня,
Щоб здорові були та щасливі,
Щоб міцною була вся рідня,
Мир і спокій на життєвій ниві.

ПРИСПІВ:

Тетяночка й Оксаночка —
Дві донечки чудові,
Тетяночко й Оксаночко,
Живіть завжди в любові.

ДЗЮБА МИХАЙЛО ТАДЕЙОВИЧ

Народився 20.11.1972 року в селі Бичківці Чортківського району Тернопільської області. Священник Коломийської єпархії УГКЦ (с. Нижній Вербіж). Капелан «Дзвін». Член правління Коломийської міськрайонного Товариства «Просвіта» та НСЖУ. Поет, громадський діяч. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №32).

* * *

Він вервицю святу тримав в руках,
Яку на молитовний спомин
Капелан залишив,
Молився щирим серцем і благав
Пречисту Матір Господа Христа
За порятунок побратимів,
Що поруч з ним, пліч-о-пліч, воювали.
— О, Матінко Божа, Маріє Свята,
Визволь мене із неволі гріха,
Дай нам не впасти тут, на війні,
Поможи повернутись в обійми рідні.
Дай сили здолати цю дику орду,
Розбити навіки кровожерну москву!
Так молився в окопі, у донбаських степах,
Вірний Син України, наш Воїн і Брат.

ПРИСВЯТА МАТЕРІ І ПАМ'ЯТЬ В МОЛИТВІ

Біжать поїзди і
 кличуть в дорогу,
Нас доля зове
 і треба іти,
Якщо щось забув —
 не вертайся додому,
Лиш Матері Слово
 з собою візьми...
Воно нас зігріє,
 не раз допоможе
І порятує від
 всякого зла,
Бо Матері Слово —
 це Слово Любові
І нам охорона
 на ціле життя.
Коли ідемо у житті,
 не впадаймо,
Якщо ж і спіткнувсь,
 то є вороття —
Вертаймось
 до Слова Любові,
Воно поведе нас
 у майбуття...

* * *

Україно, заради Тебе живу!
І як прийдеться, заради Тебе загину,
У вічне життя перейду,
Не зречуся Тебе й не покину!
Україно, моя Нене свята,
Ти для мене у світі одна,
Присягаюсь Тобі у любові,
А любов моя вічно жива!
Моє серце відкрите для Тебе,
На біль твій, на сльози, на кров,
Я іду на Голгофу з Тобою,
Щоб з Тобою воскреснути знов!
Хто ж воскрес, той вже не вмирає,
А житиме вічно на небесах,
Де стяг синьо-жовтий витає,
І тризуб святиться у наших серцях!

* * *

Повертають твої, Україно, сини,
На щиті після герцю з ордою,
Плаче небо, і плачемо ми,
Та мусимо стати до бою!
В кого совість не спить,
Ставаймо в ряди
Захистити свою Батьківщину!
Як не станемо ми, чи ж зумієм тоді
Змити власну провину??!

25.12.2023

НЕДІЛЬНА ПРОПОВІДЬ

Коли хто хоче йти за мною, хай зречеться себе самого,
візьме на себе хрест свій та йде за мною.

(Марка 8.34)

Такі слова ми чуємо сьогодні в Євангелії, які промовляє нам Христос. І кожен з нас несе свій хрест: свої болі, свої страждання. Це все ми несемо в нашому житті. Часто так буває, що ми нарікаємо. Нарікаємо на Бога, на долю, нарікаємо на інших людей, можливо, і самі на себе. І в цьому ми збільшуємо той тягар хреста, який несемо. Оці болі і страждання, які ми вбачаємо в несенні нашого хреста, кличуть нас, щоб ми вдивлялися на хрест нашого Спасителя Ісуса Христа.

Ми знаємо, що Він ніс хрест на Голгофу, і на тій важкій дорозі Ісус падав під хрестом від знесилення, від втрат власних сил. Христос падає під хрестом перший раз, падає другий раз, третій раз. І навіть Симеон Киринейський допомагає Ісусові нести той хрест на Голгофу. І треба сказати, що, як каже Євангеліє, Ісус взяв цей хрест добровільно заради нас, заради того, щоб дарувати нам вічне життя, спасіння, щоби не була втрачена навіки наша душа, щоби диявол — ворог нашого спасіння, не втішався загибелі людської душі.

Тому Ісус пішов на Голгофу і там помер на цьому Голгофському хресті, і своєю смертю Він переміг смерть, дарував нам надію на вічне життя через своє Воскресіння. Тому, коли ми несемо свої хрести в своєму житті і нарікаємо на Бога, нарікаємо на наших

ближніх, на братів, на сестер, а на самих себе не нарікаємо. Але, як приймемо цей хрест, ці випробування, страждання, різного роду проблеми, то ідімо разом з Христом, вдивляймося в хрест Ісуса. Він дасть нам сили, Він скріпить наші внутрішні зусилля, щоб ми цей хрест витримали, щоби цей хрест несли, навіть, коли ми упадаєм, щоб ми вставали, йшли і далі несли цей хрест. І в цій дорозі Христос завжди буде скріпляти нас, допомогати нам.

Не знімаймо цей хрест і не перекладаймо його когось іншому на плечі, а навпаки, стараймося цей хрест нести гідно. Бо він є спільним для нас християн. Це — хрест України. Кожен повинен підставити свої плечі, допомогти Україні нести цей хрест. Вона несе його — скривавлений, розбитий, несе його у муках, у стражданнях, у крові, у тисячах смертей. Вона несе його на власну Голгофу і мусить винести цей хрест.

Це також залежить від нас: яка наша участь в несенні цього хреста України. Його несуть наші воїни. Несуть, падають під цим хрестом на полі бою, попадають у полон, де з них знущаються, мордують. Багато наших воїнів пропали безвісті. Це також важкий хрест для рідних, які їх втратили і не мають жодної надії. Але в Хресті Ісуса ми знаходимо цю надію.

Тому, коли ми співаємо молитву «Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і Святе Твоє Воскресіння слаavimo», то бачимо надію у Воскресінні, щоби не загубитися, щоби цілковито не впасти, щоб цей хрест не придавив нас, щоб ми всі разом двигали його на Голгофу ціною власного життя і життя українського народу. Щоб

ми з Господом померли і з Господом воскресли до нового життя.

Так і Україна. Вона помирає в тисячах смертей наших воїнів, у смертях мирних людей, тих людей, які покинули Україну, виїхали за її межі. Це — все біль, це — все хрест. І ми, українці, маємо винести цей хрест на власну Голгофу, щоб в цій смерті знайти Воскресіння до нового життя.

Не втрачаймо віри, не втрачаймо надії, не втрачаймо любові!

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ! СЛАВА УКРАЇНІ!

14.09.2024

ЗАДОРОВНИК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 01.09.1957 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області. Понад 50 років живе і працює в Києві. Педагог-математик санаторію-інтернату №21. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9 - №32).

* * *

Тихий вечір і сосни стрункі,
Під мелодію пісня співалась.
Наділяє Творець людям долі людські,
На щасливу також сподіваюсь.
Так приємно було вислухати думки,
Тих, що суті колись вже торкався.
На дівочу красу здивився таки
І про це тоді щиро зізнався.
«Крім цієї краси в мене є ще душа»,—
З вуст дівочих полинуло словом...
Й до сьогодні мені ті приємні слова
Грають в пам'яті ніжним мажором.
То не просто слова, а співучість душі,
Що батьками доньці передались.
Для кохання у пісні, у слові, вірші
І земного також не цуралась...

* * *

Над Россю надранкова свіжість,
Ще й луки дощик покропив.
Твої, кохана, ласка й ніжність
Для мене будуть дивом з див.
Ховаю часто погляд ревний,
Коли заплутуюсь в думках.
Задумуюсь, чи не даремно
Вважаєм, що все в нас в руках.
Лягло проміннячко на роси,
Набули сили почуття.
Кохання нас в красі підносить
І ошчаслиблює життя.

* * *

Молитву «Отче наш» нашіптую ночами,
Над обрієм згасає зірка рання.
Лиш образ, закарбований очами,
Пробуджує в душі приємні хвилювання.
Простори Всесвіту у синеві ранковій,
Думки всеціло мрії полонили.
Під настрій, що піднесено, святковий,
Дух набува небаченої сили.
Цей день розпочинається з чекання...
Уява найбажаніше малює...
Під серцем щем, звичайно, від кохання...
Хто не кохає, той життя марнує.

* * *

Крихким є мир у світі протирич,
Небажано ні в чому фальшувати.
Озвучити, вважаю за потрібне, спіч,
Щоб нам земне життя не зруйнувати.
Зіткнулись вісь добра із віссю зла,
Звичайно, це добром не закінчиться.
Тримаймося, щоб верх зневіра не взяла,
Був сильним дух і впевненість на лицах!

27.07.2024

ІВАНИЧУК РОСТИСЛАВ РОМАНОВИЧ

Народився 30.09.1988 року в селі Перерів на Коломийщині Івано-Франківської області. Освіта вища, інженерна. Воїн-десантник ЗСУ. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29 - №32).

* * *

Агов братове, чом помовкли?
Чого похнюпились, як дітлахи?
Під синім небом, поле пшениці жовте,
Тай ми ще стоїмо, під натиском орди!
Чого ж помовкли? В вас питаю!
Хіба змінилося щось за роки?
Ми гинемо за долю свого краю,
А край цей рвуть осатанілі байстрюки!
Зі сходу зграя псів скажених
Нам впилася зубами в плоть,
А за спиною купка навіжених,
Наче свиней, нас хочуть поколоть!
Німий народ у рабстві згине,
Даємо на безчинства згоду мовчазну,
Не відчуваєм колективної провини,
Живем, як в пеклі, у земнім раю.

* * *

Одні невіглаством затуркані
У знебожінні і погоні за грошима,
Ошукані, обдерті та обдурені
На світ цей дивляться незрячими очима...
А другі, ніби усе бачать,
Та їх за золото купили,
І хоч під обстрілами діти плачуть,
Вони мовчать, немов старі могили.
Є треті, що безумцями вродились
Із чорним піднебінням, довгим язиком.
Такі «панам» найкраще пригодились,
Ті на «сторожі» їх поклали з «бато́гом».
Четверті «батога» бояться,
Хоч ясно бачать й добре чують.
Тваринний страх — страшне прокляття,
Життя проходить, поки їх лупцюють.
Ті ж, хто не одцурався честі,
Кому без волі не миле й життя,
Щораз їх менше зостається
І скоро кануть в небуття.
Невже я бачу близьку смерть народу,
Невже, як нації, нам всім кінець?
Забудемо якого племені, якого роду,
Й жертви героїв зійдуть нанівець?

ІВАНЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 06.01.1985 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Учителька музичного мистецтва Спаської гімназії Нижньовербізької сільської ради. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №32).

МОЯ УКРАЇНА

Пшеничним перевеслом заплітала свої коси синь-ока Україна. Ромашки-мольфари, волошки та зелені листочки верби губились у золотому довгому волоссі. Малювала личко маками червоними та довго красувалась у сукні із чорнобривців та рожевих жоржин. Надягнувши вінок із калини та барвінку, побігла туди, де вже пила воду у глибокій річці кольорова веселка.

— А моя Україна — НАЙКРАЩА! НАЙЧАРІВНІША! НАЙУКВІТЧАНІША! — заспівав у зеленому вишневім саду маленький дзвінкоголосий соловейко. Його пісню підхопив Чугайстер-вітер і поніс далеко-далеко, аж під сині небеса... Туди, де над високими шапками скель літає самотній яструб, а у зелених шатрах лісу п'ють кульбабове вино із золотих чаш казкові тендітні феї. Та раптом притих... Зупинився...

— А хто ж це сміється кришталіним гірським голо-сом водоспаду?

У вишитій сорочці із едельвейсів і фіалок, заперезавшись запасками із червоної рути, сиділа на камені чорноброва красуня. Знявши плетені капці і постолі, мочила свої ноги у гірській бурхливій річці, що давно вже пропахла календулою і м'ятою. На її голові блищало гуцульське вишите чільце, яке кольоровими пацьорками звисало над невисоким чолом. Сиділа і співала народну пісню про сині Карпати та високі зелені ліси.

— А моя Україна НАЙКРАЩА! НЕЗРІВНЯННА! ГУЦУЛЬСЬКА! Про це на світанку сказала світові трембіта. Заграли цимбали... Струни скрипки витинали і плакали. Звучання сопілки доносилось над гірським зеленим плаєм...

Заспівала царинка... Чорна гора здригнулась. Над нею угорі, збившись до купи, кудлаті білі хмари танцювали гуцулку-коломийку. Надягнувши кептарі із червоними китицями, стояли в ряду широкоплечі дерева...

Звучав аркан... Синє небо щиро посміхалось голівкам жовтих соняшників, у яких цілий день сиділи і молились веселі, грайливі джмелі. Сади і білі хати ніби хтось то там, то там — порозкидував на створеній художником картині...

Доносився дзвін... Це дзвони із золотих куполів скликали на молитву. Рідна хата і стежина з романцю та подорожників пахне маминими слідами, ніжними, працьовитими руками, що уквітчали мальвами батьківську домівку...

— А моя Україна НАЙКРАЩА! Тут зароджується нове життя! — клекотом журавлів ледь-чутно почулося вгорі... Один за одним, ніби на створеному нотному стані

ключем, курликали журливо вони, відлітаючи у вирій.

На нічному небі вже появилася перший ескіз вечірньої зорі. Місяць човником пливе по широкому, темному морю. Залицяється...

— А моя Україна НАЙКРАЩА! — прошепотіла стара яблуня усім, хто проходив повз неї в цю пізню пору нічним заспаним садом...

Україна... Барвінково-волошкова, джерельно-чиста, чарівно-калинова, виспівана в піснях і віршах, протоптана і закутана кайданами ворогів... Встань із колін! Хай твою неземну красу побачить цілий світ. Не дай чужинцям ввійти на твої родючі і багаті землі. Не подавай руки лицемірним і нахабним загарбникам!!! Заспівай голосом народу нашу рідну, українську, милозвучну пісню. І мову солов'їну не забудь захистити, бо ти така одна! І нам кращої не треба.

Україно! Колиско наймиролюбнішої нації на землі! Слава тобі!

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, МОЯ РІДНА І ЄДИНА! ХАЙ ТЕБЕ БОГ БЕРЕЖЕ!

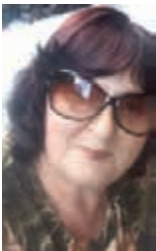
24.08.2024

ДИТИНСТВО І ЛІТО

Пролягла стежина повз соняхи й жито,
Босими ногами я біжу по ній,
Кругом поле жовте маками зашито,
Під небом розквітло в красі чарівній.
Аромати літа, біжучи вдихаю,
Ромашки й волошки тримаю в руках,

Цей запах дитинства завжди пам'ятаю,
Що кульбабою лине в моїх роках.
Впаду я на землю, приляжу горілиць,
Губитиму погляд поміж білих хмар,
Почую розмову невгамовних горлиць,
Й як тонко бринить наді мною комар.
Метелики чардаш у колі танцюють,
Їм вітер на арфі мелодійно грає,
Промінчики сонця веселку малюють,
В красі неземній душа завмирає...
Всі пахощі літа зберу у долоні,
В акордах суцвіть тону і хмелію...
О, літечко красне, я в твоїм полоні!
Й щороку в серці тебе я лелію!

11.09.2024

КІЩЕЛА-УДУД ОКСАНА МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1962 в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: пекар-тістовод, фотограф. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №32).

* * *

В Ковалівку через поле зранку я спішила,
Бо на зустріч з поетами мене запросили.
Одяглася я святково, в вишиту сорочку,
В Ковалівку як прибула, стала у тінючку.
Роздивилась я навколо, Ковалівку знаю,
Та як до цих гарних панів приступити маю.
Потихенько крок за кроком до вас приступаю,
Прочитати зо два вірші я бажання маю.
Чи приймете в свою сім'ю, у «Джерельні Дзвони»
Я думаю, що для цього нема перепони.
Дякувати буду Богу, поки жити буду,
Бо сьогоднішній я день в житті не забуду.

27.07.2024

с. Ковалівка.

* * *

Як мені хочеться у гори,
Пройтися попід високі смереки,

Де ростуть афини і грибочки,
Але для мене то далеко.
Як мені хочеться у гори,
Де хмари можна рукою дістати,
Де джерело з-під гори витікає,
Але туди не можу я дістатись.
Як мені хочеться у гори,
Там, де високо полонина,
Де пастух пасе отару,
Для мене була б найщасливіша днина.
Як мені хочеться у гори,
Була у мене одна надія,
Ніколи там уже не буду,
І не збудеться моя мрія...

18.07.2024

* * *

День народження у колі друзів,
Час пролетів немов у небі журавлі,
І лиш у спогадах це залишилось,
Які ми були у той час ще малі*.
Вітали друзі квітами, що у саду росли,
Ромашки, незабудки і дзвіночки...
На фотографію всіх Вудуд поскладав,
Щоб гарно всі сиділи у рядочку.
Та час летів, немов би кліпнув оком,
І була школа, і юність шалена,
Життя проходило потихо рік за роком,

* Спогад про День народження в дитинстві 08.07.1970 року.

І старість незамітно підкралась до мене.
А сьогодні у віці своєму
Читаю в телефоні привітання,
Я дякую усім, мені приємно,
Що привітали друзі мене зрання.

08.07.2024

* * *

Земле моя ріднесенька,
Дощиком скроплена,
Україно моя рідна,
Москалем збомблена.
Чого москаль тебе нищить?
Що злого зробила?
Чого москаль тебе губить?
Чом йому не мила?
Та відколи ти існуєш,
То живеш спокійно,
Ні з ким в світі не воюєш,
В сусідстві — надійна.
Ти віддала свою зброю,
Бо миру хотіла,
А тепер від тої ж зброї
Міста погоріли.
Завжди усім помагала,
Як лиш біду чула,
А тепер багато держав
Про тебе забули.
То ж єднаймося, Українці,
Ми велика сила,

Не віддаймо свою ЗЕМЛЮ,
Бо вона ЄДИНА.

02.07.2024

* * *

Вже день на хвилинку коротший
І ніч така коротка і сумна,
То коли чомусь мені не спиться,
Всю ніч проводжу в молитвах.
Молюся за солдатів, що воюють,
Що ніч коротка, а вони не сплять,
І їхні рідні моляться ночами,
А в матусь тихо серденька болять.
Молюся, щоб вернулися живими,
Щоби серденька рідних звеселили,
Щоб клята закінчилася війна,
Щоб скоріше ворога добили.
Молімося ми щиро всі до Бога,
Щоб закінчилася ночами вже тривога,
Щоб не падали ракети і кинджали,
Щоб мирні люди уже не страждали.

28.06.2024

* * *

На небі зорі мерехтять...
І мені чомусь не спиться,
Тому дивлюсь на небо я,
Куди іде Велика Ведмедиця?
По небу ходить з ведмежам,
Завжди сама вона, без пари,
Куди ідеш? Скажи мені, куди?

Та небо затуляють хмари.
Пішла б з тобою я, та різні в нас дороги,
По небу ходиш ти, я ходжу по траві,
На небі пару ти собі шукаєш,
Я свою поховала на землі...
Потихо ніч минає, і хмари розступились,
І зорі в небі вже не мерехтять,
І Ведмедиця десь поділась з ведмежатком,
Лиш залишив свій слід Чумацький шлях...

11.06.2024

* * *

Ідуть люди до церкви,
Ніби Богу помолитись,
А насправді, щоб новим
Вбранням похвалитись.
Хто у вишитій сорочці,
Хто в новій спідниці,
А хто в дорогій хустці —
Всі файні молодичі.
Священник службу править,
Ніхто майже не чує,
Багато людей в церкві
Про щось своє толкує.
Дівчат багато в церкві,
Усі, як ті косиці,
Всі дуже файно вбрані,
В коротенькі спідниці.
Стоять на каблучиськах,
Тримають ті спідниці,

Щоб, як трохи пригнуться,
Не видно їх сідниці.
Ще плечі оголили,
До половини груди,
І їм ото байдуже,
Що скажуть про них люди.
Чоловіки у куточку
На все це споглядають,
Роти порозкривали і забули,
Що молитись мають.
Отак ідуть до церкви
Одні, щоб помолитись,
А інші йдуть до церкви
На моду подивить.
Чи Богові потрібні
Ті дорогі спідниці,
Чи хустки найдорожчі,
Що вбрали молодиці?
А Бог хотів молитву,
Щоб його прославляли,
Якщо прийшли до церкви,
Про Бога пам'ятали.

08.06.2024

* * *

Дай мені руку, побратиме,
І на прощання обійми,
Я так не хочу помирати,
Хотів ще жити між людьми.
Але ворожа куля прилетіла

І обриває вже життя моє,
Тому прошу, дай руку, побратиме,
І бережи життя своє.
Ти розкажи колись дівчині,
Що до кінця її кохав,
Але кохав і Україну —
За це життя своє віддав.
Дай мені руку, побратиме,
І попрощаймось назавжди...
Одне тебе я щиро прошу:
По-людськи мене схорони.
Щоб ворон очі не довбав мої,
А тіло щоб у полі не гнило,
Тому ще раз тебе прошу,
Зроби наді мною могилу.
І руку подав побратим,
І закрив очі побратиму,
Тихенько в полі поховав,
Насипав із землі могилу.
Ще довго сидів побратим
І думав, як він має жить,
Його від смерті врятував
Той, що в могилі тут лежить.

11.02.2024

КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ

Народився 25.01.1941 року в селі Залуч Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Заслужений працівник культури України, поет, краєзнавець. Лавреат музичної премії імені Ярослава Дорошенка в номінації «Сонети» та краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка (2024). Нагороджений орденом «Архистратига Михаїла» та багатьма іншими нагородами. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20 - №32).

СВЯЩЕННА ЗЕМЛЯ

Йде війна, страждає Україна,
Наш дух міцніє з чеснот і свобод,
Нас доля й слово міцно єднає —
Героїчний український народ.
Несе тяжку біду нам ворог наш,
Наповнює історію людства,
Яка веде у світ до мертвих душ,
Бо ворог наш із країни дикунства.
Україно, хвилюватись не треба,
Щоб не було, ми завжди з тобою.
Ми, твої діти, утримаєм небо —
Незалежно від ворога в бою.
Бо в рабстві нам не гнути спину,
Останній шанс нам долею дано,
Пора усім рятувати країну,
Зберегти її світле знамено.
З обличчя змиєм багаторічний бруд,

Цеглу до цегли, як було, покладемо,
За загиблих повернемося у труд,
Всьому світу ми про це докажемо.
Пройдуть роки, заживуть наші рани,
Своїх синів не забуде країна.
Вічно житиме подвигом Героїв
Священна наша земля — Україна.
25.01.024

ОСТАННІЙ ШАНС

Я з сумом рядки тривожні пишу,
В кожному моя пам'ять і подія.
Слова, що говорять нам про війну,
На Перемогу велика надія.
А сад цвіте, він не до війни,
В нього життя, в нього сонце і надія.
За вітрами і примхами весни
Лиш Перемога нас теплом зігріє.
Найважчий труд — це труд на полі бою,
Коли пліч-о-пліч смерть — страшний косар.
Тут цілий світ дивиться на тебе,
Як ти кладеш себе свідомо на вівтар.
За принижену честь України
Пригадаєм, хто кого породив,
За що в могилах лежать нащадки
І хто прокляту війну розпочав.
Ми будемо правду в майбутнє нести,
Ворог її від світу ховає,

Торкнемось історії через віки,
Бо світ їх до кінця не розпізнає.
Щоб сонцем ясным квітла Україна,
Останній шанс нам долею дано.
Пора, українці, рятувать країну
І в кожному серці щоб це лягло.
22.03.2024

НАЙКРАЩЕ СЕЛО

В пам'яті моє село й нині,
І друзі, і моя родина,
Батько й матір, що в домовині,
І всі, кого я не покинув.
Тут залишився корінь предка,
Родюче батьківське зело.
Мій рідний край — душі колиска,
В світі найкраще моє село!
Тут чисте гірське повітря,
Веселі пісні пташок у саду,
Грайливий Прут несеться дзвінко —
Здається, тут всі живуть у раю.
Тут люблять українську мову,
Яка з віків несе у майбуття,
Красиву, мелодійну й горду —
З нею нація буде жива!
Свої слова складаю в рядки,
У них — моє серце і душа.
Минають дні, лишаючи сюжети,

У кожному слові мій сенс життя.
15.12.2022

ГЕРОЇЧНА І НЕПОБОРНА

Мій рідний і казковий краю,
Моя земле, тут твоя рідня,
Тут від роду свого народу
Наша земля — Україна моя.
Земля наша всім сили дає,
Не можна зійти на інший шлях,
Оглядаєм історію свою,
Дарований нам долею шанс.
Ми виходимо в світ із скрути,
Тут мої сестри і брати,
Неможливо час повернути —
Українська земля має бути!
Дивись по-іншому на світ,
Щоб думки лишились на віки.
Ми — українські славні діти,
Творці, герої й бувші козаки.
Нам вистачає добра твого
І твоя мудрість незбагненна,
Для всіх відкрите серце твоє,
Ти — героїчна і непоборна!
22.01.2023

ЛЮБОВ НЕ ТЕОРЕМА

І любов пізнає гіркоту,
Хоч горнулась до ласки й тепла.
Дуже важко любити оту,
Що відлюблена кимось була.

Вадим Крищенко

Моя муза життям обігріта
І я пишу без жодного гріха.
В моїх очах осінь неповторна
І щемить моя скривджена душа.
В глибині серця думка страждає,
Метеликом летять мої слова
За словом тим, що любов єднає,
А в моїй душі холодна зима.
Зелений гай у нічній тишині —
Я вже, на жаль, туди не прибуду,
Його місця нагадують мені
Її погляд в погоду негожу.
Не буде там стуку сердець,
Це сказали будні полинові,
Не буде там лагідного слова —
Висох нектар людської любові.
А час пробіг...й біжить...швидкі кроки,
Через роки лишаючи сліди,
За ним — душевні рани глибокі
Несуть в мою рану осінні сніги.
Мої слова просить вічна тема,
Все фальшиве із серця виганя.
Так, моя любов — не теорема,

Вона жадає доказів щодня.
13.01.2023

ОГЛЯНИСЬ, КОХАНА

В моє життя прийшла холодна зима,
За осінню завжди буду жаліти,
Бо в серці багато змін — пустота...
І нею до кінця...буду хворіти...
Залишилось тепло у моїй душі,
І в серці моєму вогонь палає.
Згадую приємні зустрічі наші,
А любов її ділиться надвоє.
За порогом...лишилась її гордість,
Вона не хоче свідомо признати —
Вище ставить зневагу і жорстокість.
Як можна людям добро дарувати?
У пам'яті — години тих вечорів,
Коли місяць сяяв в рідній стороні.
Я шукав щоденно її слідів,
Хоч на відстані — я дякую тобі.
Хочу відчути новий день знову,
А в ньому і її щирі слова.
Зачаруй мене ранковою росою,
П'янким напоєм, де твоя любов.
Ми зустрінемось з тобою, надіюсь,
Я принесу тобі свою радість знов.
ОГЛЯНИСЬ, моя кохана, оглянись,
Ти ж моє життєве бажання й любов.

14.02.2023

ВЕЧІРНІЙ РАЙ

Ти приходиш до мене у сні...
Бачу, як вогні наші догорають...
Твоя осінь у моєму вікні,
Бо я вже з листопадом гуляю.
Своє серце загубив у коханні,
Що світило болем з самотою.
Приходив вечір, а я в чеканні —
Ждав сонця...щоб зустрітись з тобою.
Кожний вечір біля твого вікна
Ласка твоя мене зігрівала...
В пам'яті захмарена любов моя,
Доля часу нас не шанувала.
Пролітають наші будні птахами,
Як і наша незабутня любов.
Життя нас звело жданими днями,
В душі — у вічність, щоб зустрітись знов...
Спомином полину в душевну даль...
Життя красиве — я його люблю.
Заміню смуток і свою печаль —
Любов нашу у пісню переллю.
Душею і серцем буду співати
І буду там, де мій вечірній гай.
Нащадкам правду буду казати
По вірну любов і вечірній рай.

14.04.2024

ТРИВОЖНИЙ НОВИЙ РІК

Сьогодні Новий рік довгожданий,
А я сиджу один в затишній хаті.
Мої думки ведуть в добро і спокій,
Щоб жили всі у мирі на землі нашій.
Мені немало літ, я вже в роках,
І цим живу...і маю надію.
Щодень я в пошуках, завжди в бігах,
І про перемогу нашу мрію.
Тож не нудьгуй, мій друже і брате,
Захисти нашу Україну убогу,
Пам'ять загиблим прийди віддати,
Не спіткнись. Рушай на небезпечну дорогу.
Бо не замовкає злий ворог наш,
Нездоровий глузд в хижого крука.
Я вірю, настане той день для нас,
Коли закінчиться війна жорстока.
Орда в крові втопити нас хоче,
Наша рідна земля від болів страждає.
Ворог зрозуміти ніяк не може,
Що українська незламність перемагає.
Вона ката проклинає за звірство,
За розстріляних дітей, зґвалтованих,
За розграбоване і знищене добро,
За сльозинку батьківську й коханих...
Важко бути мені в самотині,
А ще важче з такими діями жити.

Вірю: сподівання здійсняться мої,
До яких моя душа мріє творити.

КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА

Народилася 25.08.1961 року в місті Коломия, де і проживає. Освіта вища, медична (через невиліковну хворобу не закінчена). Поетеса, членкиня Асоціації українських письменників (2016). Лавреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та Митрополита Андрія Шептицького. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №32).

ВИ МЕНЕ НАЗИВАЛИ СОНЕЧКОМ...

Тетяні Власій присвячується

* * *

...Згинуть наші воріженьки,
Як роса на сонці...

З Гімну України

Ви мене називали Незламною...
Були щирі слова й почуття...
Я молюся... Я плачу і згадую
Наше мирне і творче життя...
Батьківщина... Батьки... Найрідніші...
Мирне Небо беріг НАШ ОТЕЦЬ...
БОЖИЙ дар – мої зболені вірші
Ви з Любов'ю несли до сердець...

Ви мене називаєте Лесею...
...Ніжність, мужність і воля в душі...
Ви знайомите світ з поетесою,
І летять, мов голубки, вірші...
І сьогодні Незламна Вітчизна
Крізь сирени, крізь дим і вогонь
Чує голос поранений й чистий
Однієї із люблячих донь...
Незалежна, Незламна Вітчизна!..
Мільйони сердець – їй броня...
Чує голос незламний і чистий...
Чує голос Надії щодня...
Я творила й творю!.. Я в молитві...
Кожен вірш – волелюбне пташа...
Переможемо!.. Будемо жити!..
Не вмирає Вкраїнська душа!..
Україна є справжня родина!..
Нас усіх біль війни прониза...
Вам, Шляхетна і Добра Людино,
Моя тиха і вдячна сльоза...
Ви мене називаєте Сонечком...
О! Промінчик паде з-під пера...
Буде Свято в душі й за віконечком –
Перемога Любові й Добра!..
Так жертовно і вірно любити
БОГА, РІДНИХ, Вітчизну, Життя!
Нас ніколи нікому не вбити!
Синьо-жовто підноситься стяг!
Боротьба – наше праведне діло!
Світ побачив криваві бої...

Серцем, словом, душею і тілом
Кожен з нас за Свободу стоїть...
Добрі люди – моя Батьківщина...
БОЖЕ! Наші молитви прийми...
Серцем, словом, душею, очима
Ми за Правду, за Гідність, за Мир!
Ви мене називали: Нескорена!
Ми здолаємо чорну біду.
Нам ніколи не буде вже соромно.
Українці – Нескорений Дух!
Ви мене називаєте Сонечком...
Миру рідній Землі й Небесам!
Всім синам Українським і донечкам!
Згине зло, як на Сонці роса...

01-13.09.2022

**У НИХ БУЛИ ДИТЯЧІ НІМБИ
НАД ГОЛІВКАМИ...**

*Татові і мамі, усім, хто пережив
Другу світову війну, присвячую*

* * *

У них були дитячі німби над голівками...
І недитячий біль в серцях від ран війни...
Любов Батьків одвіку була ліками...
О! Скільки було мрій і райдуг осяйних!
У них були дитячі німби над голівками...
І недитячий біль в очах від кривд війни...

Для них було квіток, пташок, зірок без ліку!
Був... голод!.. Сльози, страх і НЕ казкові сні...
Тривожні ночі... І лячні світанки...
«У нашу хатку цілять вороги!»...
Снаряди, міни, бомби вбивчі, танки...
І кулі смертоносні навкруги...
Їх не жаліли вороги бездушні
І ті, хто мав рубінові зірки,
Хто цілив в їхні серденька і душі...
В святині, в образи і в образки...
НАШ ОТЧЕ! В їх голодному дитинстві
Були труди, тривоги, жаль і сум...
Я сльози їхні – БОЖІ, тихі, чисті –
Це ОТЧА ВОЛЯ: в серденьку несучу...
Їм так хотілось спокою і тиші...
І щоб усі були здорові! І живі!
Щоб літечко було! Черешні... Вишні...
І ягідки солодкі у траві...
Не вибухів, не обстрілів – а тиші...
ГОСПОДНІХ Ласк – а не щоденних бід.
Сьогодні їхня доня з болем пише,
Який прекрасний (!) і трагічний (!!!) світ...
Хай жайворонок в небі над житами
До сліз зворушить серце й душу знов...
...Як він співав в дитинстві ТАТА й МАМИ!
...Безжальні війни! Але він не вмовк!
І слухали... До ГОСПОДА молились...
Ту музику Надії і Життя!
...У них були дитячі німби й ніжні крила...
Любов і біль... Терпіння... Співчуття...

Вони хотіли Сонечка і Миру!
І щоб завжди був хлібчик на столі...
Матусин борщ... Маленька грудка сиру...
Щоб не було страждань, скорбот і сліз...
У них були дитячі німби над голівками...
Їх БОГОМАТІР і СПАСИТЕЛЬ берегли!
Молитва була захистом і ліками:
«У нашу хатку цілять вороги!».
У них були дитячі німби над голівками...
І недитячий біль в очах від кривд війни...
Любов Батьків одвіку була ліками:
«Помилуй, БОЖЕ! І від воєн борони!».
...Я в серці пронесла їх Біль, їх Пам'ять...
ВОНИ МЕНЕ ЛЮБИЛИ Й БЕРЕГЛИ!
О! Ці слова! Вони болять і ранять!
«У нашу хатку цілять вороги!»...
1-14.06.2024

ГОЛУБОНЬКА МИРУ!

Як Пабло Пікассо... В моїй Україні
Всі діти малюють голубку... Війна!
І в кожному рученьки й серця творінні —
Історія болю... Печальна й сумна...
Історія болю... Страждання... Любові...
Яка неймовірно висока ціна!..
Голубка біленька... А крапельки крові?!.
Голубка біленька... Та чорна війна!
Як в Пабло Пікассо... Вона буде — геніальна!..
Голубонька миру!.. Біленька, мов сніг...

Прекрасна й трагічна... Мольба благання...
А крильця — надії дитячі, ясні...
Вся зіткана з пір'ячка, мрії, довіри...
Хай мирною буде Вітчизна моя!..
Малюнки любові, надії і віри!..
Під кожним в куточку — дитяче ім'я...
Як в Пабло Пікассо... Голубонька миру
Заради життя!.. І во ім'я життя!..
Ангелик малює таку білокрилу!..
... Нехай над Вітчизною болю летять!..
Хай діти малюють крізь біль і крізь сльози...
Таке недитяче дитинство у них!.. —
Сирени і вибухи, зойки й погрози!..
Довкола жажливі картини війни!
Над їхнім дитинством — «кинджали» й «калібри»!
Розстрілюють небо і цілять в життя!
Дай Боже!.. Терпіння, незламності, віри!..
Хай діти малюють!.. Голуби летять!..
Як в Пабло Пікассо... Голубоньки миру
Заради життя!.. І во ім'я життя!..
Хай в жодну домівку, оселю, квартиру
Снаряди й осколки лячні не влетять!
...Голубки!.. Голубоньки ніжні, тендітні!..
Напевно, їм справді немає ціни!..
...Заплакані очі ще будуть радіти!..
А діти творитимуть світ без війни!
«Тримай мою рученьку!.. — просьба до Бога —
І татка, і маму, усіх захисти!..»
На крилечках — слово святе: Перемога!
Голубко!.. Голубонько рідна!.. Лети!..

Як в Пабло Пікассо... Голубонька миру
Заради життя!.. І во ім'я життя!..
01.08.2024

КРИЩЕНКО ВАДИМ ДМИТРОВИЧ

Народився 01.04.1935 року в Житомирі у родині вчителів. Український поет-пісняр. Заслужений діяч мистецтв України (1995), народний артист України (2008), заслужений працівник культури України (1985), член НСПУ, лауреат багатьох премій і нагород, визнаний «Золотим письменником України» (2024).

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДЬ

Себе я запитаю сам –
І відповідь знайдеться поряд:
Для мене Батьківщина там,
Де українською говорять.

ВІРЮ І НЕ ВІРЮ

Людська душа до різних слів звикає,
Бо ті слова, лоскотні, ніби шовк...
Я вірю тим, хто істину шукає,
Й не вірю тим, хто вже її знайшов.

УСІ МИ РІВНІ

Накрався – і зробився паном,
В очах у нього тільки гривні.
...Але за цвинтарним парканом
Усі ми рівні.

ПАТРІОТ

Він верещить отак надривно:
— Я — правдолюбець, патріот!
Але за долар а чи гривню
Продасть і матір, і народ.

ЛИШЕ ОТОЙ

Лише отой вкраїнцем справжнім є,
Хто відкидаючи презирство і страхіття,
І українство вроджене своє
Зуміє передати власним дітям.

ЗАПАМ'ЯТАЙМО

Ці слова не зів'яли і нині,
Повторяти їх слід без упину:
Не любімо себе в Україні,
А в собі полюбим Україну.

ТРОХИ ПІЗНІШЕ

«Трохи пізніше» — вкраїнський девіз,
Хоч дні рокочують бурхливо і грізно.
Вираз цей в нашу історію вріс...
Боязно, щоб не було надто пізно.

УКРАЇНСЬКЕ ЄСТВО

Літа минають через кому...
А що нащадкам залишити?
Лише у слові у живому
Єство вкраїнське може жити.

СТРАШНІ ГРОШІ

Цей украв – воздвиг палати,
Той вершить так само...
Гроші хочуть закопати
Нашу правду в яму.

НАША ДІЙСНІСТЬ

Змагаються – хто вищий, а хто кращий,
Хто праведник, а хто з них лиходій?
Та до сих пір Україна гірко плаче,
Втираючись хустинкою надій.

НА ТЕМУ ДНЯ

Нахвалявсь, словами грюкав:
Вмію грати – не підведу.
Взяв сопілку... Ані звуку,
Лиш обслинив всю дуду.

ХОЧ НАВЧИЛИСЬ ГОВОРИТИ

Хоч навчились говорити,
Та душа така пуста,
Наче віра – без молитви,
Наче шия – без хреста.

РАБ

Раб той, хто хоче бути рабом,
Хто спину гне, чекає повеління...
О, Господи, з просвітленим чолом,
Ти відведи від нас оте хотіння.

ЧОГО ТАК?

Чого повелось так? – шукаю поради,
Питав не одного, не двох і не трьох...
Чим ближче до влади, тим далі від правди,
Як ближчає трон – даленішає Бог.

ЗАПИТАННЯ

Ой, що з неправдою поробиш? –
Народ згинається од мук.
А де новий сміливець Довбуш?
А де безстрашний Кармалюк?

ЯКЩО НЕМАЄ СОКОЛА

Ми всі якісь залякані...
Без волі та без мрій,
Все горбимось й кульгаємо,
від промахів і втрат.
І забуваєм істину
в байдужості своїй:
Якщо немає сокола –
не буде й соколят.

ЧАС ФАРИСЕЇВ

Час фарисеїв. Празникують свято,
Бо їх, куди не глянеш, — так багато.
І в праведній душі народжують вони
Болюче відчуття і сорому, й вини.

ПЕРЕІНАКШИЛИСЯ

Переінакшилися на чужинський лад,
І на очах мов пелена велика...
І тільки півень, вибігши у сад,
Іще по-нашому щоранку кукуріка.

ЛЕДАЧА ЗВИЧКА

Відженімо вже ледачу звичку –
Все не так... А скажитись кому?
Краще запалити тихо свічку,
Аніж гучно ляяти пільму.

ПРАВДА ТА ІСТИНА

У правді істину ти розпізнай –
Хоч схожі поняття, та цього мало...
Бо правда – це німа струна,
А істина – струна, яка заграла.

ДАЙ, БОЖЕ

Дай, Боже, встояти в борні,
Що цілить в душу, ломить кості, —
І не згоріти у брехні,
І не втопитися у злості.

ДОЛЯ ПОЕТА

В пошуках копійки стільки нагинався,
Та ще нагиало стільки різних справ...
Випрямитись хоче... Кісточка зрослася,
Ні, уже не вдасться, бо горбатим став.

Я ЗРОЗУМІВ

Я зрозумів у саяві сивини:
В чиновників метаморфоза дивна...
Та всі посади, ранги і чини
Не варті імені Людина.

УМІТИ ЖИТИ

Уміти жити?.. Не пхай в кишеню гроші,
А в душу холодів не напусти.
Є цінності, які за все дорожчі, —
Це очі совісті і серце доброти.

ДЕПУТАТ

Святіший Папи Римського — коли послухать,
Навчивсь уміло вішать локшину на вуха.
Коли ж придивишся близесенько і прямо —
І злодій, і брехун. Душа — як чорна пляма.

РІДНА МОВА

Шануй рідну мову ти скрізь і в усьому,
Та істину кропить морозяний душ...
Ой, мамину мову схопили із дому
Й поклали за ґрати сполоханих душ.

ТАКИ ДОЖИЛИ

Таки до волі дожили,
Бо рухнула імперська глиба.
Хоч ще покірні, як воли...
І все ж душа вартіша хліба.

ЗАПИТАННЯ

Пішли в московію від мене письмена,
Мої міста значиміші у датах,
Мій край – колиска слова і зерна...
Але чому ж я звуся «меншим братом»?

ЧОГО ГАНЬБИШ?

Чого ганьбиш своє ти так завзято,
Чого губу копилиш у злобі?..
Ніхто тебе не буде поважати,
Якщо ти в душу сам плюєш собі.

ПРАВДА НЕ КРИЧИТЬ

Хай там брехня, мов гадюка, сичить,
Гуркає, ніби лавиною гори.
Правда ніколи й ніде не кричить.
Правда – говорить!

03.07.2024.

КУРГАНСЬКА ЛЮБОВ МИХАЙЛІВНА

Народилася 23.09.1955 року в селі Буртин
Полонського району Хмельницької області. З
1977 року проживає в місті Хмельницький. Освіта
вища. Бібліограф. Понад 20 років працювала в ХНУ
(Хмельницький національний університет). Учасниця
та переможниця багатьох літературних конкурсів і
видань. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з
2024 року (№31 - №32).

ДУМИ ВОЛЕНЬКИ НІЧНІ...

Немає сну. І знову цілу ніч
В безсонні з думами своїми:
У спогадах з Душею віч на віч
В обіймах пробули ми з ними.
Берізка заглядала нам в вікно,
Їй теж не спалося ночами,
Зажурена вона уже давно —
Обласкана й обманута вітрами.
Біда у нас у кожної своя,
Не спиться так нам вже давненько.
Берізки втрата менша, ніж моя,
Та в кожної шматується сердеченко.
Не плач, берізонько! Тяжке життя:
Неволі кинуто решітку...
З тобою ми — частиночка буття —
Не посадити волі в клітку!
Завжди були з тобою вільні ми,
Біду і горе нам здолати!
Нас не зламать — незламні ми!
Життя ми вільне будем мати!
09.07.2024

НЕХАЙ ПРИЙДЕ РОЗПЛАТА!

Трагедії Охматдиту присвячується

Ридання, стогін, крики, плач,
Розкидані людські тіла.

Убивця, нелюд і палач
Диявольської люті, зла
Бомбить стражденну Україну —
Повсюди сльози без упину.
Яку ж потрібно мати лють,
Щоб так націлено в дітей,
Які в хворобі й так живуть,
В яких потухлий світ вже цей
Жбурляти смерть в життя дитяче?!
Це — тільки нелюд, не інакше!
Із-під завалів рученя —
Дитятчко вмирає там,
Здавила грудоньки стіна...
Вогонь, каміння, попіл, хлам —
Дитятко заживо накрило,
А жити, жити ж як хотіло!
Російські нелюди орди
Злочинної, без серця всі,
В дітей безжалісно сюди
Ті виродки від сатани
Жбурнули смерть в життя дитяче —
О, Боже, серце люду плаче!
За що люд мирний помирає?
За що їм хата із землі?
ВОЗДАЙ, Бог, виродкам сповна
За всі діяння їхні злі!
Пошли свій СУД для супостата —
Нехай за все прийде розплата!
08.07.2024

ЦЕЙ БІЛЬ МИНЕ...

Напевно щастя забагато
Душа на́марила собі.
Казкове десь поділось свято —
Заколисалось у журбі.
Холодні дощові тумани
Сльозою впали звідусіль.
Закровоточили всі рани,
Неначе хтось посипав сіль...
Уламком врізалася в Душу
Колюча брила крижана.
Її всю розтопити мушу —
Навчила доля вже сумна́.
Змережу світлі щастям мрії —
Хай біль пекельний омине!
Не дам згубитися надії!
Не плач, Душа! Цей біль мине!
08.07.2024

ГРОЗА ВІЙНИ ВІДПЛАЧЕ

Душа навчилась плакати беззвучно,
Так непомітно для усіх,
Природа ж навпаки — могутньо, гучно
Не стримує ридань своїх.
Вже кóтрий день іде безперестанку
З небес негода в білий світ,

Ридає небо звечора до ранку,
Лишає мокрий всюди слід.
Сердитий вітер гонить небом хмари,
Біжать, насупившись вони,
Мов вівці із космічної кошари,
По всьому небу побрели.
Весь простір полоснули блискавиці,
Метнули стріли навкруги,
Загуркотили слідом громовиці —
Всю землю хлещуть батоги.
Душа стражденна тихо так ридає:
Не напокáз, беззвучна вся,
Небесний Рай сльозами проливає —
Земних там янголів стріча.
Летять Герої в зáсвіти небесні...
Вже, мабуть, місць не вистача?
Дощами плачуть небеса безмежні —
В Душі і небі йде гроза.

Відплачте, Небо і Душа!
Нехай скінч́ється ця війна!
04.07.2024

МИРНИМ ЛИПЕНЬ В СВІТ ІДЕ

Миру Липень взяв в блакиті,
У небесного престолу,
Зачерпнув в долоньки миті
Для земного видноколу,

Де нема ні каплі зла —
Лиш любові квіт, добра.

У щасливі вбравсь наряди,
Причесався малахітом,
В пишний чуб уплів смара́гди,
Привітався з білим світом:
«Здрастуй, матінко Земля!
Як без мене тут жила?»

Бачить Липень світ змарнілий,
Заклопотаний, тужли́вий,
Щемом, бодем посивілий,
Наче хворий і безсилий...
Горем схлипує весь світ —
Обліта життєвий квіт.

Розпашілий і рум'яний
Обійняв всю Землю Липень,
Чуб тряхнув свій кучерявий
І сказав одне їй лишень:
«Не тужи і не сумуй!
Радість в світ несу — відчуй!»

Йди на Землю, Липень чемний!
Лавром вкрий земну дорогу!
Де вогонь війни пекельний —
Простели там ПЕРЕМОГУ!
Хай ніде не буде зла!
Миру всім пошли, добра!

01.07.2024

ДЕНЬ РОДИНИ

8 липня — НЕ НАШЕ СВЯТО РОДИНИ!

НАШ ДЕНЬ РОДИНИ — 15 травня!

Україна помилково святкувала День родини 8 липня, який насправді відзначають росіяни. ДЕНЬ РОДИНИ в УКРАЇНІ ВІДЗНАЧАЮТЬ 15 ТРАВНЯ, а не 8 липня.

День родини був започаткований Організацією об'єднаних націй у жовтні 1993 року, а перше святкування відбулось у 1994 році. В цей день всі країни світу обговорюють важливі питання сімей: спосіб життя, проблеми в неповноцінних сім'ях та роль батьків у родині.

8 липня День родини відзначають росіяни. Його започаткували депутати держдуми РФ, а Путін затвердив свято у 2022 році. Цю дату там популяризували як альтернативу дня святого Валентина. **УКРАЇНА РАЗОМ З ЦІЛИМ СВІТОМ ВІДЗНАЧАЄ ДЕНЬ РОДИНИ 15 ТРАВНЯ.**

Цю дату започаткував в Україні президент-втікач Віктор Янукович. Певний час українці й справді святкували цей день 8 липня, однак правильно його відзначати в останній місяць весни.

З цього приводу в мене вийшов такий вірш:

* * *

Палає небо щохвилини,

Поранена Душа болить —
Не наш сьогодні день родини!
Стражденно серденько щемить:
Війна жбурнула на поріг
Кривавий доленьки батіг.

За рід, сім'ю, за вільну долю
У берцях бог земний іде
На смертний бій із сатаною.
Чи вдасться вижити іще?
Чи повернеться до сім'ї? —
Сповили думоньки тяжкі.

Сини і доньки України
Тяжкий несуть свій хрест земний.
За світле майбуття родини
Там, на Голгофі світовій,
Стоять на смерть без вороття
За світле у дітей життя.

Єдина ми сім'я в цій днині,
Сьогодні всі ми, як один.
Жінки, кохані — берегині!
Їм кожен воїн — рідний син.
Країна-ненька дорога —
Родина наша і сім'я!

Ти вистоїш, моя країно!
Ти вибориш життя своє!
Щаслива будеш, Україно!

Народ святий у тебе є.
У лаврах Перемога вже
В родину-націю іде.

ГЕРОЯМ СЛАВА, УКРАЇНІ!
СЛАВА ВКРАЇНСЬКІЙ ВСІЙ РОДИНІ!
РОДИННЕ СВЯТО В НАС ВЕСНОЮ —
З РОДИНОЮ ІЗ СВІТОВОЮ!
08.07.2024

ПОЦІЛУНКИ ДОЛІ

Який нектарний долі трунок
Спиваєм у житті весь час!
Божественний той поцілунок
Послали небеса для нас.
Енергетичний дотик щастя,
Такий солодкий і п'янкій,
Душею щедро вишивався —
Весь ореоловий такий.
Яким же різним він буває!
То ніжно-трепетний, святий,
А то жагу вже викликає —
Гарячий, прістрасний, палкій.
Дитячий щирий поцілунок —
Безпосередності це дар,
То щедрий серця подарунок,
Блакитний, без усяких хмар.
З солоним присмаком полину

Прощальний дотик рідних губ,
Такий пекельний в горя днину,
Немів із бодем взято шлюб.
Хай поцілунки тільки щастя
Благословенні йдуть до вас!
Хай дотик губ, немов причастя,
Блаженних див мережать час!
04.07.2024

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, УКРАЇНО!

Моя кохана ненько Україно!
Господь поцілував тебе в уста,
Ти будеш жити праведно і вільно,
Велична, горда, гідна і свята!
Невільницькі кайдани історично
Із закривавлених зриваєш ніг,
Ти Феніксом відродишся велично —
На серці носиш волі оберіг.
Цькували мову рідну калинову,
Писали заборони, щоб її
Убити солов'їну, колискову,
Щоб не було такої на Землі.
Без крихти хліба голодом морили,
Хотіли вбити український дух,
Нема такої в білім світі сили,
Щоб вбила українських відчайдуш.
Розп'яту на Голгофі — не скорити!
Дух предків заковано в тобі.

Ні, ти жива! Ти вічно будеш жити!
Здолаєш зло в нерівній боротьбі!
Не знищить корінь нації, народу,
Хоч як би нелюд той не сатанів!
Немає і не буде переводу
Славетнім роду вільних козаків!
Соборна, незалежна Україна
Несе свій гідно доленосний хрест.
Ні перед ким не стане на коліна —
Їй доля пише волі маніфест.
Любов'ю заколишеться дитина,
Росою щастя вмиється земля,
Заквітне в трелях солов'я калина —
Відродишся, Вкраїнонько моя!
24.08.2024

ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ

Народився 13.08.1937 року в селі Космач
Косівського району Івано-Франківської області, де
і проживає. Учитель історії та української мови і
літератури. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з
2015 року (№15 - №32).

РІДНИЙ КРАЙ

Білосніжні летіли лелеки,
Повертались до милих гаїв.
Світить місяць і зорі далекі,
Видно обриси рідних плаїв.

У польоті блукали пташата,
Дощ пролився і вітер гудів.
Темна нічка стояла на чатах,
Захищала в польоті птахів.
Крила змокли, важкі перельоти,
Поміж хмари лелеки летять.
Небезпечні орлині висоти,
Хижі птахи над ними висять.
Повернулись лелеки додому,
Тане лід, і співають струмки.
Відпочинуть, забудуть про втому,
Первоцвіту звабляють бруньки.
Піднялись міцнокрилі лелеки,
Облітають оселі свої.
На чужину летіли далеко,
Повернулись у рідні краї.

ДІВЧАТА

По стежині ходять, блукають,
Щасливої долі шукають,
На плечах розплетені коси,
Збивають ранкові роси.
Сміються дівчата, співають,
З струмочком гірським розмовляють,
В обіймах весняного цвіту
Відчувають ніжності світу.
Ходять по стежині, блукають,
Щастя золотого шукають.
Щастя у коханому цвіті,

Кохання миле всім на світі.
Ходять по стежині, блукають,
Дівчата чар-зілля шукають.
Повітря ласкає їх груди,
Знаходять життя ізумруди.
Молодість кличе їх весну,
Природи милість чудесну.
Квіти ніжно розцвітають,
Дівчата мило співають.

СИНИЧКА

Жовта СИНИЧКА, біле личко,
У вишневім цвіті, як молочко.
Пригод шукала, розваг життя,
Пісню співала про майбуття.
Звучали в пісні радість, печаль,
Вітер розвіє тугу і жаль.
Принесла веснонька щастя й любов,
Гуляй, синичко, на волі знов.
Співай, пташино, поки є час,
Весняне сонце голубить нас.
Вітер гойдає гілку верби,
Пташку колише в лоні весни.
Весна приходить — радіє світ,
Радість приносить весняний цвіт.
Розтали, згасли примхи зими,
Пташки радіють цвіту весни.

ЗИМОВИЙ СОН

Солодко ведмедик спить,
Голову на лапки положивши,
У сніговій перині спить,
Шубку над собою розстеливши.
Не страшні зимові хуги,
У сні коротшає зима,
І тріскучі злі морози
Не порушать милість сна.
У сні забулися ялинки,
Що весною обдирав,
І згадалися бруснички,
Що він ними ласував.
Всі ліси в його дорозі —
Літом ними мандрувати,
А прийдуть часи суворі —
У барлозі зимувати.

ДРІМОТА

Десь заховалось ясне сонце,
І ніч заглянула в віконце.
Дрімота, дрімота прийшла,
Тихенько у хату ввійшла.
Сидять всі у хаті, дрімають,
Напевно, вечерю чекають.
Дрімота ласкає легенько
І просить у ліжко тихенько.

У ліжку, не треба казати,
Приємно під ліжником спати,
Всі сили у сні відновити,
Щоб знову у працю вложити.
І ходить, блукає дрімота,
Усім, хто не спить, дере рота.
До сну закликає людину
Дрімота у вечірню годину.

СОЛОВЕЙКО

Біля річки верболози,
Там пасуться сарни-кози,
Там співучий соловейко
На зорі встає раненько.
Щоб дівчаток розбудити,
До річеньки заманити,
А в дівчаток досить вроди,
Річка несе тихі води.
В соловейка пісня чиста,
Мелодійна і барвиста,
На світанку всіх розбудить,
Співом серденько голубить.
На світанку розтривожить,
Пісня оченьки зволожить,
І мелодії тужливі,
І дівчатонька вродливі.
Як затужить соловейко —
Гірко плаче десь серденько,

Чиста пісенька проллється —
З неба сонечко сміється.
Оживуть ліси, діброви,
Посміхнуться чорноброві,
Соловейко на калині —
Лине пісня по долині.
А в долині чисті роси,
В них міцніють дівчат коси,
Вітер коси ті розгладить,
Пісня пташки всіх розрадить:
І матусю, що не спала,
Свою донечку чекала,
І дівчину, що блукала,
В небі зірочку шукала.
Всіх розбудить соловейко,
Розтривожить всім серденько,
Пісня люба і тужлива,
А в дівчат доля примхлива.
Як співає соловейко —
Розривається серденько,
Сяде пташка на калину —
Зачарує всю долину.

МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 11.09.1956 року в селі П'ядики на Коломийщині Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Поет, гуморист, автор пісень, член НСПУ. Лавреат літературної премії імені Тараса Мельничука, Леся Гринюка та гумористичної премії «Шоколадний

капелюх» (2024). Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№17 - №32).

* * *

Я син землі, я син свого народу,
Нащадок славних воїв-трудоців
Я спадкоємець всього генокоду,
Господар гір, лісів, степів, морів.
Я син полів, де квітне жита колос,
Із надр булькоче чисте джерело,
В піснях лунає материнський голос
І розсіває вольності тепло.
Спиває серце втіхи насолоду
І не гамує радість часоплин,
Я син землі, я син свого народу,
Я син Землі! Я України син!
14.06.2024

* * *

О, Музо! Душу розбуди,
Бо часто вже чомусь дрімає,
в безкрає поле поведи,
де житній колос досягає.
Води дай спити з джерела,
що наче жайворон дзюркоче,
веди в дитинство до села,
де втіха радістю сокоче.
Де трави буйні, де ріка
несе у даль будення води,
а пам'ять щира і п'янка

дарує миті насолоди.
Де все знайоме і близьке,
кохане, миле і привітне,
до болю світле і палке,
що соняхом на серці квітне.
О, Музо! Подружко моя,
побудь ще трішечки зі мною,
бо вже старий, не можу я
щодня ганятись за тобою.
07.06.2024.

* * *

Вар'ятом став, недавно став вар'ятом,
Коли всерйоз, я лавреатом став,
Мене моєї музи вічний атом
З подією цією привітав.
І дав мені заряд, щоб до кончини
Горів щоднини в творчому вогні,
І, як презент, два пуди солонини
З Карпатської іклатої свині.
Не тішив мОю душу сріблом-златом,
Не обіцяв цнотливих грішних гав...
Вар'ятом став, недавно став вар'ятом,
Коли всерйоз я лавреатом став.
18.06.2024

* * *

Пахне літо трунком липи,
пахне літо чебрецем.
Пропадають смутку хлипи

десь під сонячним дощем.
Вітер вербами колише,
став дрімає серед хвиль,
а неспОкій вірші пише,
проганяє часу гниль...
11.06.2024

* * *

Тримають військо нинішнє донати,
А де держава, людоньки, а де?
Невже її про..али депутати
І знов її надовго не будЕ!
Сумні думки нелегко вгамувати,
З'їдає сором сум'яття бліде...
Тримають військо нинішнє донати,
А де держава, людоньки, а де?
Чому все так, у кого запитати?
Від цих думок у голові гуде-гуде...
Тримають військо нинішнє донати,
А де держава, людоньки, а де?

* * *

Моє життя — то вишита сорочка,
Де кожен хрестик — то прожитий день,
А в барвах веселкового віночка
Журливі ноти маминих пісень.
Моє життя — полотна конопляні,
Відбілені на берегах ріки,
Дороги долі досі неспізнані
І неспокОю вічні тороки.

Бринить на серці втіхи співанОчка,
Травнева днина радістю буя...
Моє життя — то вишита сорочка,
Яку так часто одягаю я.
16.05.2024

* * *

О, Ковалівко, радості Княгине,
Моя душа до тебе знову лине
І перламутри щастя розсіває,
Бо знов Боєчко всіх писак скликає.
Так, так, не бійтесь цього слова —
Багата-пребагата рідна мова,
А ті, що пишуть щось, вони писАки,
На серці квітнуть насолоди маки.
Від слів, що мама вчила вимовляти,
Квітують мальви втіхи біля хати,
Квітує радість, і квітує доля,
А з ними ми, державність наша, воля!
Хоч тяжко нині, бо війна проклята
Забрала в когось сина, доньку, брата,
Та не зламала духу, сили, волі,
Достигли знов жита у чистім полі...
У даль безмежну наша пісня лине...
О, Ковалівко, радості Княгине,
Довкіл приємні і знайомі лица,
Усмішка щира звідусіль іскриться,
Ген на цимбалах вітер тихо грає,
Веселу пісню соловей співає,
Багрянцем світять кетяги калини...

О, Ковалівко, радості Княгине!
27.07.2024

* * *

Ой, люди, люди! Треба щось робити,
Бо вже біда дається у взнаки,
Її на полі треба приселити,
Щоби її загризли биндюки.*
Щоб геть пропала міль ота зелена,
Що у коноплях пріла многа літ,
І небайдужа совість зачмелена
Перекусила неспокою гніт.
Ой, люди, люди, знов трембіта плаче,
Гуркоче в небі непокори грім,
Бо це життя, бо це життя собаче
Набридло вже давно, в натурі, всім.
Чому ми маєм все оце терпіти
І нюхати свавілля потрухи?
Скажи нам правду, білий Божий світе,
Чиї ми знов спокутуєм гріхи?

08.08.2024

*Джмелі

МОЛОТКОВСЬКА СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 29.10.1971 року в селі Грабівка
Калуського району Івано-Франківської області, де і
проживає. Медична сестра відділення анестезіології
та інтенсивної терапії в місті Калуш. Учасниця
телерадіопроєкту Володимира Ісаєва «Унікальна

людина» (2024) та багатьох літературних конкурсів і видань. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №32).

МОЯ ЛЮБОВ

Моя любов! Ти все іще жива...
Нічне веління сон мій розбудило...
Я віднайшла ті сильні почуття,
Які для тебе я у серці залишила.
Неспинний час! Неспинні я і ти!
Розмитий слід у просторі кохання...
На небі ночі спали ще зірки,
А я думками линула в бажання.
Зустрітися з тобою віч-на-віч,
Спіймати поцілунків насолоду...
Блаженна й неповторна буде мить,
Яка не стане на заваді вже нікому.

03.08.2024

НЕ ДИВИСЬ В МОЇ ОЧІ

Не дивись в мої очі пронизливим поглядом,
Не шукай в них розради й не шукай теплоти,
Загубилась любов, де ходила стежками,
Де збирала ночами в долоні зірки.
Я по світі сплітала вінок із ромашки,
Розгубила пелюстки в ранковій траві,
Малювала думками я сонечко ясне
Там, де ми зустрічались з тобою у сні.

Не дивись в мої очі, не шукай в них розради,
Не тривож мою пам'ять й самотність німу,
Я залишусь собою на одинці з думками,
Ти іди, не вертайсь, я ще трішки посплю.

21.07.2024

* * *

Куди ж ти понеслась, моя любове,
Чекай, не йди, не залишай саму...
У часі загубилась ти, як у літах медових,
І пристрасть потопає у сліду..
Ті заціловані уста і блиск очей-зірниць
Так ніжно пестили й любили все живе,
Смарагдові каміння у дарунок долі
Ти приносив, щоби сказати «так» на все життя.
Та чи буде безцінна та любов, хто знає?
У колі замкннутих бурхливих почуттів
Ти ще прийдеш...обіймів твоїх жаданих
Я знов відчую там, на схилі літ!
І потонути у щасливих мріях,
Найти краплину відданості і тепла,
Їм так здавалось, що землі буде замало...
Та ночі говорили: «Ще прийде весна!»
Тим дотиком торкались зорі неба,
Виблискували в часі, як колись
Дивились очі поглядом смиренным,
Та вже літа летіли у бездонну вись.

14.05.2024

КУДИСЬ БІЖИТЬ ДОРОГА

Кудись біжить дорога
В незвідані шляхи...
Кричу я їй в здогоні:
«Чекай іще, не йди.
Не йди, побудь ще трішки,
Хай не шумлять вітри,
Дощем вмиті доріжки,
Затоплені сліди.
Мені однако буде,
Чи пройду, чи впаду,
На небосхилі сонця
Я віднайду зорю.
Я віднайду й засвічу
Дорогу в інший шлях,
Не пройдена стежина
У відстані на час».
Залишить доля кроки
Поміж горби свої,
У скроні, як ті роки,
Відбиток на чолі.
Змарнілим полем-боком
Поміж терени йду,
Відчую я на дотик
Розірвану струну.
Внесу я корективи
В тон музики вітрів,
Хай затихають зливи
Не пройдених шляхів.

30.07.2024

ПОХОВАЛИСЬ ЗОРІ

Поховались зорі в блакитному небі,
Місяць ще дрімає — не його пора,
Намалюєм сонце у небеснім сяйві,
Хай земля від щастя знову оживе.
Принесім надії і кохання трішки,
Подаруймо ласку, ніжність і тепло,
Щоб відчули радість у серцях всі люди,
Щоб добро засіялось там, де не було.
А коли проллється з небес тепла злива,
Заховаймо смуток, сльози і журбу,
Намалюєм райдугу кольорами світлими,
Щоб душа розквітла в весняну пору.

08.04.2024

* * *

Багато чули про війну,
Про горе, розпач й сльози,
Як смерч здіймався угору
І забирав з собою «Рози».
Такі тендітні і малі...
З очима ясними, як небо...
Стільки любові в них було?!
Мов зіроньки світили ясно.
Їм жити і творити світ,
Коханою бути у домі,

Холодні вечори услід
Дробили усмішки медові.
Загасли зорі в небесах,
Змарніло ясне сонце,
Чорніла чорная земля
І плакала в віконце.
Здіймались в хмари журавлі
Курликали, вже так високо...
Обірване стало життя —
Життя солдатки з автоматом.

19.04.2024

Я чую дощ...

Я чую дощ. Він тихо плаче правду,
Нагадує про наше все життя,
Пройшли роки, а з ними те кохання,
Що тамувало нам серцебиття.
Я чую дощ. Він тихо плаче правду.
Думками лину знову я туди,
Де було ніжне і палке кохання,
Де дощ нашіптував свої казки.
Я чую дощ. Він тихо плаче правду,
Стікають сльози по німому склу.
Роз'їхались по світу два серденька,
Лишила доля враз мене одну.
Я чую дощ. Він тихо плаче правду,
Що не сказали і не зберегли,
А почуття шукали нових звершень,
Так і з минулим не зустрілися вони.

Я чую дощ. Він тихо плаче правду,
Забутими стежками вже не йде,
Розгойдує в садах цвіт білих вишень
І з тихим вітром музику веде.
Я чую дощ. Він тихо плаче правду,
І правда за коханням плаче теж,
Життя і невгамовне, й невблаганне,
Не знаєш, що загубиш, що знайдеш.

02.04.2024

ХТО ТИ Є, ЛЮДИНО?

Хто ти є людино? Що тебе бентежить?
Дай я подивлюся в очі твої з неба:
Ти, як той прибулець, в сльозах потопаєш,
На усесвіт світу марно споглядаєш.
Не пиши історій, не читай думками...
Все дарма! Лиш встигни полюбити хмари...
Хмари? Так, лиш хмари. А ще трішки сонця,
Щоб пригріло в зливу у твоє віконце.
Бо хмари є чисті, як джерельні води,
Бо вони сріблясті, як ранкові роси,
Вони неспокійні, як хвилі у морі,
Потримай їх міцно у своїй долоні.
Ти не бійся вітру, а візьми що треба...
Водиці хоч трішки підживити небо,
Наберися сили, пролийся дощами,
Виросте коріння з землі пагінцями.
Вистачить всім плоду й терпкого насіння...
Відтвориться слово, як Боже веління,

В ньому ти почуєш так багато люті,
Стане все нестерпне, будуть одні муки.
Думки чисті, світлі поширяться світом,
Прийде мир на землю, спомином омитий,
Все страшне минеться, відійде в минуле,
Тільки ти хоч трішки споглядай у хмари.
22.08.2024

НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ

Народився 06.03.1972 року в місті Коломия.
Мешканець села Кути, що на Косівщині. Настоятель
УГКЦ в селі Стопчатів Косівського району та в селі
Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської
області. Капелан, волонтер, поет. Учасник альманаху
«Джерельні дзвони» з 2016 року (№17 - №32).

* * *

Я бачив неземну красу, але жодного разу
Я не зміг зрозуміти: де обман, де почуття...
Любов сліпа і виключає мозок зразу...
А в грудях — аритмії, шум, серцебиття...
І знов мурашки по тілі проповзли,
І якір кинуте на глибинні роботи.
В уяві мрії тихо проплили...
І так хочеться тебе обняти...
Ти думала, що серце моє,
Як той гостинний двір,
Що можна запрягати і орати...
І довго це не помічав мій взір.

Прийшов час це відкоригувати...
І справжнє світло заступила тьма
І брехня твоя, як та хвороба...
Ти хотіла код від мого майна,
Ти просто запатентована фізособа...
Ми закохуємся в тих, хто не любить...
Ну а потім, не любимо їх...
І закоханість ця нас погубить...
Кровоточить серденько в грудях моїх.
Не закохуйтесь в красиві обличчя,
А дивіться на душі людей...
Бо краса, то омана гадюча...
Як казав в Енеїді Еней!

03.07.2024

* * *

Ми живемо у час неправди й болі...
А все ж шукаєм істину святу...
І ці потуги надто наші кволі...
Ми чуєм «правду», та усе ж не ту...
Ця істина, немов красива квітка,
Коли знайшов — радієш, як дитя,
Мов в бур'янах, як та сирітка,
Життєвим світлом проросла.
Ми істину шукаємо у всьому...
Та хіба знайдеш її в брехні?
Ми забуваємо, що істина в святому...
І тільки одна така є у житті...
І правду ми шукаємо в коханні...
І очі в той момент горять...

І зорі гаснуть у ранковому світанні...
А розум і реальність в цей час мовчать...
Шукаєм правди в ідеалах...
Шукаєм у життєвому шляху...
Шукаєм у сімейних перевалах...
Шукаємо у церкві і в гріху...
Шукаємо ми, всі, бо ми є — люди...
І злі, і добрі, грішні, і святі...
І боїмось якоїсь нещирої облуди...
Зустріти у своєму ми житті...
А істина жива і не вмирає!
Вона — це світло, щирість й доброта...
Брехня — лише в гріхи кидає...
Їй притаманна підлість і пустота...
Ми істину шукаємо у всьому...
Та не у тому... Здається так мені...
Тож пам'ятаймо... Істина — в святому!
Лише вона потрібна нам усім в житті!

25.07.2023

НАШІ ДІТИ

Коли батьки виховують дітей, то поступово привчають їх до певних обов'язків, до самостійного життя. Вони вчать їх говорити, самостійно ходити, їсти, умиватися, одягатися, читати, писати, рахувати, користуватися різними речами.

У духовному вихованні батьки розповідають їм про Бога, про Церкву, вивчають молитви, привчають до участі в богослужіннях.

Коли діти підрастають до підліткового віку, батьки іноді зауважують, що поведінка дитини змінилася і часто питають: що сталося, чому дитина перестала бути побожна – мало молиться, рідко ходить до сповіді і Святого Причастя, не хоче йти на Службу Божу?

Часта причина такої поведінки дітей – брак розуміння значення, потреби даних обов'язків. Обов'язки, яких батьки вчать дітей, дають користь тоді, коли батьки дають своїм дітям також розуміння їх значення, вказують на їхню потребу у житті. Тому у періоди певних змін у поведінці дітей треба говорити з ними, пояснювати їм важливість і значення християнських обов'язків, молитися за дар розуміння ними Божої науки, за їх добре виховання...

* * *

Коли мене образите жорстоко,
Не відповім я вам таким самим.
Багато зрозумів я з вашого уроку...
І клясти я не буду немудрим і сліпим...
Я вас прощу і навіть пожалію,
І з легкістю із серця відпущу...
З образу я жити не волюю,
Я краще рідних добрим словом пригощу...
Було би добре в серці цю образу не тримати,
Залишу в ньому там куточок для тепла...
І краще бідному щось подарувати,
Ніж роздирати душу має злоба та...
І буде краще бідного нагодувати,
І дати йому теплого вбрання,

Він буде тобі руки цілувати,
Його усмішка щира, без удавання...
Нема у нього маски на обличчі,
Немає і лукавства у душі...
Поївши, перехреститься тричі,
Зі щирістю подякує мені.
Й не тримає він сокиру за спиною,
І в нього заздрості ножів нема...
Людина родиться з святою добротою...
А за життя стає вже не свята...
Ми знаєм, що по заслuzі повернеться,
Як судили за спиною ви когось?..
То бумерангом все вам вернеться,
А хто любов мав, той є молодець!...
20.08.2024

ОСІНЬ

Осінь, дощ, похмуро, сіро,
Настрій осінній теж,
Як то швидко і уміло,
Присунула осінь до моїх меж...
Дозріває виноград,
Огірки ще є в городі...
Хоч на днях пройшовся град,
Красені встояли у цій негоді...
Ще є на дереві сливки,
Гарні і м'ясисті...
І калина вся стоїть

В червонім намисті...
Було літо і вже осінь...
Погода змінилась,
Було сонячно, спекотно,
Тепер мряка сива вмостилась...
І на серці якось хмарно...
Настрою немає...
На устах молитва
До Бога злітає...
Дякую, Боже, за все...
За вітер шквальний і бурю,
Бо він Тобі донесе
Слова любові, що я демонструю!
18.09.2024

ОРИЩЕНКО АЛЛА ГЕННАДІЇВНА

Народилася 20.07.1960 року в селищі Понорниця, що на Чернігівщині. Мешканка Києва. Спеціальність: учителька музики і співів та викладачка педагогіки й психології. Переможниця багатьох літературних конкурсів і фестивалів. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №32).

СЛЬОЗА КВІТКИ АМАРИЛІС

Мені на руку капала роса —
то крапля з квітки, що на підвіконні.
На мить здалося — то її сльоза,
вона вже відцвітала на осонні.

Отак вночі тихенько сумувала,
цвіла ж таким яскравим цвітом!
І кожен день усіх нас любила,
манила погляд мій своїм привітом.
«Ти плачеш, квітко, так тихенько і вночі?
Ніхто не чує і не бачить, тугу маєш?»
«Життя цвіло моє — вже відцвітає, хоч кричи!
Ще хочу квітнути і жити, ой як, знаєш?»
А я задумалась, дивлюсь на квітку, бачу
у ній людину і її життя.
Розквітнеш, квітнеш, відцвітаєш, я не хочу
безслідно отак іти у небуття.
Зів'яла квітка, знову зацвіте —
ще, може, кращою на свою вроду,
а в нас життя в онуках проросте,
продовжить лінію свою й нашого роду.
Із квітки знову капала сльоза,
хоч і не гірка, а була медова.
Вже й похилилася вона, як та лоза,
як швидко відцвіло життя її, така будова...

БУТИ СОБОЮ

Бути собою — іти своїм шляхом,
принципи власні не зрадити,
навіть тому, хто з тобою під дахом
хоче тебе перевпевнити.
Маєш добро — не плати недобрим,
хтось насміявся — не смійтеся,

маєш ти чуйність — не будь ти жорстоким,
на чужих зір не ведітєся.
Бути правдивим і чесним з людьми —
ось що є бути собою,
а не прогнутись і лягти кістьми,
щоб лише бути «з юрбою».
Бути собою — то власне є «я»,
власнії авторитети,
мислення теж, й точка зору своя,
а не чужії портрети.
Не лицемір, в чужу «дудку» не грай!
Ти ж бо єдиний у світі.
Як помилився, то все виправляй,
тримайся кожної миті.
Бути собою, то гідно в житті!
Цінності всі поважати,
мати для себе завжди на меті
перше — ЛЮДИНОЮ стати.

ЧАС ПРОБІГАЄ

Ритми життя невблаганнії,
час пробіга, не зупиниться.
Встигнемо, схочем — все зміниться,
у майбуття бездоганнії.
Давайте ми будем красивими,
щедрими, добрими, милими,
глибоко чесно поважними
і рахувати всіх важними.

Трішечки більш усміхатися
дітям і людям, і квіточці,
смутками не перейматися
і не ходити по «ниточці».
Спробуймо бачити світлеє,
навіть, якщо й непримітнеє,
будьмо усі благородними,
ну і звичайно порядними.
Дихаймо вільно, не змушено,
дуже нечемних пробачимо —
щастя від цього не втратимо,
Божий закон не порушимо.
Гарні емоції — в радості!
Щоби не знали всі заздрості.
Лексику свою прикрасимо
тим, що живемо, цінуємо.

ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ

Коли тобі здається неможливо
вже далі йти дорогою життя,
ти зупинися, стань, подумай й зміна
твоїх думок прийде, а ще знаття.
Того, що, може, викреслити треба,
а щось змінити й не жаліть, будь що,
Прозріння прийде із самого неба,
переосмислення того, що вже пройшло.
Пріорітетне — непотрібним стане,
для себе суть у іншому знайдеш.

Здавалося важливе — грузом тягне,
звільниш, і далі вільно вже підеш.
Відкрий для себе нові горизонти,
зайди у нові двері нашого буття,
пізнаєш, є другі «апартаменти»
і зовсім в іншому є цінності життя.
Важливим поштовхом для тебе буде
ця мить прозріння у твоїм путі,
і усвідомиш — вихід є, й прибуде
і сила, й дух, і певність у душі.
І ти пізнаєш ще незвідане і нове,
твое життя наповнить сенс другий,
в твоїх очах зійде веселка кольорова,
і віра в те, що вибір твій правий.

ХМАРИ, ЯК ЛЮДИ

А хмари, як люди, всі різні:
пухнасті, строкаті, м'які,
бувають насуплені й грізні,
і світлі, як сонце, й легкі.
Приносять грозу й блискавиці,
нахлинуть холодним дощем,
у небі пливуть, як сестриці,
таємно сповідують щем.
Здаються всі ніжні, миленькі,
красиві, якісь чарівні,
як білі лебідки, м'якенькі,
солодкі, як вата, сумні.

Бувають такі, що «лякають»,
бо чорні висять, як мара,
як круки над нами літають —
буває така у них гра.
Докупи всі разом зберуться,
й виношують заговор свій,
та швидко отак й розійдуться,
розгонить їх всіх вітровій!
Та все ж небо милує хмари,
всі білі і чисті, як сніг...
Є ангели в них й різні чари,
вони, наче наш оберіг.

ВПУСТИ ДОБРО

Люби себе і поважай!
Знай ціну і не прогинайся,
та ближнього не ображай,
знецінювати не старайся.
Кожна людина — Божий твір!
Він дав для неї всі чесноти,
У її світлість ти повір,
й не «грай» для неї «чорні ноти».
В житті у кожного щось є,
й відповідальність перед Богом.
Поглянь крізь призму на своє,
щоби не стать перед порогом.
Ти вирви з себе бур'яни,
щоб заздрістю не проростати,

когось так легко не вини,
зухвалості щоб місць не мати.
Ти самовпевнений в собі —
то є проблема нерозумних,
бо навіть сиві мудреці
теж мають в собі певний сумнів.
Як лєсть й лукавство запрягли,
і підлабузництво чарує,
ти їх від себе прожени.
Впусти добро! Нехай панує.
Хворієш помстою — відкинь!
Звільни себе від її пута!
На серці згине весь полин,
душа твоя буде розкута.
Легке повітря набереш,
і світосприйняття вже інше.
Життя ще гідно ти пройдеш.
То — істинно! Й все буде краще.
Поглянь навколо — світ який
прекрасний і різноманітний!
Радій, цілуй, живи, люби
і будь завжди до всіх привітний!

УКРАЇНСЬКИЙ РАЙ

Спустилися з небес від Бога чари-феї
І Божі дари знесли в каретному візку...
Обожнюю красу землі всеї моєї,
Наш український край, як дівчина в вінку.

Дзеркала водних плес кришталями іскряться,
Малюють чудо-лінії річкові береги,
Вода пливе, бурлить, як пісня дзвінка ллється,
То синя, бірюзова, то в каменях пороги...
Стоять ліси казкові, гордяться красотою,
В них красені-олені, величні, як царі!
Звучить пташиний спів юрбою голосною,
В березових гаях щебечуть солов'ї...
Сила-силенна квітів всю землю мою вкрила,
Сама Богиня Флора троянди розвела,
На луках і у полі, мов писана картина
Від Білокур, Сезанна, Латура, Пацана.
Розкинулися гори в розкішні перевали,
У білосніжні шапки вершини одяглись,
Тримають їх смереки й сріблясто-білі буки...
Збирайся на Говерлу й простори всі дивись!
А світанкові ранки з сріблястою росою!
Їх золоте проміння пронизує гілля,
Рожевий захід сонця корали розчиняє
Й малинові рум'янці лягають на поля...
Така краса, людино, лиш берегти й радіти,
І жити в ній, як в Бога у раю!
Давайте ж збережемо всі дари ці, щоб діти
Продовжили в нащадках вже місію свою.

ПРАПОР УКРАЇНИ

Через шибку вікна виглядала дитина,
Хлопчик, може, десь рочків із п'ять,

Перед ним надворі поставала картина:
Маму, тата забрали, може будуть стрілять.
На воротах зняли прапор наш, український,
І жбурнули на землю, потоптали його,
А дитина дивилась на «сапог» той рашистський:
«Мені б трішечки вирости!» — боротьбу почало...
Потім вийшло у двір, прапор свій заховало
Під підкладку у дірку, що у куртці була,
На порозі сиділо, довго-довго чекало...
Мама з татом до нього уже більш не прийшла...
Мама з татом казали: «Ти он там заховайся,
А виходиш, коли чуєш мову свою,
Ти люби Україну і людей не цурайся,
Підростай і борися за землю, рідню».
Хлопчєня підростало, про «сапог» пам'ятало,
У душі дух свободи і дух волі зростав,
«Буде все Україна!» — це його гаслом стало,
Іще вище до неба прапор його виднів.
«Пам'ятайте, нащадки, за що ми воювали,
Україну любили і полягли в бою!
Вам в ній жити, кохати і добро розсівати,
Україна — це мати! Любімо землю свою!»
23.08.2024

ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ

Народився 24.10.1950 року в селі Мироліувівка
Вінницької області. Мешканець міста Коломия.
Німецький філолог, педагог, перекладач, поет,
краєзнавець. Лауреат літературних премій імені

Тараса Мельничука і Леся Гринюка. Учасник альманаху
«Джерельні дзвони» з 2005 року (№5 - №32).

* * *

Забудьмо, друже, присмак гіркоти,
Що так ятрить і душу нашу, й слово,
Цього бажаєм щиро я і ти,
І віримо в прийдешню перемогу.
І, якщо Бог допоможе, — то колись
Ми за столи засядемо святечні,
І скажем: а таки збулись
Слова Тараса, нашого Предтечі,
Що будуть син і мати на землі,
І люди приймуть нас — ті, що у Європі,
І зникнуть нелюди, прокляті москалі
У потойбіччі, в пеклі, у Синопі!

МИКОЛІ ГАЄВОМУ

Поблизу міста, міста Кола,
Де Лючка й Пістинька спішать,
Ти народився тут, Миколо,
Багато літ тому назад.
Матуся ніжно колисала,
Щоб сон ходив біля вікон,
І долі гарної бажала,
Щоби справдивсь синочка сон.
Веселка грала на долонях,
Як ти зривав калини цвіт, —

Тобі всміхався в полі сонях,
Цікавий манив дивосвіт!
Були барвистими світанки,
Та не минули й роки злі,
І вже тебе будили зранку,
«Курли» у небі журавлі.
Але трудивсь ти не на поспіх,
Збирав в скарбницю грона слів, —
То ж маєш славу, маєш успіх
За книги ніжних дивослів.

БОГДАНОВІ КНИЖКУ

І світла гама кольорів,
І слово, сплетене у рими,
І квіти, й сонце угорі —
Все в нього тут, і він із ними.
І непомітний він, як Бог,
Але присутній всюди:
Поет, художник — їх обох
Сприймають палко люди.
Малюй, пиши, бо є талант
У тебе, Богом даний,
На славу Україні й нам
Живи й твори Богдане!

СВАСІ ГАЛИНІ

З нагоди 65-их роковин

Невже мене, невже рясні роки
Неждано й тихо якось обступили,
Мов ті луги, що біля Прут-ріки
Собою стежку до села закрили.
Я думала: це десь, це в когось там
Такі поважні ювілеї, дати —
Мої ж усі попереду літа...
Незчулася... Пора і їх згадати.
І ті зарінки в ніжних чебрецях,
І кучеряві верби над ставами,
І звістка, що затьмарила серця,
Коли у нас не стало раптом мами.
І пошуки свого в житті шляху,
І радості від щастя, й біль утрати,
Чого лишень не було на віку,
І як багато можна пригадати!
Але нехай! Що було — відбулось.
Цього, як кажуть, вже не повернути.
Багато про що мріялось — збулось,
А що вже буде — того не минути.
Я рада. Все, як у людей:
Років багато маю за плечами.
Найбільша радість — то є від дітей:
Тричі бабуся я, сестра і мама.
А що роки? Від них лиш сивина,
І все тихіші й важчі стали кроки.
Найгірше, що лишилася одна,
Бо діти вибрали свої дороги.
Вже від чекання сповільнився час,

А очі видивляються в дорогу:
Як там у них? Чи все у них гаразд?
— Все добре, мамо... Ну, і слава Богу!
Тож не забудьмо цю щасливу мить,
Коли зібралася родина, друзі.
Дай, Боже, до ста літ Тобі прожить
І ювілей зустріти в цьому ж крузі!
10.08.2024

ІЗ ЦИКЛУ «ОБЛИЧЧЯ ДРУЗІВ»

ДМИТРОВІ ВІНТОНЯКУ

Ще Довбуша не затупився топірець,
Що розбивав череп'я нерадивих,
Дмитро, на правду, файний молодець,
Він любить Україну й справедливість.
Але й kota за хвіст тягнути не годиться,
Бо настає уже критичний час:
Пора тобі, дружище, ожениться,
Синами й доньками порадувати нас!

СИНОВІ НА ФРОНТ

Твоя калина, любий сину,
Вже другий рік на тебе жде,
І все чекає, мов дівчина,
Коли до неї знов прийдеш.

Як мати вийде із світлиці,
У день останній золотий
З старої світлої криниці
Набрати чистої води, —
То усміх лагідний засяє
У неї раптом на лиці:
Забуде, що й відро тримає
В своїй натомленій руці —
Отак стоять якусь хвилину
Удвох зажурені й сумні,
Та все питають: «Як там, сину,
Тобі на фронті, на війні?!»

ДО 23-Ї РІЧНИЦІ АЛЬМАНАХУ «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»

Вже двадцять третій рік звучать,
Долаючи всі перепони,
І б'ють на сполох, б'ють в набат
Джерельні чисті дзвони.
Вони нас будять, ці роки,
Як щирі, вірні друзі,
Щоб не приспали нас байки
Про спільні риси й узи.
Хай чубляться пани собі
І про двомовність гнуть розмову,
Ми ж не відступим в боротьбі
За свою рідну мову.
Бо не такі то вже часи,

Щоб ми сиділи в схроні:
Боровсь за мову Князь Роси —
Тепер — Княгиня «Дзвонів».
Хоч тіло зболене твоє,
І сивина на скронях,
Як добре, Боже, що ти є,
У нас, Княгине «Дзвонів»!
27.07.2024

РУДАНЕЦЬ ОЛЬГА ІВАНІВНА

Народилася 25.02.1956 року. Живе і працює в Коломиї. Голова Конгресу української інтелігенції Коломийщини, відповідальна секретарка Коломийського міськрайонного Товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка, заслужена працівниця культури України, членкиня НСЖУ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28 - №32).

ФАРІОН

Ми всі вже у них на прицілі...
Чекають команди: фас.
Ви й досі не зрозуміли,
Що черга дійде й до вас?
І ваша мовчАзна згода
Торкнеться і ваших скронь.
Пора прокидатись, народе!
Останній дзвінок — Фаріон.
Пролізла у нашу хату

Ця дика ординська гадь.
Вам легше у сні конати?
Чи стати зі злом на рать?
Бо наше мовчання — вбивче!
Немає йому оправдань.
І поки наш час не сплив ще,
Згуртуйся, народе, й повстань!
Бо винищать по одному,
На нас у них вистачить куль.
У нашому рідному домі
Помножать нас всіх на нуль.
Ми всі вже у них на прицілі,
Чекають команди: фас...
Нам вкотре немає діла?—
То діти зречуться нас!

ОХМАТДИТ

А ви ще і досі стурбовані?
— Ба, ні, ви, як завше, обурені...
Не ваші домівки розорені
Й гарантами ви не обдурені.
Ви, поки-що, нами захищені
І діти у вас убезпечені...
Та доти цю нечисть не знищимо,
Ми всі разом з вами приречені.
То, може, вже варто діяти?
Від слів перейти до діла?
Заручниками стають діти

І платять життям за безділля.
Отямся, «стурбований» світе!
Байдужість дорівнює смерті.
Влучання по Охматдиту —
Твої байдужості жертва.
І хай тебе мучить совість,
І хай загризе сумління,
За жертву дитячої крові
Заради твого спасіння.

* * *

Вже та весна громами відгриміла,
І з того цвіту з'їдено плоди.
У сховку почуттів моїх зотлілих
Нові відплодоносили сади.
Чому вертаєш в сни мої ту вЕсну?
Того, чому вернутись не дано,
Того, що загубив і перекреслив,
Було вином — а стало полином.
Сон розбудив і оживив той спогад,
Що загубився в вихорі розлук,
Де був освідченням твій теплий погляд
І щемно-ніжний доторк твоїх рук.
Світанок гостем проситься до хати,
Промінчиками б'ється до вікон,
А я ще так не хочу прокидатись
І хочу, щоб продовжувався сон.

* * *

Ти знаєш, я зосталась в тій весні,

Яка для нас була на двох одна,
Де ранок починався під пісні,
Що линули мені з твого вікна.
І заздрили ровесниці мені:
І що такого він у ній знайшов?
А я раділа сонцю і весні,
Відчувши, як в душі росте любов.
Ми ще такими юними були,
А почуття крихкими, як кришталь.
Разом з літами в спомин відпливли,
Який щоразу навіває жаль.
Тепер десь ти самотній й я одна.
Життя майнуло помахом крила.
Світ оживає — знов прийшла весна,
І знову давній спомин принесла.
Так рясно знову квітнуть бриндуші,
Повернуться із вирію пташки,
Зустрівшись, розминемось, як чужі,
Згадавши доторк теплої руки.

* * *

Я не свята. Бувало, помилялась,
І довіряла тим, кому не варт.
Не розумом, а серцем керувалась,
Не раз зривала болісний фальшстарт.
Та були ті, що подавали руку,
І спонукали рухатись вперед,
І брали мою душу на поруки,
Й вдягали її у бронезжилет.
І гартували, й додавали сили,

Й не дозволяли впасти від проблем.
Вони мене сильнішою зробили,
І слабкість стала зайвим тягарем.
Спасибі Долі, Богові і людям,
За те, що зараз я така, як є.
Хтось зрозуміє, інший хтось осудить,—
З цим ніц не вдієш — кожному — своє.
Хтось усвідомлено робив підніжку,
Були такі, що заздрість брала верх,
Життя не перепишеш, наче книжку,
Ніхто сторінки жодної не стер.
Все пишеться без тебе на скрижалях,
Де не дотягнеться твоя рука,
Де не працюють підкуп, ані жалість...
А Вища справедливість є така.
Я не свята. Вже всі Святі — на Небі.
І всі пройшли стежками мук й гонінь.
Мій Боже, покладаюся на Тебе,
Прости, не відречись і не покинь.
Дозволь мені наблизитись до Тебе,
Відчути, що, як Батько, захистиш.
І що колись прихилиш мені Небо...
Я з вдячністю прийму все, що звелиш.

* * *

А ми з тобою, осене, на «ти»,
Що в позолоті бабиного літа,
Прагнемо незбуте віднайти
І своїм теплом його зігріти.
Зруйнувати замки — міражі,

Що кудись зовуть у сині далі.
Відректися тих, що вже чужі,
Й дбати лиш про власну досконалість.
Яскравих не цуратись кольорів,
Ніби вони з віком недоречні,
Додаючи тонів, й напівтонів
У щирі почуття свої сердечні.
А ми з тобою, осене, на «ти»!
В нас так тепер багато суголосся.
За легкий смуток ти мені прости...
У тебе — теж, чи лиш мені здалося?

* * *

Все тимчасове — каже час
І посміхається лукаво.
В цій тимчасовості для вас
Спокус багато: гроші, слава...
Випробуванням несть числа
У кожного є шанс і вибір,
Щоб відректись від світу зла
Й сказати Господу: спасибі!
За кожен ранок, кожен день,
Спокійний вечір, тиху нічку,
Щоб в сад божественних пісень
Внести душі своєї свічку.

СТРИМБІЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 21.06.1958 року в селі Красна

Надвірнянського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою християнської етики. Спеціальність: українська філологія. Авторка двох духовних книжок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25 - №32).

* * *

Сонечко світить — днина чудова,
До Ковалівки в'ється дорога,
Там нас чекає творча родина,
Дорога серцю кожна людина...
Щирі обійми, личка щасливі...
Молодь й дорослі душею красиві.
Всіх згуртувала Марічка Боєчко,
Любо попасти у творче гніздечко.
Повага, мудрість, досвід, знання —
В «Джерельних Дзвонах» співає душа.
Мені комфортно, як в себе вдома,
Прошу поетам Ласк щедрих в Бога.
Найбільш благаю Бджілці невтомній
Трудитись довго в «Джерельних Дзвонах!»,
Серце відкрите для усіх маю,
Щиро люблю, ціную й поважаю!

27.07.2024

* * *

Думаю, я не одна така,
Що в голові зигзагом складка.
Повсюди чую голос Бога: й в співі солов'я,
Радіє серце, Ласками багате!

Немало злетів, ще більше падінь,
Здавалося, не можу сама встати.
Хтось переслідував, ходив, як тінь,
Господь завжди допомагав піднятись!
Блукала доля, пір'ячко губила,
В безсиллі падала, від холоду тремтіла.
Ніхто не зміг обрізати їй крила —
Стремління до Висот серденько гріло.
Вітри і буревії долю бичували,
Втрачала сили, дошкуляла спрага.
Всі рани завдані Любов зціляла,
Напій цілющий долі готувала.
Цей смак Небесний живить тіло й душу,
За добру долю щиро дякую Творцю.
За дар життя вклонитися я мушу,
Й за місію: Науку Божу в світ несу!
Я можу бешкетувати і сміятись,
Життю радіти і сльозами умиватись зранку,
Палким коханням з фільмів упиватись
Й збирати біль жалів людських безперестанку.
Мене болить непізнаність і небажання
Мінятися самим й міняти всіх довкола.
Повсюди чути: «Хто ж нам послав страждання?
Не хочемо приймати Божу Волю!».
Черства душа і каменем прикрита,
Господню благодать до себе не впускає.
Повірте! Ще не достатньо бита,
Коли не чує Голосу, який благає:
— Тебе створив без тебе із Любові,
Спасти не зможу, дав свободну волю,

Люблю Безмежно, завжди із Тобою...
Твій розум ще блукає стороною!
Та прийде час, коли спітніють руки,
І буде серце рватися до бою.
Господь нас любить й не бажає муки,
Тому спіши й свою свободну волю
Спрямуй у шлях, який веде Правиця
В Небесний Край, без болю і печалі.
Вставай, прокинься, усміхнися!
Не дай, щоби гріхи тебе навіки загнуждали!
Цей Реферат написаний для вас,
Видніє підпис Божою Рукою.
Читати треба повсякчас —
Стиль, поданий із щирою любов'ю.
Там Істина, там Правда і Життя.
Не кожен хоче це читати.
Зір падає у багатьох, і пелена
Не дасть в рядках себе пізнати...
Ліки знайти, щоб відновити зір,
В Аптеку треба заглянути,
Там безліч ліків, ти повір,
Й рецепт дають усім на руки.
Дивує те, що в сліпоті живемо,
І з темряви не видно Світла.
Прозріймо! Ліки є і шлях знайдемо,
Щасливими будемо всі повіки!

СВІТ У НЕБЕЗПЕЦІ

Матуся просить, Цариця благає,
Потреба в молитві щораз зростає.
Гряде небезпека для людства,
Серця диявол гріхами сушить.
Кидає зневіру, ломить свідомість,
Страх наганяє, в паніку вводить.
Небесна Мати просить молитись,
Щоб в паші звіра не опинитись.
Зброя Духовна рветься до бою,
Цариця Миру скріпить нам волю.
Вервичка Свята у руках оживає,
Триденна молитва Ласки зсилає!
Почнім чувати на хлібі й воді,
Піст допоможе кожній сім'ї.
Вся Україна, навіть Європа,
Де є українці, створиться рота.
Військо очолить Пречиста Діва,
З Нею у бій підемо сміло.
Тільки нам треба всім об'єднатись,
Душу відкрити, дуже старатись.
Перші дні серпня присвятім Богу,
Ревні молитви несуть Перемогу.
Час благодаті, прощення і покаяння,
5 серпня — День народження Мами.
Найкращий подарунок — чисті серця,
Подяку несім до Предвічного Отця.
Небо зішле Своє Військо на Землю,
Миру, спокою найбільше нам треба.
Матуся Ласки щедрі шле — її просім,
Родинні молитви в чесноти вберім!

03.08.2024

ЛИПЕНЬ ПОЗИЦІЇ ЗДАВ

Небо липнєве схилилось до нас.
Природа дзвеніла...благодатний час!
Частково когось заливало,
А комусь сонце припікало.
То прояв Божої Любові,
Діє у всьому Господня воля.
Чи вийдуть казуси на добро?
Ісус велів, щоб все росло!
Комори повнить багатство літа,
Дякуємо Богу — вміємо радіти!
Позиції свої вже липень здав,
Радісно і гордо до серпня сказав:
«Літо в розгарі, продовжуй у тому дусі,
Багатий урожай зібрати мусиш!
Щедре благословення Бога —
Завжди сприяла нам погода.
Надіюся, що ти зумієш — не підведеш!
Рекордний пожиток в цьому році збереш!»

01.08.2024

БАТЬКИ І ДІТИ

З Любові Безмежної дане життя,
Його омивають бурі і грози.

Як сталь, очищене, прямує в майбуття,
Несучи у серцях дитячий сміх і сльози.
Ще й вільний вибір Бог подарував,
В якому є гріхи й спокуси,
Щоби кожен достойно їх здолав,
Звіт за життя складати мусим...
Батьки і діти... духовний зв'язок,
Ніхто його не може перервати,
Це може лиш зробити Один Бог —
Волю Святу треба завжди приймати!
Господь благословив! Трійко діточок дав,
Дозволив у міцній сім'ї зростати.
Скінчилась місія! Донечку Ісус забрав,
Так важко було її відпускати.
Синок без мами...розум і воля в двобою,
Більш не побачимо кровиночку свою.
Серця і досі не мають спокою...
Пишу рядок і витираю солону сльозу!
04.08.2024

МОЇМ ПОДРУГАМ...

Усміхається сонечко з Висоти,
До своєї подруги подзвони.
Як почався день і як пройшла ніч,
Господь Милосердний наші сни беріг.
Як почуєш голос, подякуй Христу,
Час такий тривожний, Бог підняв зі сну.
Хочу обійняти усіх подруг світу,

Щоби в щасті й мирі жили їхні діти.
Заздрість і гординя — це носії зла,
Через них жорстока ведеться війна.
Щирої любові брак у наших душах,
При виборі подруг Голос Божий слухай.
Найкращу подружку для тебе знайде,
Скільки б ти не впала — руку простягне.
Вірною для тебе буде все життя,
З друзями такими світле майбутнє.
01.08.2024

З ДНЕМ ПОЕТА!

Акровірш

З — Засіваймо ниву мудрим словом,
Д — Добрим урожаєм потішить нас поле.
Н — Не дай заглушити його бур'янами,
Е — Елемент родючий сіється рядками.
М — Маєш все від Бога, подяку складай,

П — Потреба у правді — гідно викладай.
О — Оціни моменти — не треба спішити,
Е — Екстерном у душу як-небудь вложити.
Т — Тобі довіряють, про це пам'ятай,
А — А краще про мудрість у Бога спитай.
21.08.2024

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ — ДАР БОЖИЙ

В нас дух міцний, ми не здамося,
Щось ворогу таке здалося,
Хотів рабами нас зробити,
Непереможні, будемо жити!
Не вдалося, хоч дуже мріяв,
Та де там — Україна вільна!
Господь на міць гартує волю
І кличе нас усіх до бою.
Для кожного завдання має,
На бій усіх благословляє,
Цей день настав, кріпи нас, Боже,
Витри з очей криваві сльози.
Вже Небо прихилилось до колосся,
Вплітає синьо-жовті стрічки у волосся,
Зв'язати хоче Господь нас з Собою,
Дасть Перемогу і довгождану волю!
24.08.2024

ТИМОФІЙ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА

Народилася 01.05.1978 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій гімназії. Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2003 року (№3 - №32).

* * *

На терезах — життя і смерть.

Любов й ненависть. Страх і сила.
Розруха й розкіш. Круговерть
І вічний спокій. Ніч і днина.
Яскраві відблиски вогнів
І темінь — чорна й непроглядна.
Шматки, уламки, кадри снів
Й безсоння пелена надвладна.
На терезах сьогодні все:
Усе нікчемне і безцінне,
Усе складне і все просте,
Безсмертно-вічне й тлінне-тлінне...
У час війни та час розрух
На терезах — брехня і правда.
Краса й потворність. Ступор й рух.
Зневіра й віра непідвладна.
На терезах — єхидний сміх
І сльози — щирі, нефальшиві...
Свята невинність й смертний гріх.
Слова безбарвні і... красиві...
На терезах сьогодні біль
Гірких утрат й солод наживи...
Присмак застіль, спрага похміль...
Розкішні вілли і... могили...

* * *

Знову ріже сирена до болю напружений слух,
Намагаюсь думки загнuzдaть, мов сполохані коні.
Страх приборкую, вкотре впрягаючи в плуг.
Приховати стараюсь тремтіння в спітнілій долоні.
А зіниці ще хочуть вхопити якийсь шмат життя —

Ще не звикли до танцю вогнів і безодні...
Вже зникає минуле й, здається, нема майбуття.
І моргнути не встигнеш — закінчиться різко сьогодні.
Уже й болю нема, лиш напружений нерв-тятива.
Вкотре хочеш заснути, огорнувшись в мереживну тишу...
У зчорнілій душі сієш віру й надію в дива,
Та насіння завчасно згризають зголоджені миші.
Затишає сирена — і серце внормовує ритм.
В сон впадаю, бо хто зна, наскільки. Та треба, та треба!..
Знов світанок жевріє серед чорних пожарищ і битв,
Бо молитви підперли упевнено небо!

* * *

З осінню зріднився назавжди,
Журавлем злетів безповоротно...
Листом жовтим встелено сліди.
Досі тут ще гаряче й спекотно.
Осінь тебе вирвала з життя,
Падолистом кинувши додолу...
Ну, а ти — справжнісіньке дитя
Для життя і дій, кохання зову...
Осінь тебе вкрала у життя,
Розтеклась багряною сагою...
Спопеліли золоті жита —
Чорні-чорні, як дорога болю...
Осінь втяла крила на льоту,
Розітнувши час на ДО і ПІСЛЯ...

Витерла кривавую сльозу,
Замість стогону злітала пісня.
Спохмурніли втомлені сади,
Божевіллям заридала тиша.
Ти пішов у вічність, назавжди,
Тільки присмак гіркоти залишив...
Поріднився з осінню навек.
Вже й могилка в золотій оправі...
Ти, що так любив життя і сміх,
Став холодним відблиском печалі...

* * *

Мамо, так хочеться татка свого обійняти,
Думка пече: надто довго не бачились ми...
Маю сказати, спитати багато-багато...
Хоч помовчати, нарешті обнявшись крильми.
Мамо, втомилася бути фальшиво-веселою,
Щоб оминути нещире чиєсь співчуття...
Хочу сміятися, плакати, носиться торпедою...
Хочу туди, де я ще безтурботне дитя...
Мамо, пробач, що тривожу знеможену душу.
Стала доросліша миттю на ціле життя...
Не дорікай, що вкотре поплакати мушу...
Мамо, не можу ніяк увійти в забуття...
Мамо, я сильна занадто і впевнені кроки,
Знаєш, гартована болем і жахом не раз.
Гідно вивчила найважчі життєві уроки,
Завжди тримала його найсвятіший наказ...
Сьогодні я стала дорослою і невгамовною...
Шкільний вальс прощальний ще й досі у скронях

пече...

А так-бо хотілось кружляти лебідкою гордою,
Руку поклавши на рідне і дуже плече...

* * *

Літня спека. Вкраїна стоїть на колінах.
Зустрічає Героя, проводить у вічність його.
Враз застигло життя: у проблемах, конфліктах,
замінах...
Зупинилось у вирі, у часі, у русі всього.
Запеклася сльоза, зупинившись у дійсності болем,
Забриніла молитва, злетівши в незвідану вись...
Став туманом солдат — десь отам, за безмежжям, за
полем,
Де печалі немає, де вічні вогні зайнялись...
День серпневий. І знову вона на колінах
Проводжає у даль чиєсь молодече життя...
Зупинилась на мить у чеканні, прощанні і бідах,
Щоби завтра зродити щиру віру в її майбуття.
Сивий дід проводить єдину надію — онука.
У повітрі зависла печаль, як напнута струна,
Охопила довкола усе непроглядна розпука,
Важко стогне земля, дико розпачем й смутком рида...
Скільки їх, журавлів, у безмежно високому небі?
Скільки рідних синів, що прикрили Україну крильми...
Скільки їх, що при першій найліпшій потребі
Стали мужньо умить, затуливши матусю грудьми.
День погожий. Вкраїна стоїть на колінах
Не перед ворогом, бідами, страхом пітьми.
Хоча в ранах уся, у побоях, в суцільним руїнах,

Але з сонцем в душі, що постало супроти п'ятьми!

ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 27.01.1986 року в селі Сопів, де і проживає. Спеціальність: фінансист. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №32).

* * *

Я трішки побуду собою,
Допоки ще час – мій лиш час,
Веселою, навіть смішною,
Від долі приймаючи шанс.
Серйозності маску сховаю,
Себе не осуджу за це.
Так рідко цю маску знімаю,
Що ніби це моє лице.
А я так люблю посміхатись,
Іти навпростець, як дитина,
Та щастя я стала боятись –
Життя вже внесло корективи.
Хоч маску свою одягаю,
Упавши в днів вир з головою,
Я, все-таки, ще пам'ятаю,
Як хороше бути собою!
09.08.2024

* * *

Ласкаво просимо в епоху,
Де серед цінностей людських
Немає зовсім місця Богу —
Тут гроші правлять, як без них?
Цей світ вже котиться до прірви...
Чи хтось спасеться серед нас?
Блюзнірству вже немає міри,
Такий страшний і дивний час.
Межі немає лицемірству,
Цинізм і фальш тепер герої,
Дається воля вбивству, звірству,
Так, знищується світ поволі.
На п'єдесталі самолюбство,
Брехня і підлість в жилах грає.
Отямся, світе! Стій же, людство!
Бо з прірви вороття немає...
29.07.2024

* * *

...Солодка кава. Літня прохолода.
Троянди квітнуть. І небес блакить.
Повітря чисте. Райська насолода!
І рій бджолиний поруч десь бринить...
...Сумні новини. Хлопці у полоні.
А хтось — в окопах. В пеклі. На нулі.
Хтось — безвісті. Їх долі невідомі.
А хтось — додому. Але вже в труні.
Дві паралелі — радість і страждання.
Життя і смерть. Тонка межа між ними.
Хай не стихають до Небес благання:

«Залиш нам, Господи, всіх воїнів живими!»
30.06.2024

* * *

Гартуєш, мій Боже, мене, наче сталь,
Корюся святій Твоїй волі,
А може, мені Ти готуєш медаль
За всі ці страждання і болі?
Як важко на серці – втішаєш мене,
Нагадуєш – «Вір, все можливо...»
Даруєш надію – «Це скоро мине,
Але тільки вір, це важливо!»
А я, маловірна, котрий уже раз
Борюся з своїми страхами,
Чи зцілиш, мій Боже? Мабуть ще не час,
Бо ще не гояться всі рани...
Травень 2024

* * *

Мені б тебе побачить на хвилинку,
Та не зустрінемося ніколи вже, мабуть.
Тривожно серце б'ється без упинку,
Ніяк лихі думки не обминуть.
Чи то зламалась, чи сильніша стала?
Вже мрій своїх я стримую порив,
І вірити в дива я перестала,
У світі цім немає більше див.
Мені б тебе побачити. Живого.
Один ще раз в очах твоїх втонуть,
А так, повір, не хочу більш нічого,

Твоє життя – життя мого суть.

* * *

Жити в брехні й хотіти раю...
Для нас, людей, це так типово.
Ми в сьогоденні забуваєм,
Що буде Суд. Обов'язково.
Не ми вже суддями будемо,
Й не буде жодних оправдань,
І все, що ми туди візьмемо, —
Це лиш багаж наших діянь.
І там, на нехитрих терезах,
Відваживши вантаж, побачим,
Чи буде рай на Небесах,
Чи вічні муки всім пропащим.

* * *

Братами не були вони по крові,
Та кров гаряча у обох була,
Малими ще, як вчилися у школі
Їх називали «нерозлийвода».
Вони у дружбі вічній присягали,
Що б не було – триматись «на плаву»,
Та, певна річ, вони іще не знали,
Яку готує доля їм біду.
Шкільні роки пролинули рікою,
Студентський час – немовби одна мить,
Війна з'єднала думкою одною:
«Брат, мусим свою землю боронить!»
Завзяття хлопцям цим не бракувало

І перед ворогом страху у них не було,
В бою один одного прикривали,
Лиш матері недобре серцем чули.
Вони так палко прагнули помститись
За весь той жах, що ворог заподіяв,
І жоден з них не міг із тим змиритись,
Що вражий чобіт їхню землю міряв.
Та серце материнське не брехало –
До двох матусь прийшла біда відразу,
Синів-героїв ця війна забрала,
Вже «нерозливовода» навіки разом...

* * *

Чи правда, що у кожної людини
Є власні таємниці, ще з дитини,
Приховані страхи і навіть травми,
Що хтось зазнав ще юними літами?
«Скелетами у шафі» називають
Ті таємниці, що їх так картають,
А я скажу усім вам по секрету –
У моїй «шафі» вже нема «скелету».
Проблеми всі від себе відпустила,
Повторю вкотре – я тепер щаслива!
Адже не знаю, скільки буду жити,
Тому життя своє спішу любити!

**СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ
КОЛОМІЇ «СУЦВІТТЯ»**

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 18 травня в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Філолог. Працює в ВПУ-14 міста Коломиї. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №32).

* * *

Яке це щастя — одягатися у новий ранок,
Готувати за звичкою улюблений сніданок,
Смакувати каву із присмаком окрилених мрій,
Відчувати дотик ангела: «Про погане думати не смій».
Яке це щастя — вдихати свіжу ранкову прохолоду.
І хай там що, не зважати на доволі мінливу погоду,
Видалити вчорашні образи просто, як непотрібний
файл,
Надіслати кому треба «доброго ранку» і прикріпити
«смайл».
Зібрати думки до купи і покласти їх у порожню
кишеню,
Зверху всипати вірної надії добру жменю...
Яке це щастя, одягнувшись в ранок, ступати в новий
день
І розуміти, щоби все це відчутти, потрібно жити...
лишень.
29.04.2024

* * *

Половинить життя все на «до» і на «після»,
Забувається прикрощам, радощам лік,
Але, мамо, ота твоя лагідна пісня

Тихо журиться веснами з року у рік.
Уже інеем вкрилися геть твої коси,
Та в очах ще багато любові й тепла,
Кажеш, стали холодними вранішні роси,
Терпнуть руки і якимось вже сили нема.
Та й бузок вже відцвів і криниця зміліла,
Щось жадане таке стороною пройшло...
Годі, мамо, облиш — вже сльоза забриніла,
Краще чаю налий — ох, пахуче зело.
І посидьмо ще трішки, ось тут, на порозі,
Звідси чути так гарно спів солов'я,
У цей час я вже завтра буду в дорозі,
А ти Богу молитися, рідна моя.
11.05.2024

* * *

Мені сьогодні...ах — це не важливо,
Із вдячністю стрічаю новий день...
Хіба що світить сонце особливо,
Несуть вітри потік рясних натхнень.
З надією вдивляюся в майбутнє,
Не сію сум за тим, що вже пройшло,
Лишила все найкраще, незабутнє,
Щоб квітами у серці проросло.
Ціную щирість, тепле спілкування,
Підтримку, несподіваний дзвінок
І вдячна долі за нове світання,
Та кожен уже вивчений урок.
18.05.2024

* * *

Усі протоптані стежки — до літа,
І те мовчання, де забракло слів,
Ранкова прохолода вже зігрита
Теплом самозакоханих вітрів.
Снують медові пахощі лугами,
Солодким трунком ваблять диких бджіл,
По росах сонце босими ногами
Прямує, підібгавши свій поділ.
Десь теплі ночі сплять в покоях тиші,
Рожеві заколисуючи сни,
Все ніби звично — літо...але інше,
І вже якось неначе й інші ми.
01.06.2024

* * *

А що те Вчора? Пішло в минуле,
Допило каву, тихцем зітхнуло,
Зібрало в кошик свої пожитки,
Промокло ще й під дощем до нитки.
Зустріла нічка його — даремно,
Воно лишень привіталось чемно,
Ні хвильку довше, ні мить пізніше,
Хтось ніби все підганяв скоріше.
Сховалось Вчора за крайчик неба,
Його би ще повернути треба,
Змінити трішки і зупинити,
А потім знову ще раз прожити.
Привітний ранок, життя триває,
Сьогодні Вчора хіба згадає...

І ляже спогад теплом приємним:
Все не даремно, все не даремно.

13.06.2024

* * *

Найжаданіша зустріч — після розлуки,
Найяскравіше світло — після пільми.
І розхристана радість бере на поруки
Дивний сум, що махає тривожно крильми.
Потопають у снах безкінечні дороги,
В перехрестях припинили окремі світи.
Перелистує пам'ять думки до знемоги,
По життю їх ще довго прийдеться нести.
У терпкому чеканні відважна надія
Розбиває на друзки німий діалог.
Найжаданіша зустріч — тоді вже зоріє,
Після довгих вібрацій пекучих тривог.
30.06.2024

* * *

Живеш собі отак своїм життям:
Десь нарікаєш на дощі, на спеку,
Не міряєшся стоптаним взуттям,
А тихо мрієш про зорю далеку.
Ховаєш сльози — слабкість то на мить,
Безсонні ночі змінюють маневри.
Вже добре знаєш, як ото болить,
Коли від слів оголюються нерви.
Смакуєш тишу, зіткану з надій,
Ще б неповторне, ой, та повторити!

Збирає час букет нових подій,
Лише б себе між них не загубити.

16.07.2024

* * *

Вже ходять по стерні холодні роси,
Змиваючи пролитий рясно піт,
І теплих днів відлуння стоголосе
Зібралось разом з бузьками на зліт.
Прядуть дощі діряві сентименти,
По горах розкидаючи громи,
А серпень, знай, смакує компліменти,
Та стелить чорнобривців килими.
Таке то все розніжено-медове,
Припали оси до пузатих груш...
— А чуєш, літо, можна на «два слова»?
— Не руш ще цю ідилію, не руш!
12.08.2024

* * *

Смакую літо, запиваю пінним оксамитовим теплом,
У засіки душі дбайливо складаю світлі миті.
Ще трохи спекотного серпня — добре нам обом.
Попереду димні шляхи, дощами колючими вмиті.
Попереду... Хтозна... Зухвало дивиться в очі час,
На спалені мости озиратися — марна справа.
Ще б трохи терпіння і мудрості — є, про запас.
Продовження осінь допише — буде цікаво...
18.08.2024

ЗІ СВЯТОМ, РІДНА!

Розбита, понівечена...жива.
Пекучим бодем рани багрянють.
У молитви складаються слова,
І коси передчасно вже сивіють.
Нескорена, незламна — вільний дух
Неопалимі крила розправляє.
І — «Слава Україні!» — гордо вслух,
«Героям Слава!» — на весь світ лунає.
Стражденна, рідна, ти ще зацвітеш,
У тобі міць гартована віками,
Та ще не раз гірку сльозу змахнеш
За доньками своїми і синами.
24.08.2024

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА

Народилася 31.01.1968 року в селі Ліски
Коломийського району Івано-Франківської області.
Живе і працює в Італії, там почала писати і друкуватися
в часописі «До світла». Авторка кількох власних
поетичних збірок. Лауреатка літературної премії
імені Михайла Кучірки. Учасниця телерадіопроекту
Володимира Ісаєва «Унікальна людина». Учасниця
альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20 -
№32).

ЦЕ ТЕПЛЕ ЛІТО...

(Рондель)

Це тепле літо знов цвіте для нас.
Для нас обох у цім великім світі.
Духмяні липи грають ніжний вальс,
І сонце усміхається в зеніті.

У небо кличе чарівний Пегас.
Є мрій багато на Земній орбіті.
Це тепле літо знов цвіте для нас.
Для нас обох у цім великім світі.

Кохання любить вірність без прикрас,
Та почуття усі живуть у цвіті.
Невипадково ми зустрілись в літі —
Життя нам кожний день дарує шанс.
Це тепле літо знов цвіте для нас.
19.06.2024.

ЧАРУЄ СОНЦЯ СХІД

(Рондель)

В цей літній день чарує сонця схід,
Горить у соняхах яскравим цвітом.
Тепло розносить вітер понад світом,
А у душі лишає ніжний слід.

Іду уперто кожний день в похід
До мрій своїх не втрачених із віком.
В цей літній день чарує сонця схід,

Горить у соняхах яскравим цвітом.

Тримає віру в серці мужній рід.
Наповнилось життя вагомим змістом.
На жаль, війна для світу стала дійством
І хтось у ній рахує свій дохід.
В цей літній день чарує сонця схід.
14.07.2024.

ПРОСТИ...

(Сонет)

Твій слід у серці вже не віднайти.
Потухли очі сяючі, бездонні.
Забули дотик і мої долоні,
Лишився тільки погляд твій: Прости...
Були слова, як для душі вітрила,
Вершина мрій моїх, моїх бажань.
Я їх приймала серцем без вагань,
А в них ховалась почуттям могила.

Та ще в думках, неначе у тумані,
Вертаючись у спогадах назад,
Стихію бачу знов... І бачу град,
Що б'є безжально у кохання грані.

Хай витре пам'ять геть твоє ім'я,
То може з ним помре любов моя.
10.06.2024.

УКРАЇНІ (Сонет)

Твою красу, руйнуючи віками,
Знов ворог підлий потирає руки,
А ти в нелегкий час розлуки
Втішаєш серце мріями і снами.

Іде життя за мрією в погоні.
В думках звучить натхненний серця спів,
Тремтить в душі заучений мотив,
А доля підганяє коні.

Гірчить печаль. В бою нерівні сили.
Холоне в жилах знов від болю кров.
Герої віддають тобі любов,
Ніхто у битві не втрачає віри.

І знов, в пориві творчої нестями,
Тебе ми будем славити піснями.
15.06.2024.

* * *

За літами спішу,
Що, як коні, несуться нестримно.
Бережу у душі
Ту безмежну любов до життя.
Серед теплого літа

Буває і боязко й зимно,
Лиш надія тримає
У серці ритмічне биття.

Зустрічаю світанок в долині
Край синього неба
І вітаю веселку,
Що воду бере із Дніпра.
Не знайду я у світі
Миліший куточок для себе,
Бо найкраще є там,
Де звучать найрідніші слова.

Обдаровує доля
І радістю й болем у міру.
Хтось руки не подасть,
Хтось підставить своє плече.
Для країни благаю щодень
У Всевишнього миру,
Бо жорстокий вогонь
Навіть сні спопелить, обпече.

Не лишаю жалю на шляху,
Що пройти довелося,
А ні зла не таю, ні образ
Не тримаю в душі.
Хоч на скронях давно
Білим сяйвом заграло волосся,
Пам'ятаю з дитинства
Стежини вузькі й спориші.

Відпускаю печаль
І віддам їй усе по заслугі,
А надія зігріє
І серце, і душу мою.
Відчуваю тепло,
Що дарують і рідні, і друзі,
І я їх, як життя,
Усім серцем люблю.
22.06.2024.

* * *

Ще спалахує болем у серці
Суцвіття калини.
Вітер швидко розносить землю
Обірваний цвіт,
Де у битві стоїть
За майбутнє своєї країни,
За життя і за волю —
Незламний, нескорений рід.

Кров'ю зрошений шлях,
Так уперто веде вже у осінь
І роки в синім небі
Чекають своїх журавлів,
Але тугу розвіє в тумані
Омріяна просинь,
Коли серцем своїм
Пригортаємось знов до землі.

У мелодій сумних
Відвоюєм заплакане літо,
Щоб дзвеніли дощі
По квітучих, зелених садах,
Щоб ніхто вже не смів
Обривати нам рідного цвіту
І ніколи не сів
У душі закохані страх.
30.06.2024.

* * *

Пам'яті Героя України
Володимира Лободюка

Стікають сні заплаканим вікном,
Бентежать у душі болючі рани.
Пригорне літо сонячним теплом,
Але тебе уже не буде з нами.
Твоє життя так рано відцвіло.
Так, без жалю, тебе забрала вічність.
Сумує нині в спогадах село
І дякує тобі за твою вірність.
Ти у житті зробив свій вибір сам,
Бо не боявся зла, ставав до бою сміло.
Душа піднялась у небесний храм,
Земля забрала твоє юне тіло.
Казав не плакати, що буде добре все,
Що скоро ти повернешся додому...
Тепер вже вічна пам'ять занесе
Твоє ім'я у списку головному.

Так мало жив, а так зробив багато...
В боях звільняв, на радість нам, Херсон...
Так хочеться обняти і сказати,
Що смерть твоя, то лиш недобрий сон.
Не маєш ти спокою і на небі
За кров оту, що ллється на землі
І за ромашки ті, що танки мнуть під себе,
За сльози всі і діточки малі...
Війна іде і крики не стихають,
Горять вогні, йдуть побратими в бій...
Вони тебе, Володю, пам'ятають
І відчують дух незламний твій.
Вже не в окопах, зіркою на небі
Проб'єшся через хмари знов і знов,
І Україна житиме для тебе,
Бо ти життя їй дарував й свою любов.
17.07.2024

СЕРПЕНЬ

Ще скрізь цвітуть Петрові батogi
На тих стежках, що вже ведуть у осiнь.
Духмяне сiно зiбране в стоги
І над садами свiтить чиста просинь.
Купає серпень в крапельках роси
Останнiй цвiт тендiтної волошки.
Пливе туман до лiтньої краси,
Бо хоче в нiй понiжитися трошки.
Заграли айстри в рiзних кольорах,

І чорнобривців запах лине всюди...
Ідуть жнива у полі І садах,
А серця стук аж розпирає груди.
У світлі сонця сяє новий день
І святом Спаса тішаться родини.
На славу Божу шлють своїх пісень
І мирну долю молять для країни.
06.08.2024.

ГОРОДЧУК НАТАЛІЯ ЄВГЕНІВНА

Народилася 21.12.1972 року в місті Коломия, де й проживає. Заступниця завідувача філії та вчителька математики Коломийської філії №3 Коломийського ліцею №4 імені Сергія Лисенка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 -№32).

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ!

З Днем Незалежності, рідна державо!
Усім нині шану складаєм земну,
Хто в танках й окопах виборює славу
Кров'ю та потом за волю святу.
Щоб дихалось вільно у кожному куточку,
Щоб ПЕРЕМОГА у дім вже прийшла,
Щоб в мирі зростали сини наші й дочки,
Щоб спогадом лиш залишилась війна.
Бажаю тобі, моя рідна державо!
Безхмарного неба й врожайних полів.

Йди світом в майбутнє завжди величаво,
Сумних щоб не було в історії днів.

24.08.2024

* * *

Як відпочити від своїх думок?
Не вмію я. Так важко, та не вмію.
Думки проймають душу до кісток.
Живу я з ними, дихаю, старію.
Вони летять птахами у світі,
Долаючи шляхи та перешкоди,
Сягають неба, сонця, висоти
У щастя час і у часи негоди.
Як відпочити від своїх думок?
Не знаю я. Так важко, та не знаю.
Шукаю я до Господа місток,
Шлях віри в серці щиро прокладаю.

07.08.2024

* * *

Я винесла з життя свої уроки,
Пізнала за роки обличчя зла,
Робила різні за піввіку кроки,
Спіткалася, вставала і цвіла.
У чорно-білих лабіринтах долі
Веселка посміхалася не раз,
Плило життя, як в кожного, поволі,
Сюрпризи готував і пастки час.
Долала все з молитвою у серці,
Життєва стежка у світі вела,

Вбирала душу спорожнілу в берці,
Чекала сонця, світла і тепла.
Я винесла з життя свої уроки,
Все записала на скрижалі днів,
Робила різні за піввіку кроки,
Пізнала смак найкращих почуттів.

04.08.2024

* * *

Вже скоро осінь...
Знов пожовкнуть клени,
Косиці на узліссі відцвітуть.
І крізь тумани ти прийдеш до мене,
Пройшовши довгу і далеку путь...
Вже скоро осінь...
Не звикають нам до розлуки,
Все пережили разом за життя.
Літають понад рідним краєм круки.
Тебе щодня чекаю, любий, я.
Вже скоро осінь...
Щось на серці задощило.
І дні серпневі, мов вода, течуть.
Підносить крила нам чарівна сила,
Яку коханням лебединим звуть...

* * *

Сьогодні серпень напува дощами
Природу, спраглу від пекучих днів.
Летять краплини, зимні до нестями,
Не чути гомону та щебету птахів.

Дощу на зустріч підставляю руки,
Лечу із мріями удалечінь. Лечу...
Вже скоро з літом надійде розлука,
Ридаю тихо з краплями дощу.
Надіюся, що десь за горизонтом
Принишло трохи ще яскравих днів.
Цей дощ... Він просто був експромтом.
Ще буде час для теплих почуттів.

06.08.2024

* * *

Сьогодні гарний теплий ранок.
Всіх щедрий серпень пригощає,
В цей світлий день він на світанку
Багатий кошик нам складає.
Нас тішить славний урожай,
Хоч нині присмак й гіркуватий.
Та ми цінуєм наш звичай —
Славетне Спаса святкувати.
І в Бога просим всі разом,
Щоб він забрав плачі й тривоги.
Щоб вгамувався лютий шторм,
І ми вітали ПЕРЕМОГУ.

* * *

Щастя живе у кожному з нас...
І не важливий вік наш і час.
В маленькій дрібниці і в кожній миті
Треба промінчики щастя ловити.
Безцінне життя всім нам Богом дано.

Не вічне, на жаль... І тільки одно...
Тому, мов уперше, щодня треба жити,
Надіятись, вірити, палко любити.
Щастя живе у кожному з нас...
І щастя це має тисячі назв:
У ніжному погляді, в каві ранковій,
У кожному теплому лагіднім слові.
У маминій казці, в птахів щебетанні,
У спокої, мирі, усмішці, коханні...
Щастя усі з нетерпінням чекають,
Воно всім дано, хто його помічає...

* * *

А серпень вже склада свої букети,
І жовтий лист прилинув на поріг.
Десь осінь заглядає з-за штахети,
Такий життя стрімкий шалений біг.
Прийшло літа тепле розмаїття,
Туманами встеляється земля.
В букет складає серпень літ суцвіття,
На горизонті гомонить зима.
Цей часу плин завжди дарує смуток,
Бринить у серці нотами дощу.
Складає серпень у букети круто
Все те, що гріло душу досхочу.

05.08.2024

* * *

Ранок. Парує кави.
Дощ гомонить за вікном.

Мрій невгамовна лава
Тамує природи шторм.
Сумно. Думки бурхливі
Летять у небес блакить.
Бажання завжди красиві,
Та серце пече, болить...
Коханий, з тобою разом
Усе ми пройдем в житті.
Погляди ніжні та фрази
Скрашують осені дні.
Ранок. Холодна кава,
Та гріють твої вуста.
Думок невгамовна лава
Паростком мрій пророста.

04.08.2024

* * *

Серпневий ранок не такий, як завше...
Розвіяв вітер пелюстки яскраві полем.
На серці невимовно так від горя,
Від грубості, ненависті та фальші...
Скупа усмішка сонця з-поза хмари...
Щодня атаки, обстріли, погрози...
Летять ракет крилатих цілі грози,
А людям нищим мало все і мало...
Серпневий ранок не такий, як завше...
В любимій філіжанці згіркла кава.
Сумні думки летять, мов дика лава,
І вітер плаче, куряву піднявши...

* * *

Обіймаю тебе, Україно!
Твої ниви і твої далі.
Молюся за тебе невпинно,
Щоб не знала біди-печалі.
Обіймаю тебе, моя Нене!
Знаю, гірко тобі та важко.
Посхилялись додолу клени.
Не співа на узліссі пташка.
Обіймаю тебе, моя Рідна!
Всі негоди минуть та бурі.
Ти піднімешся та розквітнеш.
І розвіються дні похмурі...

* * *

Я хочу плакати. Ридати. І не раз.
У серці вже не квітнуть пишні квіти.
Сумний лунає в кожній миті вальс,
Душа не може мріяти й радіти.
Я хочу плакати. Важкий до болю час.
Таку покуту ми несе жакхливу.
Війна торкнулась кожного із нас,
Проймає груди безконечна злива.
Я хочу плакати. Ридати. І не раз.
Тримаюся, щоб не згубити крила,
Та буря зла приходить раз у раз.
Все пережити, Господи, дай силу.

12.07.2024

* * *

Сьогодні я малюю синє небо...
Й пшеничне поле, щедre та родюче.
Я хочу миру. Більше ніц не треба,
Тому що ця війна така пекуча.
Сьогодні я малюю тепле літо...
Кохання барвів зовсім не жалкую.
Цвіте надія і наснага в квітах,
У кожній миті літа струни чую.
Сьогодні я малюю світлі далі,
Ліси зелені й мальовничі гори.
На серці сумно від страшних реалій,
Країну сковує кільцем велике горе.
Сьогодні я малюю мир і спокій...
І нашу довгождану ПЕРЕМОГУ,
Вкраїнський степ, барвистий та широкий,
Щасливу у майбутній день дорогу.

ДОЛІНСЬКА ЮЛІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 28.08.1939 року в селі Ліски
Коломийського району Івано-Франківської області.
Мешканка Коломиї. Дитяча письменниця і поетеса,
авторка пісень. Лавреатка літературних премій імені
Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та Михайла Кучірки.
Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2013 року
(№13 - №32).

* * *

Поетичне слово, наче грім,
Вносить промінь ясності усім,

Що життям потрібно дорожить,
Дасть відчути кожному цю мить.
Блискавично осяйне думки,
Впадуть в душу цінні ці рядки,
В них бувають роздуми і біль,
Наче промінь звідусіль.
Побутує героїчна мить,
Аж в блаженстві серденько щемить,
В них синівська відданість, любов,
Ласка, вірність від всіх лих покров.
Знає це кожніський чоловік,
Що душі правдиве слово — лік,
Щирість слова слізеньки утре,
Горе, біль, тривогу прибере.
Але є таке — це не секрет,
Що жорстокий в побуті поет,
Рідна мама на словеснім дні
І ніщо родинне не в ціні.
Десь дрібниць злих безліч віднайде,
В мову злюще слово укладе:
Мама і сяка, і отака —
Кожний вислів нищий в бідака.
Як вже мама в вічність відійде,
То таких принадних слів знайде,
Називає сонечком її,
Мила, рідна, добра, золота...
Навіть слово віднайде: «Свята».
Скажуть ближні : «Порівняй слова,
Як була матусенька жива».
Вихваляє маму в саяві Рим,

Не дочка ти, чи онук, чи син,
Не знайдеться вірності й утіх,
Не поет ти. Ти ходячий гріх.
Кожен знає, як себе ти вів,
Не вишукуй поетичних слів,
Люди добрі пам'ятають все,
Чують серцем, хто в них муть несе.
Назбирав ти слів ласкавих міх,
Сюсінькі матусеньці — це гріх...
Напиши: «Матусенько, прости!»
Щоб жорстокість дальше не нести.

ГНІЗДЕЧКО

Хлібне поле золотилось
В пшеницях, житах,
Серед них гніздо містилось,
Що ж бо то за птах?
Там в гніздечку пташенята
Дуже ще малі,
Це їх затишок і хата
Просто на землі.
Куть, кулуть! — пісні лунали
На усі світи,
Пташеняточка благали:
— Мамо, не лети!
А комбайн гуде, гуркоче,
Він збирає хліб...
Перепілка жити хоче,

Зберегти свій рід.
Комбайнер спинив машину,
Вийшов в пшениці,
Кожну пташечки дитину
Виніс у руці.
А тих пташечок в гніздечку
Було двадцять дві...
Радість в маминім сердечку:
— Дітоньки живі!
Залунала пісня всюди,
Знову: Куть, кулуть!
Бо в серцях для світу люди
Доброту несуть.

ТРАВЕНЬ

В моїй Коломиї вже квітнуть каштани,
Акація цвітом п'янить,
Всіх липа вітає, мов серця, листками,
Весняна, барвистая мить.
Я згадую запахи рідного краю:
Вже липа ось-ось розцвіте,
Я кращих у світі не знала й не знаю —
Все рідне, святе, не просте.
Здавалось, весь світ оповитий піснями,
Каштани світили свічки,
А ми були юними, ще школярами,
Тулилась краса до руки.
Ліз хлопець за мить на вершину каштана,

— Чекай! Це для тебе весь цвіт!
Здавалось, з букетом я в радості лину,
Красою косичу весь світ.
А світ різнобарвний і добрий, й лукавий,
Роки пропливали, як ріка,
В душі зберегла краєвид той яскравий,
Щоб людство єднала краса.
Чарівні каштани у юність вертають:
Весна, літо, осінь, зима...
З гілок вже стиглі плоди опадають,
Минуле не вернути б... дарма...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Хлоп'я білобрисе, немов ангелятко,
Втішало рідненьких батьків і росло.
Раділа ним школа, і мама, і татко...
Надіями щастя у думках цвіло.
Мужніло, зростало, чеснот всіх навчалось,
Любов до батьків, України несло.
Старанням у серці все рідним корилось,
Гордились батьки ним і рідне село.
Змужнівши Андрійко, став мужем і татом,
Відвагою в серці ростив трьох синів,
А сам захищав Україну завзято,
Геройською смертю він вірність довів.
Як їхав додому, то люди молились,
Дорогу герою вистелював цвіт,
Усі на колінах в пошані хилились,

Ридав невгамовно сльозами весь світ.
Скорбота подвір'я і хату вповила,
Живильну криницю, що повна води,
Ридання батьківське: «Де бралась їх сила?
Синочку любий! Від нас ще не йди».
За вбивство, рашисте, приймеш муки,
Вдихнеш ті гіркі, вогняні дими!
Бог Україну візьме на поруки,
Рашисти в пеклі, навіть, в час зими.
Люди звуть до неба: «Миру! Миру! Миру!
Нехай цей спокій оповіє світ,
За це до Бога шлем молитву щиру,
Всю Україну оповіє цвіт.

СИН ГОСПОДНІЙ — ДАР СПОКОЮ

Син із Діви воплотився,
Світ Дитятком звеселився,
То прийшли здалека діти,
Щоб Ісусика зігріти.
Світ Дитяткові співає,
Діву й Сина величає,
Пастушки несуть ягнятко,
Маму втішити й Дитятко.
Це Ісус — Свята Дитина,
Ним радіє Україна!
Вірим, здійме Божі руки,
Візьме людство на поруки.
Вірим всі — війна скінчиться,

Кожна мама звеселиться.
Син Господній — Дар спокою,
З миром в світ прийшов, з любов'ю.

ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 10.09.1965 року в селі Малий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в місті Коломия кастелянкою в дитячому садку, кравчиня і реставратор старовинного жіночого одягу. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23 - №32).

НЕ ЗДІЙСНЕНІ МРІЇ

Коли мрії розбиваються вщент,
Ти залишаєшся на одинці з бідною,
Не допоможе скріпити й цемент
Те, що вже пішло за водою.
Долати перешкоди на життєвій дорозі
Потрібен дух мудрості й старання,
Лиш з Богом ми встояти в змозі —
Він завжди чує всі наші благання.
Віра у серці завжди допоможе,
Лише вона дає справжню надію,
І відступати вже буде негоже,
Щоб не зрадити свою нову мрію!

22.06.2024

ЛИПНЕВИЙ РАНОК

Який неймовірний липневий світанок,
Як перший промінчик на землю впаде.
Медовий аромат мене кличе на ґанок,
Тут бджілка над квітами вже гуде.
В свої теплі обійми пригортає ранок
І дарує мені новий, незвіданий день,
В нім віра й надія, і любові дзбанок,
Й віночок сплетений з квітів і пісень.
Душу вповиває у літній серпанок,
Заколисусь ніжно піснями пташок,
І трунок солодкий на вуста в подарунок,
А попереду безліч життєвих стежок!
02.07.2024

СИВИНА ПРИКРАШАЄ

А сивина мене таки прикрашає,
Є в мене тепло і світло в душі,
Натхнення і позитив не залишає,
Хоч є негаразди й проблеми в житті.
Летять мої роки, як птахи у вирій,
Та душа не старіє при цім —
Секрет в простоті і усмішці щирій,
Коли роблю добро людям всім.

Любляче серце все радіє красою,
Тут Божого творива повна земля,
Й линуть молитви проказані мною,
Подяки і слава до Бога Отця!
24.06.2024

НІХТО НЕ ЗНАЄ

Ніхто не знає, як любов помирає,
Ніхто не чує, як плаче і кричить душа,
Ніхто не бачить, як серце сльоза омиває,
Ніхто не відчуває, яка ця ноша важка.
Всюди в звичному ритмі вирує життя,
У кожного є свої радощі й печалі,
І розумієм — у минуле вже немає вороття,
Збираємо всі свої сили, щоб йти далі.
В молитві просим допомоги у Отця,
Він допоможе знести біль й тривогу,
Бог радістю наповнить нам серця,
Покаже вихід нам і до щастя дорогу.
Ми знову зможемо радіти сонечку
І кожному новому, світлому дню,
І буде любов у нашому серденьку,
І за все будем дякувати Творцю!
17.08.2023

ЦІНУЙМО ЛЮБОВ ТВОРЦЯ

У всесвіті безмежному, величному

Я лише порошок мала,
Щиро дякую Творцю Небесному
За подароване мені життя.
Небесний Батько дуже любить нас,
Дбає про всіх щодня і щохвилини,
На краще змінитись всім дає час,
Щоб було менше проблем і рутини.
Цінуймо любов і опіку Творця,
По дорозі життя ідім з добротою,
Завжди покладаймося на Бога-Отця
І благословення потечуть рікою!
21.03.2023

ОСІННІЙ ДОЩИК

Дощик осінній за вікном
Шумить, нам навіває сон —
Це осені лиш перший крок,
Ми вже сумуєм за теплом.
Душа прощається із літом,
Залишивши лиш спогад,
Як обіймало нас теплом
Й красою милувало погляд.
Та сумувати ми не будем,
Радо осінь ми зустрінем,
Вона буде про нас дбати,
Ще й дарами пригощати.
05.10.2023

У БЕРІЗКИ ЖОВТІ СТРІЧКИ

В красуні берізки,
Невідомо звідки,
Заплелись у коси
Гарні жовті стрічки.
Як же непомітно
Промайнуло літо!
Нас ніжило, гріло
Й тихо відлетіло.
Вже холодні роси
Спали на покоси...
Є жовті листочки —
Це ж осені кроки.
А я йду в гайочок,
Де беріз рядочки,
І вузенькі стежки
Ведуть на ставочок.

ОСЯЙНА МУЗА

Прилетіла, як весна,
Муза моя осяйна:
І весела, й гомінка
Натхненнячко принесла.
Стукає в моє віконце:
«Подивися, сходить сонце».
Пробудилась я зі сну

І до неї швидко йду.
Гарна ранішня пора
Надихає на вірша,
А я з музою вже йду
І зануримось в красу.
Ось уже пишу рядочки
І про квіти, і листочки,
І про трави, що в росі,
Ще й пташинії пісні.
Навіть сонечко у небі
Посміхається мені...
Є натхнення, дяка Музі,
Я напишу ще й пісні!
29.05.2021

ПІД КРИЛА БАБУСИ

А під крила до бабусі
Завітали онучки,
Найдорожчі у цім світі,
Мої любі хлопчики.
Дім наповнюється сміхом,
Зігріваю їх теплом,
І найбільша мені втіха —
Всіх зібрати за столом.
Я радію ними дуже,
Обіймаю дітлахів,
Цілий день з ними у русі,
Маю трохи клопотів.

Виростають мої внуки,
Всі чотири — школярі...
І біжать роки невпинно
Для бабусі в цій порі.
20.09.2020

СЕРЦЕ ПЛАЧЕ

Як серце плаче
І болить душа,
Я тоді молюся
До свого Творця.
Тоді лиш Йому
Душу відкриваю,
Прощення прошу,
Допомоги благаю.
Всі тайни свої
Йому довіряю,
І завжди надію
Я на Нього маю.
Найдобріший Він,
Сльози витирає,
Душу заспокоює,
Серденько зціляє!
01.06.2021

ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА

Народилася 12.03.1961 року в селі Скопівка
Коломийського району Івано-Франківської області,
де і проживає. Працює в КП «Іванофранківськвітло».
Героїня радіопередачі «Дзвони». Учасниця альманаху
«Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №32).

* * *

А нам в житті так важко догодити,
Як спека є, ми хочемо дощів,
Як є добро, не вміємо цінити,
Шукаєм екстремальних відчуттів.
Не помічаєм Бога в своїй хаті,
Бо нами володіє інше щось,
Так хочем грошей і всього багато,
Тим часом щастя в вирій понеслось.
Пішло від нас те щастя, не прижилось,
Хоча нам в ноги падало не раз,
Але, на жаль, нам кращого хотілось,
Не знали, що то зоряний був час.
Нам даний мир від Господа Святого,
А ми чомусь бажаємо війни,
І дуже часто сходимо з дороги
Та попадаєм в руки сатані.

* * *

Ось і серпень нині нас зустрів,
Так із нами радо привітався,
Ранньою росою пригостив,
В перший день у Квітку закохався.
Почуття їй свої передав,

У глибокі очі подивився,
І за стан легенько обійняв,
Та на цьому ще не зупинився.
Цілий місяць з нею він буде,
Аж до вересня Красунею втішатись,
Подарує їй тепло своє
І душі й серденька доторкатись.
Зазвучить мелодія у них,
Вітер зможе їм підігравати,
В сонячних проміннях золотих
Зможе Серпень Квітку Цілувати.

. * * *

Життя щодня дарує нам сюрпризи,
Вони бувають радісні й сумні,
Нам у майбутнє відкриває візу,
І ми пливем у власному човні.
Так хочем взяти сонечко в валізу
І місяць, щоб дорогу освітив,
Бажаємо щасливих лиш круїзів,
Щоби в душі відчули позитив.
Та взяти це не кожному вдається,
Орієнтир втрачаємо тоді,
І сильний шторм із вітром вмить здійсметься,
У човен набирається води.
Так стало страшно... Що робити далі?
І до якого берега плисти?
Коли навколо все, як у тумані,
Та й веслами не можемо гребти.
Звідки би взяти сили для спасіння?

В кого пораду маємо знайти?
У той час розуміємо, що цінне
Є лиш Життя і Господь наш святий.

* * *

А ви слухали мамине серце?
Відчували колись його біль?
Із їх сліз би зробилось озерце,
Та на все вистачає їм сил.
Мати може усе пережити,
Та найгірше, що є у житті,
Це дитину свою хоронити,
Хрест найважче такий їй нести.
Нема ліків від цієї недуги,
Цілий вік така рана болить,
Не забуде вона чорну смугу,
І сумний завжди буде їй світ.
Зараз всюди весна у буянні,
Все цвіте, зав'язався вже плід,
А дитина її без кохання
У могилі бідненька лежить.
Тому, друзі, давайте, вшануймо
Дороженьких отих Матерів,
Хоч сьогодні для них подаруймо
Ми букетик з теплесеньких слів.

* * *

Виблискують на сонечку листочки,
Вже народились жолуді малі,
А я стою під молодим дубочком,

Втішаюся дарами на землі.
Від цього відчуваю насолоду,
Стає, повірте, легше на душі,
В житті — найсправедливіша природа,
Вона і надихає на вірші.
Ловлю я перше сонячне проміння,
Вдивляюся у крапельки роси,
Збираю в полі всяке собі зілля,
Вслухаюся в пташині голоси.
А літо так невпинно проминає,
Вже скоро починаються жнива,
Життя сторінку знов перегортає,
Та в серці ще мелодія жива.
Міняється та музика постійно,
То вальс метеликів буває чую я,
То бджілка десь щось грає енергійно,
А тут симфонія в душі моїй луна...

ЧУДОВИЙ ДЕНЬ

Який вчора день чудовий
Й надзвичайний вдався,
Тільки самим позитивом
Всім запам'ятався.
А зібрала нас до купи
Боечко Марічка,
Вона така ніжна й мила,
Як в садочку Чічка.
Із Космача «Едельвейси»

Сюди завітали,
Й Березівські «Посиденьки»
Заграли в цимбали.
В Ковалівці, мабуть, люди
Дзвонарів відчули,
Бо це так приємно було,
Ми гори здригнули.
Ну так, ніби землетрус
Тут десятибальний,
Але кожний був щасливий
І, звичайно, файний.
Приїхала із Головів
Грушачка Марійка,
Вона, просто, надзвичайно
Позитивна жінка.
Як почала усіх членів
Вона обіймати,
То декому би хотілось
З нею й переспати.
А ще була тут новенька
Медсестричка мила,
Така світла, як зіронька,
І дуже вродлива.
Вона може лікувати
Душею і словом,
Ну і, звісно, помагати
В безнадії хворим.
Михайлищук бідний мусів
Дмитрика підняти
І на своїх сильних плечах

Поета тримати!
Був поет Іван Війтенко
В моднім капелюсі,
Борода його вже сива
І немолоді вуса.
А Осадчий заспівав нам
Так про Коломию,
Що мене до нині пісня
Ця чудова гріє.
Говорив Книжко Богдан
Про всякі трафунки,
Дорікав, що я в сім'ї
Змінила стосунки.
Ну, а я тому не винна,
Бо не согрішила,
Через лисину його
Відомим зробила..
Кожний з нас у Ковалівці
Мав сі чим хвалити,
Бо говорять масні слова,
Аж сі хоче жити.
Харизмою дивувала
Усіх Саша Рута,
Її рівня ми не можем,
На жаль, досягнути.
Вибачайте, що говорю
Всякі вам дурниці,
Бо я собі сільська баба,
А не із столиці..
Емоції зашкалюють,

Так хочу творити,
То ж читайте Запрошую...
Завіса відкрита...
28.07.2024

* * *

Кажуть, поети — дивні люди,
Вони знаходять Музу всюди,
В душі поета завжди літо,
Тому вони всіх здатні гріти.
Любов поетам притаманна,
Вони наповненні коханням,
Поети дуже є вразливі,
Бувають часто нещасливі.
Але зате поети сильні
І володіють словом вільно,
Поки живуть, ростуть в них крила,
Хоч голова давно вже сива.
Тому сьогодні всіх вітаю,
Я люблю вас і поважаю,
Дай, Боже, Вам, мої рідненькі,
Любові, щастя у серденьках.
Живіть довіку з почуттями,
Кохайте, друзі, до безтями,
Пливіть у своїй бригантині,
Постійно впевнені й щасливі.
Зірки увечері рахуйте
І молодими себе чуйте,
На вік ніколи не зважайте,
Проблеми легко всі долайте.

Пишіть, творіть, любіть, держайте,
Любов'ю інших наповняйте.

* * *

І знову Птах прийшов до мене
Про себе нагадати,
Бо скоро нас усіх покине
І буде відлітати.
Сім'ю свою бере з собою,
Але тут батьківщина,
Та Господь дасть, і він весною
Поверне в Україну.
Тут люблять всі його навколо,
Бо є на те причина,
Живе Лелека в нас, відколи
Ми з ним, немов родина.
Вони, як ми, розумні й милі,
А як дорогу знають,
Летять на довгий час у вирій,
Адресу пам'ятають.
Чужого з них ніхто не хоче,
Без сварки й суперечки,
А як у них уміло й творчо
Обладнані гніздечка.
Люблю я цих Птахів безмежно,
Повернення чекаю,
А Друга свого ніжно-ніжно
Серденьком обіймаю.
І з нетерпінням буду ждати,
Хоч до весни далеко,

Щоб знов зустріти біля хати
Любимого Лелеку.

13.08.2024

* * *

Вставайте, люди, ті, хто ще не встав!
Нас кличе до молитви Божя Мати,
Бо день новий для кожного настав,
Давайте будем всі її благати:
Зі щирими серцями піднесім
До Матінки Марії свої руки
І, звісно, у молитві попросім,
Щоб не літали вже над нами круки.
Допоможи нам, Діво Пресвята,
Позбутися ординської навали,
Бо це у нас найбільша є мета,
А ще — щоб миру скоро дочекали.
Ти є Всесильна, можеш Ти усе,
Ти Любляча, Ти Радість Наша, Ненько,
Почуй сьогодні людські голоси
І завітай до кожного серденька!

15.08.2024

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

Народився 04.03.1947 року в селі Корнич
Коломийського району Івано-Франківської області.
З 1999 року — мешканець села Ковалівка. Художник
і поет. Член Міжнародної асоціації художників
України та Співки художників «КОЛО-МИ-Я». Автор

понад півтори десятків книжок. Активний учасник благодійних аукціонів на підтримку ЗСУ. Лавреат літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2014 року (№14 - №32).

СТАРІ КАЗКИ НА НОВИЙ ЛАД

ВОВК І СЕМЕРО КОЗЕНЯТ

Семеро козенят
Чекали на капусту,
Заглянули в холодильник,
А у ньому пусто.
Дивляться у вікно:
Щось не видно мами,
Але хтось за дверима
Клацає зубами.
— Ой, клацай, чи не клацай,
Не будем відчиняти,
Відчинемо, як повернеться
З базару наша мати.
Сидить вовчик під дверима
І плаче гіренько,
А всі семеро сидять
У хаті тихенько.
Замучився вовк
І сів відпочити,
Та й став собі під ніс
Таке говорити:
— Ох! З'їм козенятко,

Бо усіх не зможу,
В холодильник поскладаю,
На потім відложу.
Повернулася коза
Ось на ці слова:
— Що ти, вовче? Може в тебе
Розуму нема?
Щось у мене засвербіли,
Вовче, мої роги,
Бо, як дам, то простягнеш
Ти назавжди ноги!
І як буцне — полетів
Лапами доверху.
Довго падав бідолаха
З сьомого поверху.
Це почули козенята
І дуже зраділи,
Коза капусту їм купила,
І всі гуртом з'їли.
Полягали усі спати —
Місяць засвітив,
Тільки вовчик десь далеко
На той місяць вив.

ЗОЛОТА РИБКА

Баба діда насварила:
«На рибалку йди
І без рибки золотої
Ти не приходи.

Хочу рибки золотої
Я покуштувати,
Як підсмажу на пательні,
Буду ласувати.
А ти, діду-дідугане,
Не ковтай ти слинку,
Одна нога твоя тут,
Друга — на зарінку!».
Недалеко глибокая
Протікає річка:
«Ловись, рибко великая,
Або невеличка».
Сидить дід удосвіта,
Тай очима кліпає,
Ну а бабу з тої злості
Чисто всю теліпає.
«Ані діда, ані рибки,
Щось дід забарився...
Може човен був дірявий
І мій дід втопився?
Як я буду без дідулі
Й золотої рибки?» —
Аж волосся на голові
В баби стало дибки.
Раптом двері відчинились,
Заглядає дід,
Несе рибку у руках —
Тече з нього піт.
Рибка була величезна
Та ще й зуби мала,

Щось до баби говорила,
Потім заспівала:
«Ой, бабулько дорогенька,
Нащо топиш піч?
Я жива і золотенька,
Почекай ще ніч».
А на ранок баба встала,
Тай перехрестилась, —
«Чи це я у своїй хаті,
Чи мені приснилось?».
Палац стоїть величезний,
Можна заблудитись,
Щоб лиш порохи протерти,
Треба потрудитись.
Усе блищить, як кришталь,
Бабі в очі б'є:
«Може мені це лиш сниться,
Чи так справді є?
Ой дідусю, ти скажи,
Що за дивина?»
«Це, бабусю, твоя рибка
Справді чарівна!»
Дідусь рибку у цебрі
Великому тримав
І частенько у цебер
Водички доливав.
«Ти що, діду, у цебрі
Рибоньку тримаєш?
Мабуть ти, дідусеньку,
Совісті не маєш.

Швидко рибку попроси,
Хай басейн збудує.
Чи ж не бачиш ти, дідусю,
Як рибка бідує?»
Так і сталось — золота
Плаває в басейні,
Баба з дідом милуються —
Сховали пательні.
Колись давно одній бабі
Було всього мало,
Рибка на них розсердилась,
Багатство пропало.
А ця баба була добра
І рибку жаліла,
Попросити ще щось в рибки
Вона не посміла.
Так і живуть усі троє
І біди не знають,
Тільки рибці у басейні
Воду доливають.

КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 10.11.1960 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює директором сільського Будинку культури. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №32).

О БОЖЕ ЛАСКАВИЙ, ВРЯТУЙ УКРАЇНУ

Мòлюсь я щоднини,
Мòлюсь щогодини:
Зішли, Святий Боже,
Мир для України.
Прийду в Храм Господній,
Впаду на коліна —
О, Боже ласкавий,
Врятуй Україну!
Молитву шепочу
І прошу у Бога,
Хай всіх обійме нас
Свята ПЕРЕМОГА.
Ти знаєш, мій Боже,
Як тяжко Вкраїні,
Як серденька гаснуть
В завалах, в руїні.
Ти бачиш, мій Боже,
Знедолені дітки —
Лишились без мами
Маленькі сирітки.
Прости, милий Боже,
Народ весь наш грішний,
Благаєм і молим —
Прости нам, Всевишній!
Дай світлого ранку,
Дай мирної ночі,
Хай серце не крають

Заплакані очі.
Хай вийдуть з окопів
Всі наші синочки,
Хай берці вже знімуть
Усі славні дочки.
Хай сèрденька юні
Не ранить тривога...
Скажи, милий Боже, —
Близька перемога?
Подай нам, Всесильний,
З небес Божу силу,
Хай мир осіє
Всю нашу Вкраїну.
Усю Україну
І стомлені личка,
Згорьовані сèрденька,
Біль ту незвичну.
Розвій гіркий смуток
Десь пòнад рікою —
Дніпро наш могутий
Візьме із собою.
І у даль понесе,
Де вороже кублò,
І розвіє кругом
На породжене зло.
Передасть сто вітрам
Сліз — неміряне море,
Хай до них поверта
Заподіяне горе.
Не вповісти ту біль,

Що так груди стиска.
Скільки юних сердець
Ця війна відняла?!
Всиротили батьки,
Посивіли вдови,
Не побачуть дітки
Батька більш ніколи.
Рветься серце навіпіл
Від туги і жалю —
Не простить Господь тобі,
Проклятий москалю.
Є початок і кінець,
На все — Божа воля.
Вірю я, що скоро нам
Посміхнеться доля.
Згинуть наші вороги,
Як сніги весною,
І щасливі будем ми,
Вкраїно, з тобою!!!

ОЙ, ЯК ТЯЖКО УКРАЇНІ

Стомилася Вкраїнонька
В битві з ворогами,
Вмивається щоднини
Дрібними сльозами.
Вистоює, виборює,
А ворог лютує,
Мов про наше лихе горе

Не знає, не чує.
Що шукаєш, вражий сину,
У чужій сторонці?
Проклинуть тя мирні люди
Й лишишся в долонці.
Розпадешся, як ті пазли,
На дрібні кусочки,
Розіб'ють тебе на порошок
Наші сини й дочки.
Наші славні, непоборні,
Завжди сильні духом.
Скрізь тримають оборону,
Справляються рухом.
Ой якби ж то, ой якби ж то
Їм було під силу,
То лиха ворожа зброя
Їх би не косила.
Наших милих соколиків,
Що стали по праву
Захищати рідну землю
І свою державу.
Стали гідно і сміливо
Ката відбивати,
Невинную молодечу
Кровцю проливати.
Як же рано голівоньки
Додолу схилили,
Кароокі оченята
Так скоро закрили.
Принесли велике горе

У рідну домівку —
Не плач мамо, не плач тату,
Судилось од віку.
Не сумуйте ріднесенькі,
Що ваш біль подвоїв.
Я наш рід не обезчестив —
Загинув Героєм.
Скільки вас, славних Героїв,
По всій Україні?!
Сумно стяг наш синьо-жовтий
По могилах віє.
Сино-жовтий і УПівський —
Всі борці за волю.
Ой як тяжко Україні —
Дай, Боже, їй долю!
Розвій смуток долинами,
Звідки вогонь дує,
Ту печаль гірку батьківську
Хай ворог відчує.
І у своїм «скворешніку»
(Так воно і буде)
Розповзеться, розпадеться
І сліду не буде.
Заплатить за людські душі
Й серденька розбиті,
Не зазнає доброй долі
В своїй московиті.
Що посіяв в Україні,
Те пожнеш в «расії»,
І вовіки більш не буде

Тут ноги твоєї.
За твої пекельні вчинки
Не простять сирітки,
Закатовані, побиті
Малесенькі дітки.
Не простять молоді вдови
Й матері ранимі,
Що ридають на могилах
У чорній хустині.
Плаче серденько у батька,
Бо очі не плачуть,
Світу й сонечка яснòго
Не бачать, не бачать.
За синочків-ангелочків
Душа навпіл рветься,
Вже силонька пропадає,
Недуга крадеться.
Ой чи ж ми вас, любі діти,
Для війни ростили?!
Чом в столітті двадцять першім
Таке допустили?
Гріє сонце, день більшіє,
Вітер хмару гонить...
Хай же мир в новому році
Дзвонами задзвонить.
Хай душевно заспокоїть
Кожніську родину,
Захисників хай вже звільнить —
Вкраїнську дитину.
Хай усіх нас порадує

Швидка перемога.
І у часі найближчому
Пройде біль й тривога.
Хай широкими й гладкими
Стежки пролягають
До могил наших Героїв,
Що там спочивають.
Їхня мужність, їхня слава
В віках не загине,
Життям своїм здобували
Мир для України.
Вічна слава, вічна пам'ять
Кожному Герою,
Хто поліг за Україну
В нерівному бою!!!
Хай прийдешнє покоління —
Буде гідна зміна.
Хай з їх уст завжди лунає —
СЛАВА УКРАЇНІ!!!

МЕНЕ ЛІТО КОЛИСАЛО

Мені літечко шептало,
Теплотою пригортало,
Відкривало таємниці,
Де ховаються грибниці.
Мене літо утішало,
Килими барвисті ткало,
Пригощало враз дарами,

Солодкими ягідками.
Мене літо обіймало,
Дивоцвітом чарувало,
Душа повнилась красою —
Неповторною, гірською.
Мене літо колисало,
В коси срібло заплітало,
Гаптувало дивовиди,
Серцю милі краєвиди.
Мене літо дивувало,
Злегка личко розписало,
Зберегло рум'янцю трішки —
Гопака танцюйте ніжки.
Мені літо дарувало
Натхнень й роздумів чимало,
Золоту скарбничку слів,
Змальовану з літніх днів.
Мене літо запевняло,
Мені сили додавало,
Колисало з року в рік —
Дай, Боже, на довгий вік!
Мені літо вповідало,
Що в барліг старість сховало,
Потішало з днини в день,
Приспівуючи пісень.
Поки літом милувалась,
Тут і осінь вже підкралась,
Літо стиха наказ пише —
Мене осінь вже колише...
24.08.2024

КОСТЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 07.05.1981 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Радіотелефоністка. Героїня радіотелепроєкту «Унікальна людина» (27.09.2024). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29 - №32).

* * *

Від Карпат до Сахаліну
Буде вільна Україна,
Спершу Курськ, а потім далі,
Добре тиснем на педалі...
Ну, а що вони хотіли,
Щоб ми тихо тут сиділи?
Не на тих вони попали,
Навіть часу трохи дали.
По-доброму не хотіли,
Тож тримайте, ми зуміли,
За селом піде село,
Потім місто, всім на зло.
Ми не злі є зовсім люди,
Та вже буде так, як буде,
Просто плату віддаємо,
Просто всіх вас переб'ємо...
Ми ж не перші це почали,
Ми не грубі, не вандали,
Старший брат приклад поклав,

Ну а менший перебрав...
Ми не хочем це робити,
Та за все треба платити,
Не візьмемо забагато,
Тільки, як у нас узято...
Тож стрічайте ЗСУ
Хлібом, сіллю на яву,
Може нас і не чекали,
Але ми також не ждали.
Ви не плачте, ні не треба,
Визволяєм просто неба,
Просто хочем показати,
Як живемо, приклад дати...
Ну, а ви судіть самі,
Як то жити у ярмі,
Як живемо ми роками,
Як ми виємо вовками...
Як ми плачемо ночами —
Все по правді тут, без драми,
Ну, а ви судіть самі,
Це прикольно, а чи ні?
11.08.2024

* * *

Земля зійшла таки з орбіти,
Гинуть невинні малі діти,
Земля не крутиться, летить,
І все згорає в одну мить...
І топить море, ліси й гори,
І небо чорне, не прозоре,

Тут важко дихати від диму,
Та за яку таку провину?
Важке повітря, пече сонце,
Розбиті шибки у віконцях,
Нестерпний біль, одні утрати,
Блукають тут дегенерати...
Затихла пташка, не співає,
Бо мови рідної не знає,
Кругом чужинці та кати,
Та не відбитись від Орди...
Тут жовте поле погоріло,
Тут люди наче подуріли,
Криваве пекло на землі,
Тут убивають моск@лі...
Чи це кінець, сама не знаю,
Та віру щир у добру маю,
Благаю, Боже, допоможи,
Спаси дітей, людей спаси.
І на частини рветься серце,
Болить душа, тіло шкребеться,
У голові одна дурня,
Не зрозуміти моск@ля...
А чи погано розумію,
А чи без розуму дурію,
А чи таке можливо, люди,
Як пси, ми не виходим з буди?
Не постановка, не кіно,
Війна в країні йде давно,
А комусь вигідно дивитись,
Та у цім світі загубитись...

Поки ви дивитесь, грабують,
Вбивають, нищать та катують,
Поки ви дивитись, ми мрем,
Не треба тут і теорем...
05.08.2024

* * *

А чому правда в очі коле,
Серед чужих шукаєм горе,
Живем чужим життям даремно,
Себе ведемо геть нікчемно.
Під носом своє відкидаєм,
Чужого болю ми шукаєм,
Вжалити другого бодай,
Та відчуваєм тоді Рай.
Рахуєм гроші не свої,
Криваві, чорні та сумні,
Та хочем когось осудити,
Ну просто так, а що робити...
Не порадіємо за друга,
Так може жити лиш хапуга,
Ненависть у серцях панує,
Диявол цим ся гонорує...
Ми гладим ліве все плече,
Самі не знаєм, про що це...
Ми хочем когось уколоти,
Не маючи грошей й роботи.
Ми хочем когось геть добити,
Але колись будем платити,
Твереза думка геть відсутня,

Ненависть й біль чомусь присутня.
Зверни ти вправо, подивись,
А жити ж можна, як колись,
Пробач образи і відрази,
Та оминай просто зарази.
Життя ж триває, лови мить,
Та хай чуже вже не болить,
Подай ти руку свою тому,
Хто відчуває біль та втому.
Можливо він тебе чекає,
Надії свої покладає,
Можливо, ще колись так буде,
Що він розрадить, не осудить.
Можливо все, не зарікайся,
Подумай просто і покайся,
Можливо все, усе можливо,
Бо таки є у світі диво...
30.07.2024

* * *

Не цілований ще мною,
Не цілована тобою,
Не зійшлися ще шляхи,
Ще не стоптані стежки...
Ніби поруч у дорозі,
Але стрітися не в змозі,
Ніби близько, та далеко,
Десь клекоче там лелека.

Ідем поруч, стрепенулись,

Защемило, оглянулись
І твій погляд я спіймала,
Полюбила, покохала...
І пішла собі я далі
У широкі, світлі далі,
А за мною йшла людина,
Добра, світла, щира, мила...

Шлях освічував мені,
Я летіла по землі,
Я дістала білі крила,
В них була любов і сила.
Я відчула подих твій,
Став на віки милий мій,
І відкрив мені ти серце,
Я дивилась, як в люстерце.

Пройшло років так багато,
Є про що мені згадати,
І нічого не змінилось
Та ще більше все скріпилось.
Вже цілований ти мною,
Я цілована тобою...
І тепер, як за горою,
Ти є мій, а я з тобою!
31.07.2024

* * *

Гулі, гулі, гуголяточко...
Народилось дитяточко,

Буду його колисати,
Колисаночку гойдати.
Заспіваю колискову,
Добру, милу та казкову,
Хай дитя моє зростає,
Біди й горя хай не знає.

Заспіваю тихо-тихо,
Відганяю зло і лихо,
Як гучніше заспіваю,
Добро в хату закликаю.
Спи, дитя моє маленьке,
Моє миле, солоденьке,
Моя радість, моя доле,
Моє небо, моє море.

Зацілую, заласкаю,
Обіймаю, пригортаю,
Накриваю, закриваю,
Крила маю, я літаю.
Люлі, люлі, дитя моє,
Вже спить сонце і спить море,
Вже стих вітер, не шумить,
Бо моє дитятко спить.

Все завмерло, кругом тиша,
Навіть сіра мала миша,
Кіт Василь нащурив вуха,
Темна ніч, тихо і глухо.
Спи до раночку, дитятко,

Моє миле янголятко,
Прилягаю біля тебе,
Прихилию тобі небо.
08.08.2024

* * *

Заходить сонце геть за хмару,
А я блукаю, як примара...
Ліхтар у руки я взяла,
Татка шукати я пішла.
Татусю, любий, озовися,
Де ж ти пропав, та не барися,
Тебе шукаю місяцями,
Не висихають очі мами...
Усе темніше та темніше,
Ліхтарик світить яскравіше,
Зболіли ноги, я мала,
А навкруги стала імла...
Заплакала, тихо присіла,
Тебе знайти я не зуміла...
Додому знов іду сама,
Де ж тато мій, його нема...
Та я не здамся, чуєш, тату,
Я до кінця буду шукати,
Хоча мала, смілива я,
Не здожене мене імла...
До завтра, тату, я ж прийду,
А ти чекай, тебе знайду...
Почуєш голос мій, біжи,
Втечемо разом від імли...

06.08.2024

* * *

Сьогодні напишу для друзів,
Бо друзі — то моя любов,
Друг і розрадить, й зрозуміє,
Друг і обійме, і зігріє.
З роками дружба все міцніє,
Та тепло гріє, серце гріє,
Розтоплює холодний лід,
І ти летиш, ніби в політ...

І неважливі тут роки,
Похилі, а чи малюки,
І неважливі статки, гроші,
Тут головне бути хорошим.
Тут головне душа і діло,
Хороші вчинки роби сміло,
Тут головне просто любити,
Дружити, з радістю дружити.

То ж дякую Вам, любі друзі,
За те, що Ви у мене є,
За те, що разом ми проходим,
А Бог здоров'я хай дає!
Коли живеться сумно й гірко,
Коли здається, все кінець,
Дзвонить подруга й каже дзвінко:
«Ти все здолаєш, хай там грець!»

Тоді ти ніби оживаєш
І розумієш, справді так,
Та тіло твоє стрепенулось,
Яке вже було без ознак...
Ти перекрутиш за і проти
І зрозумієш — це ж дарма,
Коли є поруч добрі друзі,
То в світі кращого нема.

Мої найкращі, найрідніші,
Найрозумніші, най, най, най...
Не описати словом просто:
Я всіх обожнюю, і край!
Всім дякую я за довіру,
За те, що Ви у мене є,
Мені даєте тверду віру,
А віра жити шанс дає...
09.06.2024

* * *

Живу по правді, а чи ні,
Це не судити вже тобі,
Господь все бачить і все знає,
Та справедливо покарає.
На суд людський я не зважаю,
Довіри до усіх не маю,
Так є ж й окремі добрі люди,
А Бог розсудить, так і буде...

Живу я так, як треба жити,

Так, треба вірити й любити,
Допомагати, віддавати,
Потрібно свого і давати...
Не лізти там, де не потрібно,
Вести себе поважно й здібно,
Не піддаватись на образи
Та обминати всі зарази...

Десь не літати зависоко,
Бо можна впасти геть глибоко,
Не лізти на тонку драбину,
Бо можуть вдарити й у спину.
Не відриватись від землі,
Стояти твердо у житті,
Не плакати і не кричати,
Подумати та промовчати...

І хай все йде само собою,
Та не здаватись таки в бою,
Твереза думка має бути,
Усе погане призабути.
Уміти ворога прощати,
Інакше, що ще тут сказати,
Робити так, як буде краще,
Та хай пропаде все ледаче.
29.07.2024

ОДОСІЙ ЛЮДМИЛА ВАСИЛІВНА

Народилася 05.09.1973 року в селі Корнич

Коломийського району Івано-Франківської області.
Мешканка сусіднього села Королівка. Підприємниця.
Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року
(№29 - №32).

* * *

Зачну життя із чистого листа,
Ногами стану на рушник надії.
Відкрите серце — істина проста,
Від нього йдуть бажання, наші мрії.
Стопами твердо стану на землі,
Руками підведуся я до неба,
Відпущу із минулого жалі,
Прощення попрошу за все, як треба.
Зі сходом сонця вийду на росу,
Дивитимусь у той далекий обрій,
І крізь роки я щастя пронесу,
Бо вдячна Богу за любов і спокій.
Із заходом присяду у води,
Подякую за день прожитий долі,
І хоч куди би не вели стежки,
На босо йтиму я по зову крові!

20.02.2024

* * *

...Будь сильною! — Я іноді кажу, —
Сильнішою усіх в житті тривог.
Я пам'ять підсвідомо розбуджу:
Згадати все і йти до перемог.
Будь сильною, коли у грудях біль,

Сильнішою від сліз, що миють душу.
Ти пам'ятай — це не останній бій,
Нікому вже не винна і не мушу.
Усе початок має і кінець,
І як би нам змиритись не хотілось,
Нелегкий шлях, ведучий навпростець,
І час пройде, щоб все ще загоїлось...
Є старт в житті... До фінішу б дійти...

29.10.2023

* * *

Шануймо мову рідну солов'їну,
Читаймо всі «Великий Заповіт»
І прославляймо рідну Україну,
Нехай почує нас великий світ.
Ти в спадок по собі лишив, Тарасе,
Слова пророчі й правду навіки,
Де мова українська не погасне,
Якою розмовляли козаки.
Історію з глибин — все підіймаймо,
Урок Голодомору і кріпацтва,
І врешті-решт сторінку пролистаймо,
В нас сила й міць славетного козацтва.
Нехай же ллється мова солов'їна,
І цвіт калини квітом багрянє,
Де за столом збирається родина,
І сад вишневий різно зеленє!!!

09.03.2023

* * *

У цьому світі все дано пройти:
Вогонь і воду, й різні перешкоди,
І, головне, свій хрест так донести,
Щоб не завдати болю ані шкоди.
Де сім мечів, проткнувши стільки ран,
Пронизивши чиюсь невинну душу,
І совість зводячи в сліпий оман,
Гордині знак я зрушити не змушу.
Дорога Хресна в кожного своя
І запис в книзі писаний усім,
Хто б не хотів носити твоє взуття,
Приміряє своє передусім...
03.03.2023

* * *

Відкрийте очі, гляньте в далечінь,
Де сходить сонце, оживає день,
І промінь перший в ліжку, світла тінь
Пробуджує життя нових знамень.
Де з паростка зросте нове зерно,
Народжене життя продовжить рід,
І ніби все по колу йде воно,
Життя — це мить, де вихід є і вхід.
Шануймо дім і поливаймо сад,
Зорані землі засіваймо хлібом,
Навчимося жити без чужих порад,
Бо завжди хтось ітиме твоїм слідом.
02.03.2023

* * *

Ти справишся. І як би не було,
Ти стільки раз багато що втрачала...
Мій Ангеле, схили своє крило,
Щоб біль свій я від всіх сховала.
Укрий мене, бо сили більш немає
Боротися із викликом життя,
І кривда та глибоко проростає,
Надай мені Ти своє укриття.
Зігріюсь я і вийду на світанку,
Травною босоніж пройдуся росою,
Казали люди: змалку й до останку
Та хочу почуватися живою.
Її життя — був цілий Всесвіт!
Вона ішла за покликом душі,
Позаду спини — тихий шепіт...
Ти створена із благ усіх землі.
03.08.2024

* * *

Птахом нічним літаю до світанку,
У пошуках я істини життя,
І, перевтілившись у другого я зранку,
Вже зовсім інші в серці відчуття.
Бо день і ніч — то різні перехрестя,
Немає світла — темрява сліпа.
Панує гордість, заздрість і безчестя —
Нехай не ступить там моя стопа.
Гуляє вітер, крила підіймає,
І проти вітру сповільнився рух,
Усе в житті стається і минає —

Перечекай життєвих завірюх...
30.06.2024

* * *

Проходять миті і роки,
Час не спинити на хвилину,
Розходяться колись шляхи,
Ти відпускаєш в світ дитину.
А серце матері щемить,
Благословення в Бога просить,
Змахне крильми і полетить,
Від бід усіх в душі хоронить.
Усе в чеканні на землі,
Ми заглядаєм в час майбутній,
Тепер вони нам вчителі,
«Сини мої — телефонуйте!»
28.05.2024

* * *

Довга доба, доба війни проклятої,
І нескінченний біль війни...
Зажурена, заплакана, розтятої
І зраджену, невинну у брехні...
Сигнал війни, звучить ніби востаннє,
Хтось каву п'є, а хтось ще не проснувся...
Дитя тремтить, а мати сліз ховає,
А хтось в зневірі, в вірі похитнувся.
Молюся, Господи, і Ангелів взиваю,
Бо зло вернеться, вкинуте у коша,
Дітей храни, тебе я лиш благаю,

Бо це важка й така нестерпна ноша.
07.02.2024

* * *

Я дякую усім, хто були поруч,
Хто в спину дихав, інколи штовхав,
На роздоріжжі ставши вправо чи ліворуч,
Я йшла на вогник, що вкотре не згасав.
А я іду, не лічу більше кроки,
Біжу, не оглядаючись назад,
Були в житті і радість, і уроки,
Тримаючись усіх людських засад.
Гортала сторінки падінь і злетів,
Із вірою дивилась на життя,
Вдихала запах лісових букетів,
Сприймала все на своє відчуття.
Із вірою до Бога приходила,
Вклоняючись з подякою щодня,
А в час зневіри крила розправила,
Це суть моя — це є моя броня.
Я дякую усім, хто були поруч,
Хто в спину дихав, інколи штовхав,
На роздоріжжі ставши вправо чи ліворуч,
Я йшла на вогник, що вкотре не згасав!
28.02.2023

* * *

Поставте на кону своє життя,
Відкрийте очі, серце, навіть душу,
І, не ховаючись у темні укриття,

Показуючи страх увесь наружу.
З собою будьте чесні, справедливі,
Приборкавши свій гнів і ворожнечу,
Ви не зважайте на слова зрадливі,
Від долі не влаштуєш собі втечу.
Поставте на кону своє життя,
Бо ризик виправдовує бажання,
Минуле вже не варте каяття
І посміхніться тихо на прощання...
05.01.2023

* * *

Ми в світ приходимо одні,
Крокуючи, віддавшись своїй долі,
І в самоті сидівши в тишині,
Розкладаємо по частках мимоволі.
Одному важко йти нам у житті,
До невідомих стежок ризикнувши,
І, склавши гордість свою на щиті,
Щасливим стань, усе оце збагнувши.
І труднощі свої всі подолай,
Для щастя хоч маленьку частку,
Літай, не плач і просто не чекай,
Ламаючи зневіри свої пастку.
Гординя губить, а любов живе,
Даруйте рідним щастя і обійми,
Нехай життя рікою Вам пливе,
І на землі закінчуються війни!!!
10.03.2023

САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 22.10.1962 року в селі Матеївці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює в місцевій гімназії вчителькою української мови та літератури й образотворчого мистецтва. Поетеса. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23 - №32).

* * *

І знову Ковалівка
Нас кличе в дружню путь,
Бо тут «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ»
Укотре вже гудуть.
Дзвонять вони піснями
Й поезіями тут,
Віршовані рядочки
У кожному з нас живуть.
І серце окриляє
Наш поетичний дзвін,
Хай довго ще лунає
У кожному серці він.
Щоб дзвонів мудре слово
Плодами проросло,
Пшенично й веселково
В кожній душі цвіло!
А нашій Берегині
Вклоняюсь до землі,
Вже вкотре у Боєчків

Зібрались дзвонарі.
Дуже рада з Вами бути,
Хоч би і скраєчку,
Особливо я дякую
Марії Боєчко.
За Вашу невтомну працю
Й зустріч цю чудову,
Хай кожного надихає
Ваше мудре слово!
А сьогодні Вас вітаю,
Милі творчі люди,
Хай Господь мир посилає
Й з Вами завжди буде!
27.07.2024

САМОТНЬОЮ ПУСТКОЮ ХАТА СТОЇТЬ

Самотньою пустою хата стоїть,
А жили колись тут господарі щирі.
Незвідано склалась життєва їх путь,
Вони, як і ми, колись жили й любили.
Поросла бур'янами стежина до їхніх воріт,
А недавно ще була пряма і Господня.
На подвір'ї ще пахне Богданочки слід...
Сумним подихом дихає хата порожня.
Не виходять зустріти мене найрідніші мої:
Дідусь із бабусею, тета, Богданка,
Не співають найкращих пісень для них солов'ї,
Не стрічають вони вже ранкові світанки.

Нема дідуся, що раненько вставав
І вмивав свої ноги щоденно росю,
А садочок його залюбки зустрічав,
Бо ішов він до нього з любов'ю.
І бабуса моя — Берегиня хатна
Теж у вічність пішли спозаранку,
Йду до них, та дарма... стоїть хата сумна
Й розслоняє дитинства фіранку.
А бабусі сестра також з нами жила,
Усі діти її теткою звали,
Бо доля у неї, ой яка непроста —
КГБ їй здоров'я забрало.
І тета Марія також відійшла
У ту вічність, що сяє зірками,
Нам із неба вночі посилає вона
Теплоту і любов, яка лине від мами.
Чоловіка свого доглядала вона,
Що прикутий до ліжка роками,
І як гірко ридала над мертвим вона,
Бо любила його до безтями.
Ну, а донечка їх разом з ними уже,
Бо покликав Господь дуже рано,
Усіх рідних із неба вона береже,
Ну і нас береже всіх так само.
Земний шлях мої рідні пройшли
На тернистій дорозі до скону,
Ключі Щастя у небі знайшли,
І не вернетесь більше додому.
Самотньою пустою хата стоїть...
26.07.2024

УСЕ ЙДЕ ПО СПІРАЛІ

Усе йде по спіралі,
А деколи по прямій...
І чим далі іду і далі,
То приходиться йти самій.
Мені впертості не позичати
І наполегливості також,
Та нелегко той шлях здолати
Й перевершити того «когось».
Підкоривши знання вершини
І піднявшись на висоту,
Розумію, що ані днини
Я без Тебе не проживу.
О мій Боже! Молюсь до Тебе
І в надії підношу руки,
За блакитне дякую небо
І той Божий дар до науки!
03.08.2024

РОЗКАЖУ ВАМ ПРО МАТУСЮ

Рученьки мами пахнуть вітрами,
Пахнуть пшеницю із колосками,
В них уся святість, праця, натхнення,
В них для нас батьківське благословення.
Ці рученьки змалечку пестити вміли,

Вони наше серденько й душу нам гріли,
А як по голівці погладять легенько,
Засяють тоді ніжні очі у неньки,
Що їхня дитина росте й помагає
Ти людям, хто в цьому потреби шукає.
Усмішка матусі світліша від сонця,
Всміхаються щастям два рідні озерця,
Ті очі матусині добрі й ласкаві,
Вони не чекають подяки ні слави.
А часто ночами, як хвора дитина,
ОберЕгом стають для дочки чи сина,
Ніщо не замінить матусині ласку,
Оту колискову й розказану казку.
І скільки би років нам не було,
Матуся для нас — святе джерело.
19.05.2024

МОЯ РІДНА ШКОЛА

Рідна школо! Моя ти надія.
Ти — молитви чудовий причал,
Ти розрада мого серця й мрія,
Ти дитинства начало начал.
Ти любові і щастя колиска,
І дитячих сердець теплота,
Така рідна до болю і близька,
В тобі моїх колег доброта.
Зустрічаєш мене ти раненько,
Щастя й радість даруєш мені,

І частіше заб'ється серденько,
Яке я віддаю дітворі.
А вони, як у вулику бджоли,
Метушаться, хто де і куди,
Прошу Бога, щоб більше ніколи
Не ховались вони від війни.
Щоб ракети уже не летіли,
Не прийшлося ховатись в підвал,
Щоби орки таки зрозуміли —
Їм не вбити всіх нас наповал!
Рідна школо! Мене ти дивуєш:
Скільки зустрічей було й розлук,
Й дотепер наше дихання чуєш,
Кожний шелест і серденька стук.
А тих сЕрденьок було багато,
Півстоліття пройшло вже з тих пір,
А сьогодні до тебе на свято —
Я вже вчителька! Віриш? Повір!
І тепер я у мріях уже не літаю,
В клас заходжу, де вчилася я,
Двері знань дітворі відкриваю,
БЕРЕГИНЕ! КОЛИСКО моя!
15.08.2024

В ДОРОГУ НА ЮВІЛЕЙ СИНА

Очі сяють від щастя,
Очі радістю сяють,
Бо нарешті до сина

Я в дорогу збираюсь.
Все складаю у сумку,
Гарно, як має бути,
Уже список зробила,
Щоби щось не забути.
Бо живеш ти далеко,
Хочеться всього по «крихті»,
Як перелітний лелека,
Долаєш дороги тернисті.
А тепер в нелегкий час,
Коли москаль воює,
Серце матері в уяві
З синочком ночує.
Й розмовляю я ночами
Із тобою, сину,
І з молитвою до Бога
У небеса лину.
Добру долю вимолюю,
Синочку, для тебе,
Нехай Бог пошле опіку
Із самого неба.
А сьогодні ювілей
Ти святкуєш, сину,
Тому серцем і душею
Я до тебе лину.
Від душі тебе вітаю,
Дорогий синочку,
Нехай щастя в тебе буде
В кожному куточку.
Щоби доля дарувала

Тільки все хороше,
Бо любов і щирих друзів
Не купиш за гроші.
Щоби барвами веселки
Доля посміхалась,
Щоби фокуси ЖИТТЄВІ
тобі удавались!
23.08.2024

САША РУТА

Народилася 17.05.1977 року в селищі Яблунів,
що на Косівщині Івано-Франківської області. Живе і
працює в місті Коломия. Власниця салону вишиванок
«Рута». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з
2024 року (№31 - №32).

* * *

Є щось таке, що здатне розтопити
Оту любов, що марить поміж нами.
Чи впасти духом, чи надалі жити —
Цю глибину не крикнути словами...
Просто дороги наші розминаються,
Ти йдеш в один бік тротуару, я по кругу.
Тебе стараюся забути, та признаюся,
При погляді на тінь впадаю в тугу...
Стою я зараз тут, біля фонтану...
Бризків немає, а навколо люди...
Ота бруківка без води — омана,
Що, як і ти, стискає мої груди...

Втікаю від кохання, бо то пекло...
Я дуже дорого за цю любов віддала...
Моє життя воскресло, впало, змеркло...
Та я ніколи так ще не кохала....

* * *

Я не шукаю більше ні натхнення,
Ні слів, ні сліз, ні подарунків долі,
Ні посмішок, ні криків одкровення...
Ілюзії вдягаються у ролі.
Кіно не прагне матрицю дістати,
Воно само по собі ексклюзивне.
І те, що можу кадрам я віддати,
Впускаю в простір надто інтенсивно.
Із пристрасстю тримаю світ в долонях,
Стискаю сильно з болем до нестями.
І навіть посивілі з часом скроні
Не заберуть з душі моєї храми.
Ні плач, ні розпач, ні любов не знає,
Як треба жити, щоб іти в дорогу.
Ілюзія ті кадри розриває,
Та цілісність душі плекає змогу.
Вже не шукаю щастя у коханні,
Сказати, що воно зі мною — збрешу...
Не хочу ролі про німе страждання.
Іду вперед... А це кіно завершу...

* * *

Летить у просторі злива,
Не створена для кохання.

Помилка коду вразлива
До тригерів сподівання.
Закритий в кокон спокій
Не витікає назовні.
І хмара без зайвих копій
Штовхає дощ у безодню.
Дати собі відчути
Солод бездушних ліній,
Закрити чакру й забути
Холодний і черствий іній.
Вода може бути гаряча,
Та кип'яток палить шкіру,
А хмара сліпа, незряча,
На дотик не бачить віру.
І не відчувши спокій,
Біжить від грому злива.
Немає у хмари копій,
В любові вона вразлива...
Розтопиться сподівання,
І зникнуть з видіння чари.
Втікаю я від кохання,
Печуть мою душу примари...

* * *

Слабкість породжує дулю,
Сильність трансформує волю.
Набита з татухою ґуля
Змінює напрямки долі.
Курсивом розрізане небо
Вбудовує в суть протиріччя.

Одна половина в Ереба,
А інша освітлена вічно.
Те світло сліпить очиці,
Дає відчуття ейфорії.
Розширені кайфом зіниці
Від того наркотика мліють.
Вкривається мороком шкіра,
І букви викривляють ґулю.
Тату у видіннях вампіра
Закручує вихором бурю.
В емоціях є навіть ніжність,
Її крізь чорнило не видно.
Голубить вампіряча цінність
І пригортає єхидно.
У слабкості деколи сила...
Наявна у почерку ясність.
І доля ті двері відкрила,
Де світить із сонцем контрастність...

* * *

Бездонне небо, скажені очі
І невловимий світ,
І барви літа у снах пророчих
Штовхають у політ.
А я б і зараз кудись летіла
Та марев тих нема,
Від спеки сильно мліла, мліла...
Та у душі зима.
Відкрию очі наполовину,
Затисну пояс вщент,

І, як завжди, до мене лине
І ліпиться цемент.
Та я вже знаю, що з цим робити,
Як надворі пітьма —
Не впусщу слабкість у серце жити,
Слабинки вже нема ...

* * *

І буде день, і буде ніч,
І буде сонце, буде злива...
Та ми не будем віч-на-віч —
Занадто тема ця вразлива.
Зникає ранішній туман,
Він у вечірньому полоні,
Я вже не прагну до оман
І не шукаю сні в долонях.
Романтика не має меж...
Спокуса розганяє волю.
В тобі знайшовши сотні веж,
Я втратила там власну долю....
В одній із них моє крило,
Віддай його, я вже не хочу...
Нехай так буде, як було...
Бо інше по землі волочу...
Уже немає в мене сил,
Ні йти, ні бігти, ні летіти...
Також немає більше крил,
І ні бажання щось хотіти...
Так можна приручити рай,
Та пекло душу виїдає.

Я не скажу тобі «Кохай»,
Бо про любов твою не знаю...

* * *

Я тебе забуду... Можливо...
Ти розкидав навколо квітки...
А вони оголились цнотливо
І здирали осінні листки.
Викидали ті прожилки в яму,
Щоб якось в майбутньому жити,
І позбутися геть твого шарму,
І закреслити термін «любити».
Розквітають навколо троянди,
Не змогли те кохання убити...
Я з листками стою на веранді,
Не втрачаю можливість творити...

P. S. Я тебе не забуду... Можливо...
Ти для мене занадто важливий...

* * *

Як хочеться моментами кричати,
Та так, щоб криком викликати зливу,
І вити вовком, і сичем волати,
Тримаючи в зубах ядро пориву.
По-іншому я більше і не хочу,
Там все, або нічого, без ілюзій.
Середину за барки вже волочу
З глибинних нір облуплених контузій.
У пристрасті купаються події,

Всі, без відбору топляться у нuzі.
Родзинка є в шаленім буревії,
У тім, що носитья по злітній смузі.
Нехай не буде просто так дощити,
Бо ляпавка не в моїм дивнім стилі.
Кричу крізь сміх і прагну суть вловити,
У вітровійній життєдайній жилі.

СМЕТАНЮК ОКСАНА БОГДАНІВНА

Народилася 17.05.1969 року в селі Молодятин
Коломийського району Івано-Франківської області,
де і проживає. Бібліотекарка. Лавреатка літературної
премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху
«Джерельні дзвони» з 2024 року (№30 - №32).

* * *

Ну, от і все... Кінець усім дивам,
Вітри межу проводять знов уперто.
До осені лишилось кроків з два
І жовтий лист кружляє в круговерті.
Полоще дощ байдуже моріжки,
Надія на тепло — як павутинка.
З троянди облітають пелюстки,
(Чи то у вічність падають хвилинки?)
Життя, життя — мінливий часоплин,
Живемо-віримо, що день новий настане...
І крутиться поволі вічний млин —
Зелене знов міняє на багряне...

* * *

Ще дихає снами тоненька фіранка,
В тумани сповитий садок за вікном,
Ще піниться кава — смачна забаганка,
А думка прудка вже мандрує селом.
Незрима собі походжає стежками,
Де капають роси сльозами жалю,
Здіймається птахом аж понад лісами
І ніжно шепоче усьому: «Люблю».

* * *

В душі, буває, просто гаснуть зорі,
Які носили друзів імена,
І затихають спогади поволі,
І шлейф за ними — темрява одна.
Як смолоскипи гаснуть непомітно...
Востаннє очі застилає дим,
Чи, може, сльози? (Бо були ж, як рідні!)
Весь світ стає похмурим і пустим.
Час залікує ті болючі рани,
Ще подарує світло зір нових,
Та, як колись, уже повік не стане,
Бо щось твоє згасає в зорях тих...

* * *

Не загаси тепла душі живої
Холодним словом. Краще промовчи.
Не тішся з горя й доленьки чужої,
Ти обійми, хай плаче на плечі.

Ніхто не мудрий в світі, окрім Бога,
І права осуду ні в кого з нас нема.
Пильнуймо лиш своє, свою дорогу,
Чуже життя для ока — справжня тьма.
І пам'ятаймо: істина лиш в Бозі!
Він дав усе, що треба для душі,
Прощаймо і миримось ще в дорозі,
І полюбити ближнього спішім.

* * *

Вип'ю кави з молочним туманом,
Що завис за ранковим вікном...
Чи було моє літо обманом,
Чи приспало ромашковим сном?
Час лелекам в далеку мандрівку,
Ще здивує натовлений сад...
Лиш стрибають вночі паперівки,
Й «допиває» своє виноград.
Бліднуть фарби, зникає барвисте,
На світанні — різкий холодок...
Тільки небо незмінне ще, чисте
Й довші ночі для райських казок.
Трохи сумно — від цього не дітись,
Крає серце поживклий листок...
Досипляють ще солодко діти,
І коротшає в осінь місток...

* * *

З вітерцем промчало літо —
Тріпотіла ніжна шаль...

Зорепад, лавина квітів,
Сонця ніжна пектораль.
Ця захоплива мандрівка
Заколисувала нас.
Трохи жаль і навіть гірко,
Що минув так швидко час.
Теплі спогади казкові
В білу зиму понесу,
Щоби відчай вечоровий
Повертати в світлий сум...

* * *

Попри радощі й печалі
Відлітають літнії дні...
В лісовій зеленій залі
Вмовкли співи голосні.
Думка кличе ген далеко,
Де жоржини пишний цвіт...
Заклопотаний лелека
Вже обдумує політ...
Літо блиснуло, мов зірка —
З краю неба до країв...
Полином запахло гірко
Із замріяних полів.
Вже вслухаюсь, хоч не хочу,
Щоб не вчути десь «курли»...
«Кроки» яблук у садочку
Лунко в осінь повели...

* * *

А я така: із щирості й завзяття!
В мені нуртує нездоланна кров
І почуттів нескорене багаття...
Ще ллється через край моя любов,
Несе життя, неначе я пір'їнка,
І звісно ж — вишиванка до лица.
Я — мати і дружина, українка,
І роду нашому нема повік кінця!

* * *

Торкнутись тиші. Зупинити біг
І спогадам віддати день колишній...
Струсити порох пройдених доріг,
Гріхи згадати — хай простить Всевишній.
У собі рівновагу віднайти,
Обняти тих, кого забрали далі,
До теплих мрій наводити мости,
Не піддаватись смутку і печалі...
Зробити каву в ночі на межі,
Згадати подумки усе, що серцю миле,
Крізь листя неповторні вітражі
Вітати неба неозорі милі.

* * *

У давніх мрій є присмак гіркоти,
Полинний шлейф... І цього не змінити.
Лаванди колір, сяйво чистоти,
Бажання не здаватися і жити.
У давніх мрій є смак найкращих вин,
Лілейна свіжість, аромат ванілі

І таємниче прагнення вершин...
Є щирі сльози, правда, запізнілі...

* * *

Стирає дощ у спогадах ті дні,
Коли усе благало тихо: «Пити...»
Ронили листя вишні мовчазні
І календар ділив ще навпіл літо.
Чарує диво-барвами квітник,
Горить троянда — справжня королева,
Та літа шарм уже безслідно зник:
Заплющиш очі — пахне вереснево...

* * *

Слова, слова у світ широкий линуть...
Несуть від кожного жариночку тепла,
В них гіркота червоної калини,
Налитий колос — оберіг від зла.
Прості слова благальної молитви,
Весільна пісня з глибини століть,
І клич опришків, що зове до битви,
Бо голос той не можна впокорить.
У кожному із них — душа людини,
Що вболіває ревно за своїх,
За ці поля, ліси і полонини,
За все живе, що населяє їх.
У них є спогад з батьківської хати,
Отой, що завше в юність поверта,
Свята любов, що йде від мами й тата
І гріє кожну душу крізь літа.

Летять слова. Від жару тане крига,
Бо нас чимало із пером в руках.
В одну родину всіх збрала книга —
Хай буде світлим спільний творчий шлях!

ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька української мови та літератури. Письменниця, поетеса, учасниця і переможниця багатьох турнірів з шахів. Голова СЛК «СУЦВІТТЯ». Лавреатка літературних премій імені Леся Гринюка і Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16 - №32).

СТРОКАТИЙ БУКЕТ

Жовтороте сонечко розпочало свою огрійливу працю. Воно поволі висувалося на небесний блакитний простір і радісно вітало перехожих з народженням нової днини.

Злата, дівчина з чудернацьким іменем, також, не поспішаючи, пленталася на роботу до своєї улюбленої «Вербиченьки». Дівчина неохоче йшла на роботу у свою невеличку крамничку, бо не було достатньо прибутку від неї.

Таким чудернацьким іменем дівчину нарекла бабуса. Коли забирали маля з пологового, то бабуса, глянувши на внучку, з радістю вигукнула: «Златко ти

моє!» Батьки подумали, що це ім'я, і так охрестили дівчинку. Крамничка — це спадок від батьків. Одним словом, ім'я від бабусі, магазинчик від батьків.

Злата — дівчина не те до неписаної краси, але струнка, ніжна, відзігорна, як каже знайомий, трішки засмагла, з довгим чорним волоссям, зав'язаним у тугий «хвіст».

Батьки давно відкрили цю крамничку. Вона спочатку давала багатий дохід. Були наймані продавчині, менеджер, а тепер Злата і продавець, і постачальник, і прибиральниця — все в одній особі. Це було, а потім...потім недалеко від «Вербиченьки» вигулькнув такий собі магазинчик «Овен», «баран» — називала Злата чи то крамничку, чи власника.

Відкриття магазину поблизу сплутало дівчині всі карти та ще й змінило її долю. Увесь торговий бізнес пішов шкереберть. Всі покупці отоварювалися у «Овен». Злата вже і ціни знижувала, акції проводила, розширювала асортимент — ніщо не допомагало, вона ледве трималася на плаву комерції. Між власниками часто виникали суперечки, образи.

— Закривай свою «Вербиченьку», бо мій «Овен» її з'їсть.

— Я швидше була на цій вулиці, ніж ти. Ти ще й розбудовуєш свій бізнес, щоб мене остаточно виперти звідси.

Злата таке і думала: зачинити свою «Вербиченьку» і поїхати за кордон на заробітки, але щось її стримувало, і вона відкладала поїздку.

— Як вижити, як? — крутилася думка в голові цієї

вродливої дівчини, але просвітку не було ніякого.

Злата уже ввечері заглядала в інтернет: переглядала новини, вичитувала різні життєві історії. Натрапила на один пост, в якому чоловік скаржиться, що розвитку його бізнесу заважає жінка, яка торгує недалеко від його магазину. Злата не могла побачити автора, бо замість світлини був строкатий букет. У неї на сторінці теж красувалися квіти.

— Подібна історія, як в мене, тільки мені заважає баран, який відкрив магазин недалечко від моєї крамнички, — відписала дівчина строкатому букетові. — Ми з вами в одній упряжці.

— Як добре, що є інтернет, я знайшов підтримку. Треба шукати якийсь вихід із ситуації, щоб позбутися суперника-конкурента.

— Треба якось помиритись, — пропонує дівчина. — Ми не вороги, ми конкуренти.

— Я над цим подумаю, — запевнив Строкатий букет.

Кожного вечора відбувалося спілкування зі Строкатим букетиком. Так Злата називала нового знайомого. Вона розповідала про день, який минув, торкалися і інших тем, але головне в їхніх бесідах, як позбутися кривдника у бізнесі. Переписка тривала більше місяця. За цей час Злата побачила що «Овен» розширюється, з'являються нові товари, різноманітні послуги, а її «Вербиченька» схиляє свої віти, бо покупці прямували до великого магазину.

Увечері на сторінці знайомого дівчина прочитала: «Ура! Ми розширились, а моя конкурентка зачиняється!»

— Співчуваю вашій конкурентці,— відписала Злата.— Невдовзі і мене наздожене така доля, як вашої сусідки.
— Мені вас жаль,— відгукнувся Строкатий букет.— Якби ми були ближче, я б вам допоміг, як помститися тому барану, як ви його охрестили.
— Я не знаю, де ви. Ви не знаєте, де я, але історії у нас подібні, тільки я в ролі вашої жертви, а ви в ролі мого кривдника, пихатого, гордого, впертого барана.
— Може, таки зустрінемось. Я можу під'їхати в одне містечко, а там є затишне чудове кафе. Вип'ємо кави, потолкуємо. Мабуть, разом знайдемо якийсь вихід із цього павутиння.
— Я згідна. Мені підходить містечко і кафешка.
— Тоді до зустрічі.

У день зустрічі Злата ще й посварилась зі своїм бізнесовим недругом. Виказала все, що накіпіло на душі.

— Якби не ти, то моя б «Вербиченька» процвітала, а ти впхався мені під бік, розбудувався, розширився і, мабуть, ще щось задумав.

— Так, у мене є свій бізнес-план, так що зачиняй свою «Вербиченьку», бо вона всохне скоро і залишаться самі штурпаки.

— Сам ти нахабнілий штурпак. Навіть твій елегантний костюм не прикриває твою нахабність.

— У мене зустріч. Не маю часу з тобою теревені плести. А ти подумай над моїми словами.

— Уже подумала, баран ненаситний.

Зустріч у нього — ділова чи любовна? Зрештою, хто в такого нахабу закохається.

— Є такі, звичайно, тобі до них далеко. Зустріч, та не з тобою.

— Звичайно, що не зі мною. Я і не пішла б на побачення з таким задержуваним чоловіком. До речі, в мене теж зустріч.

Розійшлися сварливі люди у своїх справах і зустрілися аж на сходах у кафе.

— Ти також у це кафе йдеш?— спитав Злату на вході у заклад «баран».

Він глянув на Злату і замилювався нею: голуба сукня підкреслювала витонченість її талії, високі перси надавали граціозності, два озерця очей ясно світилися на ледь потьманілому обличчі. Вдалий макіяж, високі підбори довершували вродливість панянки.

— А вона чудова, неймовірна красуня. З такою можна і одружитися. Біс знає, що то за дівчина призначила йому побачення, а прекрасна панянка перед тобою,— промайнула думка в чоловіка.— Я ж то її не бачив, бо нема в мережі світлини.

— Ти теж сюди? Сьогодні мелькаєш мені перед очима, як той маятник. Ти мене переслідуюєш?

— Та ні. У мене тут побачення з дівчиною. Ми в інтернеті з нею познайомились, але я не буду до неї признаватись, бо ти мене здивувала, ти — красуня,— виправдовувався чоловік.

— У мене зустріч із бізнесменом, який допоможе мені, як тебе спекатись.

— О Боже! Так ми і зустрілись! Це ж треба такого несподіваного побачення! — молоді люди весело і щиро розсміялися із ситуації, в яку попали.

Не опустила віти «Вербиченька», а стала залом
для проведення урочистих та святкових подій. Злата не
поїхала за кордон, а стала керуючою магазину «Овен»
і дружиною «Строкатого букетика», як вона казала.
04.08.2024

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

ГЕНИК-ЛЕВИЦЬКА АННА ДМИТРІВНА

Народилася 08.05.1964 року в місті Яремче на
Івано-Франківщині. Мешканка села Нижній Березів
Косівського району Івано-Франківської області.
Підприємниця. Періодично працює в Польщі. Учасниця
альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25 -
№32).

ВСЕ МЕНШЕ...

Все менше рідних обіймаєм!
Все менше ранішніх дзвінків!
Все менше посміхнутись вмієм!
Для подруг, друзів та батьків...
Все менше часу приділяєм
У дім батьківський увійти,
Та не знаходим того часу,
Щоб ключ від фірточки знайти.

Все менше часу на застілля,
Проспіваних менше пісень,
Зачарувало всіх чар-зілля,
Затьмарило ясний наш день...
На роздуми все менше часу,
Життя тепер усе в бігах...
Всіх менше дома — на Україні,
Покинули усе на мах..
Шукаючи по світу долі,
Вже розгубилася рідня,
Все менше нашого коріння,
Все менше віри в майбуття...
Та якби знати? Що робити,
Щоб меншою біда була?
Щоб більше жити, а не гнити,
Та витерти весь піт з чола...
Липень 2024

СЕЛО І ЛЮДИ

Я приїхав у село
До свої бабуськи,
Подивитись на гніздо,
Що звили там бузьки!
Ще приїхав у село
Молочка попити,
А щоб пити молочко,
Треба щось робити!
Ось і дали мені віз

Й коня вороного,
Щоби сіно Я «возив»
До стебла одного!
Ще тут мені помагали
І друзі, й сусіди,
Кут «Горішний» у нас дружний,
Ніде правди діти.
Я приїхав у Березів
З далекого краю,
Нема краще, як отут!
Файно! Як у рАю!
09.08.2024

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ МИКОЛИ

Чому Ти, Боже, так розпорядився,
Дав загасити свічечку життя...
МИКОЛІ лиш би жити, лиш творити,
Картини малювати — в майбуття...
Такий красивий та незламний —
Боровся з ворогом, як міг...
Та що... Прийшов цей день останній...
За волю, за народ ВІН свій поліг...
В його очах надія на майбутнє,
У посмішці — щира душа...
Та вже сьогодні пам'ять лиш гаптує
Славу про вічність, славу про діла...
04.08.2024

СПОГАДИ ДИТИНСТВА

Згадую дитинство, стає сумно і весело водночас. Тоді все було інше... Світ також навкруги був інший... Дитинство було якесь живе, кольорове, грайливе. Та, на жаль, в минуле квитка немає... Може і не варто повертатися в минуле. Життя, як сходинки, мусить іти вверх...

Спогади... В них поміщаються всі прожиті роки, поміщається все пережите. Як добре, що є фотографії! Кожна з них — це короткометражний відбиток з життя! Спогади бувають скоробіжні та миттєві... А буває, гортаєш їх, як книжку... Закриваєш... Знову відкриваєш, де час від часу спогади тішать душу, повертаючись стрілою в минуле, хоч і БІДНЕ, але — ЩАСЛИВЕ!

Спогади ніколи не можуть бути забуті. На те вони і спогади! Спогади дитинства... Мирні, спокійні дні... Гарні ранки... Тихі вечори... Деколи ця тишина прикрашалася дитячими дзвінками голосами, іграми... Взагалі, якимось повітрям Життя!

А тепер прийшов час для порівняння... Напевно, МИ, ВИ, Я думками не один раз поверталися в минуле? Я повернулася в МИНУЛЕ, якому 50 років! Так! То були важкі часи... Було по-всякому... Але аж тепер можна сказати: «Які то були прекрасні часи!»...

А ми все одно нарікали деколи на ЖИТТЯ... ПРО ДИТИНСТВО... Та не Варто... Буває Гірше... Тепер знаємо, розуміємо, відчуємо... Правда, що ВЕЛИКА бідність легша, навіть, за МАЛЕНЬКУ біду...

Я ТІШУСЯ ЛІТАМИ!

Я тішуся літами! Із ними разом цвіту,
Як пізня квітка, й пахну десь дощем...
Як осінь, гублю ще свої листочки,
А в серці глибоко сльоза та щем!
Я тішуся роками, з ними разом
Тернисті шляхи пройшла, й не раз...
На різні у житті колючки ставала,
То все було без слів, майже й без фраз!
Зима тихенько білить мої скроні!
Чимраз, тим менше світлих днів!
Літа спішать, як дикі коні,
Розмова з ними теж без слів!
Лиш літечко прогріє душу!
Лиш літечко промінням обійме!
А осінь закружляє жовте листячко,
Що вітер вхопив, те вже не верне...
А як весна знову настане,
Ще дорахує один рік...
І так рік за роком, рік за роком
Проходить написаний нам вік!!!
Червень 2024

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА

Народилася 07.04.1967 року в селі Нижній Березів,
що на Косівщині, де і проживає. Бухгалтер. Учасниця
альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19 -

№32).

ПОБРАТИМАМ ПО ПЕРУ

Нас Бог створив цей словом світ зігріти,
Серед руїн посіяти любов,
Зі скарбом цим ідемо ми по світу
Під покровом Небесних Корогов.
Всі емоційні, щирі і привітні,
Нехай нас лихо боком обмине,
Є молоді між нами, є і літні,
Та нас усіх об'єднує одне.
То байдуже, чи ямби, чи сонети,
Нехай лиш наша творчість не помре,
Тому що ми в душі усі поети,
А це у нас ніхто не забере!

* * *

Все сказано, почуто і забуто,
Час невблаганно мчить у далечінь.
Все, що давно минуло, буде круто,
Оновиться із плином поколінь.
Світ без любові, мов без весел човен,
Як сильний вітер на траву суху,
Життя пливе, неначе літня повінь,
Все підбирає на своїм шляху:
Палке кохання, зраду і наругу,
Відвагу й мужність, плавлений метал,
А завтра знову піде все по колу —
Хтось піде в вічність, хтось на п'єдестал.

Добро і зло зустрілись на стежинці,
Та переможця так і не знайдуть...
І знову розберуться по одинці,
Вода джерельна й чорна каламуть.

* * *

Багато з поміж людей
Розумні і роботящі,
Є безліч у них ідей.
Чи виберуть з них найкращі?
Багато є різних душ,
Всі дивляться щиро в очі.
Одні, як розквітлий кущ,
А інші — чорніші ночі.
Якщо на душі є рана,
Нехай не усі це знають,
Бо нині кричать: «Осанна!»,
А завтра вже розпинають.

* * *

Пахне сіно прив'яле ромашкою,
І фіалкою, і споришем...
Боже, хочеться стати так пташкою,
Прославляти земний цей Едем!
І летіти кудись над Карпатами,
Щоб дивитись на світ з висоти,
Як смереки зеленими штатами
Демонструють шедевр краси.

* * *

Ми хочемо усі любові й ласки
І ждемо кожен день якоїсь казки...
Аби війна закінчилася швидко,
Щоб пострілів не чути і не видно...
А що для цього ми уже зробили?
А чи на все це в Бога заслужили?

* * *

У травах, де зорі купалися в росах,
Де запах жасмину й фіалок п'яних,
В цих травах шовкових ходила я боса,
І запах духмяний у душу проник.
То було давно, ще дитинство далеке,
Тоді я хотіла скоріш підрости...
Вже й гнізда не раз поміняли лелеки,
З тим часом давно обірвалась мости.
Я знову згадала, бо важко на серці,
Коли я щасливою була без меж,
У мене душа, як цілюще озерце,
І місце минуле в житті має теж.

* * *

Звичайний день, нема про що писати,
Колише штори легкий вітерець...
Ну що тут ще додати, сказати?
Ну от і все, поезії кінець.
Та водночас змінилось все раптово:
Метелик на ромашку прилетів,
І народилось поетичне слово,
Прекрасне й ніжне з-поміж прози слів.

Зловила все, зафіксувала зором,
Душа мов відлітає до небес,
І знову я люблюся узором
Прекрасних, Богом створених, чудес.

* * *

По небу літали лелеки,
Дивились на світ з висоти,
Під ними зелені смереки,
Машини, будинки, мости...
А вибухів майже не чути,
Лиш тільки відлуння здаля...
Чи люди не можуть збагнути,
Яка це прекрасна земля?

* * *

Всі пишуть про війну. А що писати,
Коли летять ракети, б'ють гармати?!
Чому не про любов? А де поділась?
Невже вона від страху притаїлась?
Та ні, любов сильніша за гармати,
Вона блукає там, де біль і втрати,
Бо лиш з любов'ю мир у нас настане,
Вона стражденним всім загоїть рани!

* * *

З минулим тісні мости,
Про це я багато пишу...
Не хочеться суєти —
Навчись цінувати тишу.

Не варто спиняти час,
Він має свою дорогу,
Бо час не біжить від нас,
А з нами іде у ногу...

* * *

Почався день із щирої молитви,
Із добрих справ, із ніжних теплих слів,
А десь лунають без зупинки битви —
Ще Божа кара зійде на катів.
Колись ми ще повстанемо з руїни,
Розіб'ються кайдани вікові,
І волю Бог зішле для України,
Ніколи не підкорилось Москві!

МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.05.1964 року в селі Нижній Березів
Косівського району Івано-Франківської області,
де і проживає. Спеціальність: технолог меблевого
виробництва. Учасниця альманаху «Джерельні
дзвони» з 2020 року (№22 - №32).

СЕРПЕНЬ

Рум'яніють яблука в саду,
Вже отави просяться під коси,
Квітнуть оберемки чебрецю,
Синім смутком пахнуть срібні роси ...
В розмаїтті барв кущі жоржини,

Червоніє сальвія багряно,
У коралях зарості шипшини,
Сірим холодом пронизують тумани ...
Це вже мабуть літо поспіша
До осінніх мелодійних ритмів...
Але рветься до тепла душа —
Літа ж час уже під сонцем вицвів ...
01.08.2024

СИЛЬНА ЖІНКА

Ця жінка сильніша за всіх,
Бо в душі в неї сяє сонце!
Пройшла вона безліч важких доріг,
Та в душі не закрила віконце!
Вона щедро усім дарує
Свою мудрість, душі тепло!
Працелюбністю всіх дивує,
Перемагає біду і зло!
Допоможе усім завзято
І підкаже, не підведе!
У душі в неї завжди свято!
З ним по життю вона йде!
28.07.2024

* * *

Друзів не може бути багато ...
А ті, що в нас є, створюють свято!
Усмішка, слово, добра порада —

Це все для радості, цьому я рада!
Друзі ніколи душу не ранять
І не осудять, щось гарне порадять!
Друзі — це наче друга родина!
В колі їх затишно, тепло, щасливо!
Хто не друг, хто друг, відчуєш відразу....
Довго вони не тримають образу...
Щасливі ті люди, що мають таких —
Друзів затишних, щирих, простих!
Хай стане в пригоді порада слухна:
Живімо завжди ми щасливо і дружно!
29.07.2024

* * *

Ще не осінь...Та вже осеніє...
Серпень тихо ступає в сад...
Залишились від літа ще мрії...
Їх збираю...До осені йду...
Ще не осінь...Проймає тепло...
І отави густі, шовковисті,
Поливають примхливі дощі...
Вже шипшина у пишнім намисті...
Ще не осінь...Ще оси гудуть...
Зеленіє ще рясно роздолля...
Косять в полі хліба,
До комори кладуть...
Час до осені лине поволі...
Вже не літо...Осінні вже роси...
Лелеки над полем кружляють...
Розчісує вітер берізонькам коси...

Павутинки в повітрі літають...

01.08.2024

* * *

Не бачать люди чужого болю...
Не бачать також чужих зусиль...
Навколо чути лише вимоги,
А на Любові цвіте чорнобиль...
І ще дивуються, чому так тяжко?
Чому карає Господь людей?
Душа тремтить, як сполохана пташка...
Що ж принесе нам наступний день?
Кожна душа потребує любові...
Кожна душа потребує тепла...
Щирості й світла у кожному слові...
Щоб не згоріла душа до тла...

11.08.2024

* * *

Ми боремося за мову українську?
Тоді чому поруч звучить чужинська?!
На це уже ніхто не реагує...
І зовсім це нікого не дивує...
Де б не була я, в місті чи в селі,
Я чую, як говорять москалі...
В автобусі чи на зупинці —
Усюди, скрізь між нами є чужинці...
Їм вільно розмовляється усюди,
Бо українці — толерантні люди...
Не будуть зауваження давати,

Тому вони й не хочуть розмовляти...
Якби ж вони хоч трошки поважали,
Людей... І край цей, де живуть,
Тоді б навчилися й спокійно розмовляли...
Але не хочуть... І не в тому суть...
20.07.2024

* * *

Посадила бабуса кущик любистку,
Коли ще була молода...
Але час швидко мчить...
Обпадає листом...
Плине, наче весняна вода..
Вже давно нас бабуса покинула ...
Лиш любисток, як оберіг...
Променем щастя згадка прилинула,
З тих часів, з тих далеких доріг...
Яблуна давно вже постаріла,
Що від вітру його берегла...
А колись дуже щедро родила,
Та немає назад вороття...
11.07.2024

* * *

Не переймайся...Буде все, як треба...
Якщо із Богом твого серця стук!
Коли в душі щоденна є потреба
Почути голос...Чути тиші звук...
Не переймайся... Бог про все подбає...
Веде Він нас дорогами життя!

Та щирю радість в душу поселяє,
Щасливим робить наше майбуття!
Не переймайся... Лиш молися щиро!
В опіку Богу душу ти віддай!
Наповнить Він її теплом і миром,
Про це ніколи ти не забувай...
Не переймайся... Лиш довірся Богу...
Думки лукаві в душу не впускай...
Щоби позбутись болю і тривоги...
Лиш з Богом щастя, радість, тихий рай...
16.08.2024

* * *

Не вчіть дітей у розкошах купатись,
Учіть життя любити, посміхатись,
Навчіть дітей життя приймати всяке...
Терпіння вчить, коли навкруг атаки...
Вчить мудрості і єдності із Богом!
Боротись вчить, коли в душі тривога!
Надіятись, коли нема надії...
І мріяти! Бо мрії душу гріють...
Учіть дітей, щоб старших поважали!
Щоби усім нужденним помагали...
Щоби уміли щиро співчувати!
І на життя не нарікати...
10.08.2024

* * *

Пахне серпень яблуками й медом,
Грушами і молоком парним...

Вже лелеки роблять кола в небі...
Літа дні втікають, наче дим...
Близько осінь... Майже на порозі...
Виграє веселка із жоржин...
Відпустити літо я не в змозі...
Достигають ягоди ожин...
18.08.2024

* * *

Цей світ не тим шляхом іде...
Він іноді наліво повертає...
Усі ми мріємо про сад Едем!
А в душах вже давно його немає...
А істина?...Вона собі сама...
Сумує наодинці із бідою...
І вірить, що колись прийде весна...
З брехнею стануть всі до бою...
А поки...Чуємо пусті слова...
Нам дуже треба Віри і Надії!
Відкрити душу, щоб була нова...
Нехай любов до Бога нас зігріє!
Бог всемогутній! Може Він усе!
Треба душу для Нього відкрити!
Надію й радість Він Нам принесе,
Довіку щоб Йому служити!
19.08.2024

* * *

Горда, вільна, незалежна!
І улюблена безмежно!

Найкраща в світі країна —
Моя рідна Україна!
Убивали і топтали
Вороги і яничари...
Із попелу відродилась!
Вкотре на світ народилась!
Вільна, сильна, непохитна!
Стяг її жовто-блакитний!
Знаю — буде вона жити!
Є за що її любити!
24.08.2024

ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА

Народилася 14.05.1968 року в селі Нижній Березів на Косівщині, де і проживає. Технолог лісопильного виробництва. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №32).

МОЯ МРІЯ...

Довелося знову побувати у Польщі. Велику частину Польщі проїхали машиною, то була дуже цікава екскурсія. І, здається, що то рідна Україна: яблуня Білий налив за вікном біля Кракова, верби, берези, соснові та мішані ліси, червона горобина... На узбіччі дороги квітує звіробій, деревій, а ще соняшникові поля і безкраї поля пшениці...

Поблизу Варки в небі дуже низько літають літаки і ніхто не піднімає голову зі страхом: а що то летить? Бо знають, що то пасажирські літаки знижуються на

посадку в Варшаві.

І дуже-дуже хочеться, щоб наше небо було
Мирним, і літали тільки пасажирські літаки, а в Польщу
щоб їхати тільки на екскурсію... Вірю й надіюся, що ця
моя мрія збудеться.

11.08.2024

* * *

Життя незбагненна штука...

Дороги, тривоги, хрести...

Надію візьму на руки

Легенько, щоб зберегти.

Щоб менше тривоги і болю

І легше щоб далі іти...

Ніхто не змінив свою долю,

Не зможем ні я, і ні ти.

* * *

І не пишеться, і не твориться,

Так, ніби скам'яніла душа,

Лише мозок тихенько молиться,

Щоб скінчилась...скінчилась війна...

Деся далеко, в напівсвідомості,

В тихий крик переходить молитва,

Думка бореться з диким відчаєм...

Ох, важка в Україні битва...

Скільки горя, страждань і відчаю...

І могили кругом, і хрести...

І сумує калина завітчана...

Як же важко цей Хрест нести...

Гине цвіт наш на полі бою,
І квітує сумна весна,
Прикриває відхід собою
Юний хлопець...й життя нема...
Не зародять знов літом вишні,
Бо обмерз білий ніжний цвіт...
Врятувати лиш може Всевишній
Україну від горя і бід.
10.06..2024

* * *

Там, де бродить тиша...і краса буяє...
У зелених травах — квітковий розмай...
Тут лікую душу, тут відпочиваю,
Тут усе знайоме, тут мій рідний край.

* * *

Зустрічаю нових людей,
Відпускаю старі образи...
Зранку кава...Знов новий день...
Що чекає, то час покаже.
Зранку сонце, чи може дощ,
Чи гроза, то не важливо,
Лиш би Миру для нас, без війни...
І ми б жили спокійно й щасливо.
Зустрічаю нових людей...
Нові враження...Знову мрію...
Щирі друзі дарують тепло,
Промінь Божий дарує надію.
Бо без Бога ми геть ніщо.

Зранку кава...Молитва тиха...
Бережи моїх діток й внучат,
Любий Боже, й Україну від лиха.
10.08.2024

* * *

Я люблю тебе, рідний карпатський мій краю,
Де калина цвіте, де гірський потічок
Прохолодною дихає й втому знімає,
Де містичні ночі у сяйві зірок.
Тут повітря п'янить, тут святиня і воля,
І могутні гори, що віки вже стоять,
Тут берізки стрункі й ніжні запахи хвої,
Тут дуби і трепети ніжно так шелестять.
Гори манять до себе, і в безсоннії ночі
Лісовий з гущі лісу знов приходить у сни...
І веде десь туди, де на Йвана-Купала
Квітне папороть тихо, тільки йди і знайди...
Тут стежина кожна рідна і знайома,
Тут квітуче літо і ромашкові поля,
І чебрець, і калина, й горобиніві грона...
Моя рідна квітуча карпатська земля.
15.08.2024

ЧЕРВОНІ ХРЕСТИКИ НА БІЛІМ ПОЛОТНІ

Тихими зимовими вечорами
Сорочку мати вишила з любов'ю,
Червоні хрестики на білім полотні...

А син ще вчора не вернувся з бою...
Все думала, приїде, одягне
І вишила ось так, як і хотіла,
Молилась тихо, щиро і щодня,
І долі доброї для сина лиш просила...
На ранок звістка та страшна прийшла:
До матері везуть вже на прощання,
Нестерпний біль, і стогони, і плач...
І Бог лиш бачив всі її страждання...
Ридало небо проливним дощем,
А серце матері кривавилось від болю...
Червоні хрестики на білім полотні
Забрав син в домовині із собою...
І скільки буде ще таких смертей?!
І скільки нам іще дітей ховати?!
Ніхто не скаже, бо не знає ніхто,
Лише Господь те може знати.

ДОГОРІЛА СВІЧКА...

Догоріла свічка на вітру,
Вітер був січневий і колючий,
І пішла до Боженьки душа...
Залишивши тільки жаль пекучий.
Віск застиг на білому снігу,
А в душі ятрить і досі рана...
Хоч роки пройшли, та все ж болить,
В засвіти пішла моя рідненька мама...
Ще не час був, ще ж бо не пора,
Але Янгол смерті не питає,

Він кружляє тихо поміж нас
І свою роботу добре знає.
Тихесенько молитву прошепчу,
Нехай собі із Богом спочиває,
І вірю я, що нас усіх з небес
Та Зіронька-Душа охороняє.
Січень 2022

КЛУБОК СПОГАДІВ

Розпутую клубок спогадів
У тишині,
І мляво світить місяць
Десь в височині.
Клубок різнобарвний
Ой, як путається,
Спогади, біль...
Клубок розпутується...
Тихо капає віск,
То сумує свіча,
Темна ніч і самотність..
І солона сльоза..
1.1.2022

ЧАС ЛІКУЄ!...

Час лікує!... Можливо,
Ще не можу сказати,

Біль, самотність і ніч...
Важко те передати.
За вікном темна ніч,
А думки десь блукають,
По життєвих стежках
Спогади там шукають...
Пересилюю біль,
Пересилюю страх,
А душа десь блукає
В невідомих світах..
30.11.2022

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 10.05.1960 року в місті Ворохта на Івано-Франківщині. Мешканець Коломиї. Працює в Лондоні. Підприємець, волонтер, поет. Член Співки літераторів Коломиї «Суцвіття». Лавреат літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №32).

* * *

Ми всі намисто України,
Усі перлинки в ниточці одній.
Її поля, моря, вершини —
Величне ім'я в сутності святих.
Ми всі єдині, та різноманітні

В одежі, у характері своїм,
І всі красиві, мудрі і привітні —
Це вірою і духом все скріпім.
Намисто — це краса і гордість,
Прикраса для одежі і душі.
В намисті невичерпна творчість,
Вся праця і прожиті дні.

* * *

Серед шуму й гаму,
Незгод і суєти,
Непорозумінь й обману
Ти ідеш до цілі, до мети.
Ти прийдеш, якщо ти віриш,
Як надія компасом веде,
Ти прийдеш, коли ти мрієш,
І любов, як нагорода, жде.
У світі, де усе, як казка,
Де ілюзією все стає,
Лиш любов, добро і ласка
По життю надійно поведе.
Ти є сам частинка Бога,
Все зумієш і здолаєш ти,
Буде радісна твоя дорога,
Якщо з вірою ти будеш йти.
Не блукати манівцями,
Де незвідане веде,
Хай Душа засяє промінцями,
Любов і доброту людям дає.
І радій ти кожній миті,

Кожнім подиху, стуку сердець,
Дні, з любов'ю на землі прожиті,
Твоєму щастю будуть, як вінець.
І за все ти Дякуй Богу,
Дякуй небу і землі,
Щоб пройти життя дорогу,
Де щасливі були всі дні.
Бо усе для тебе є уроком,
Бо усе то є лиш гра,
З розумінням йдемо бадьорим кроком,
Все на місці розкладе буття.
Тож з любов'ю в серці,
З вірою й надією в душі
Не страшні життєві герці,
Коли Бог веде нас по житті.

* * *

Де небес синява
Ген за обрій летить,
Де вершин стремена,
Наче вічності мить,
В середгір'ї Карпат,
Там, де подих вітрів,
Де гірський аромат
І смерек переспів...
Де на скелях крутих
Едельвейс гордий є,
Там, де духи святих,
Сонце мирне встає.
Там казкова краса

Лине дзвоном джерел,
навкруги таїна неземна
І гніздиться в горах
Там безстрашний орел.
У задумі стоять
Тут смереки стрункі,
І потоки біжать,
Як дівчата гомінкі.
Тут цілюща трава
Серед ягід й грибів.
О, ця літня пора!
І щасливі усі,
Хто її тут зустрів.
По стежинах гірських
Йдуть туристи в похід
І на схилах крутих
Залишають свій слід.
А на краю гори
Ватра завше горить,
Тут отари свої
Пасуть пастухи.
Завітайте і Ви —
Вас гостинно приймуть.
В світ любові й краси
Гори ваблять і ждуть!

* * *

У цей липневий світлий час
Прийшов до нас медовий Спас.
Як символ щастя і добра,

Що дала щедрая земля.
Налились медом вже грушки,
І п'єм вже сік із виноградної лози,
Достигли яблука і сливи,
І в пасіках збирають меди.
Веселе свято урожаю,
Поля вже скошені безкраї,
Снопі в полях уже стоять,
В стогах вже бачим сіножать.
Танцюють і співають всі,
В поля ідуть і йдуть в ліси,
Щоб Бога славить в небесах,
Усе воздасться по ділах.
Це час весільний настає,
І під вінець дівча стає.
Парує Спас юні серця,
Щоб доля з щастя їх була.
Тож з святом Спаса привітаю,
Хай радість піснями витає,
І мед, і лад буде в державі,
А Україна в щасті й Славі.

* * *

Я запрошу тебе в свою осінь,
Де небес барвінкова краса,
Де нам зорі усе напропорчать,
Де роки заплітає коса.
Стиглим садом прогуляємось разом
І скуштуєм з тобою плоди,
І минулим пройдемося часом

Там, де були щасливі роки.
Поведу тебе світлу і ніжну
У степи, де жовтіють уже пшениці,
Приголублю, як квітку несмілу,
Ти всміхнешся, як сонце мені.
Завітаєш і будеш щаслива,
Бо ще літо голубить теплом...
Ти привітна, проста і красива,
Нам туман розстеливсь рушником.
Завітай, як звабливе літо,
Що до осені в гості іде,
Щоби щастю не було ліку,
Нас щасливих любов веде.

ПАМ'ЯТІ ІРИНИ ФАРІОН

Погасла зірка ясна на землі.
Понеслась в небеса — до Бога,
Вона несла вогонь у імлі,
Хоч нелегкою була земна дорога.
Вона була, як Прометей!
Її душа хотіла волі,
Слова її цвіли, як сад лілей,
Хотіла світлої всім українцям долі.
О мово, скільки різних бід
Зазнала ти і ті, що захищали,
Всі залишили в Україні слід,
Бо мовою свободу здобували.
Їх всіх нам не забути на віки,

Вони герої — воїни Свободи,
Всі разом крізь століття і роки
Ми подолаєм ворогів, як перешкоди.
Заплакали туманами дощі,
Засумували зорі в небозводі,
І Сльози прокотились по щоці,
Завмерли хмари у небесному польоті.
Слова, як криця стали у осі,
Як воїни будуть нас захищати,
І кожен українець стане в стрій,
Бо мова — то є друга Мати!!!

* * *

Колись ми ходили,
Де верби схилились,
І вітер їх гнув до води.
Роки пролетіли,
Та ми не забули,
Тепер повернулись сюди.
Де квіти розквітли,
Ромашки тендітні,
На них ворожила щось ти.
Ховались у квітах...
Горами трембіти
Нам казки з тобою несли.

Роки пролетіли
І знов нас зустріли
Ті верби, що біля води.
А ми все ходили,

Де юність лишили,
Шукали забуті роки.
Де йшли по стежинах,
Збирали малину
І солодко було так нам.
І губи палали,
Любові чекали,
І ніч дарувала нам храм.

Колись ми ходили,
Де верби схилюсь,
І вітер їх гнув до води...
Тепер знов з тобою
Під тобою вербою,
Де роки водою спливли.
Не вернуться ночі,
Де зоряні очі
І серце гаряче, мов жар.
Де губи багряні,
Слова полум'яні
І квіти я ніс тобі в дар.
15.08.2024

* * *

Вже догорає літо у полях,
І золоте колосся вже зібрали.
Мандрує серпень у чумацький шлях,
Минає все, що ми наувляля.
Уже зібрали маки і чебрець,
І трав духмяних запасли на зиму,

Чекаємо уже війни кінець,
І осені, що подарує Миру.
Дерева вже міняють кольори,
І жовтий уплітається у крону,
З отарами ще ходять пастухи,
Несеться пісня полонинська передзвоном.
А серпень ще дарує теплі дні,
В серпанках ранніх п'ємо прохолоду...
І ходять люди ще розслаблені усі,
Беруть з собою серпня насолоду.
Іще триває відпочинку час,
І море ще голубить й лічить,
І літо кличе у походи нас,
І, як дітей, нас бавить й тішить.
18.08.2024

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

Моя Вкраїно, зі Святom, Люба!
Тебе любов благословила,
Тебе вітають небеса,
О Матінко моя свята.
Ти в розквіті, у віці Христа,
Ти є прекрасна, чарівна.
Тебе покривдила війна,
Ти вистойш, з народом й Богом
У тебе доленька одна.
Тебе вітає цілий світ,
Ти всесвіту найкращий цвіт.

Ти — пісня, мужність, Слава,
Ніяка сила тебе ніколи не здолала.
О нене, хай цвіте калина,
Нехай всміхається дівчина,
Хай будуть мужні козаки
І вірні дочки і сини.
Хай множаться твої літа
І доля хай не знає зла.
Любові, як вишневий цвіт,
Народ щоб в щасті жити міг.
Нехай ім'я твоє святиться,
Ти не повторна, як жар птиця,
Благословенна на віка
Богом дарована земля.
Ми всі тебе, Люба, Вітаєм,
У цілім світі прославляєм,
І боремось, і хвалим Бога,
Бо Україна — це Перемога!
24.08.2024

КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА

Народилася 07.11.1963 року в селі Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Мадриді (Іспанія). Активна учасниця благодійних акцій на підтримку ЗСУ. Переможниця багатьох всеукраїнських і міжнародних літературних конкурсів та нагород. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20 - №32).

* * *

Мамко, нічого не треба, я найбагатша у світі!
Маю здоров'я, роботу, друзів... Чого ж хотіти?
Я вже доросла, мамко! Вірте хорошим новинам...
Те, що далеко у світі, то не моя провина.
Меду лишень передайте, того, що пахне лісом!
Там, де гуляє вітрисько нашим карпатським літом.
Він нагадає волю, синіх під небом смерічок,
Ще Прута і Черемоша, пісню пташок та річок.
А як нема карпатського, ви передайте з поля,
Того, що пахне житом, де шелестить тополя.
Із різнотрав'я хочу, там, де гуляла в дитинстві,
Там щебече жайвір, там, де стежки барвисті.
А як нема такого, може, з акації й липи,
Ті, що ростуть біля школи, там, де щасливі діти.
Більше нічого не треба, більш нічого не прошу,
Я — найбагатша у світі!.. Засолодити б душу.

* * *

Літо розніжилось соняхом-квіткою,
Пахне ромашкою в полі розквітлою,
Дикою м'ятою і чебрецями,
Ніжиться літечко теплими снами.
Пахне калиною, легітом-вітром,
Розквітлим лататтям, чистим повітрям,
Ряскою, вербами і споришами,
У подорожниках поміж стежками.
В небі журавкою і перепілкою,
Медом цілющим і жвавою бджілкою.

В літі розщедрилась усмішка мами
З кошиком зелені та огірками.
Першою краплею свіжого дощику
На бузиновім стривоженім кущику,
Мальвами-зорями у розмаїтті
І матіолами в синім суцвітті.
Літо розніжене — горнеться, тулиться...
Влітку і холод комашці забудеться.
З білого шовку в срібній кофтиночці
Літо заснуло на павутиночці.

* * *

Сплять тихим сном, до забуття —
знайомі люди.
Дивлюся в темні небеса —
такі, як всюди.
А там, далеко, не сягну —
в моїй країні,
Розквітнуть яблуні в саду,
а я — в чужині.
Ця довга ніч безсила дню
і кане в Лету.
Когось згубила, кимось сню...
з мого сюжету.
Надходить сон. У рай пірну —
бо він з казками...
До себе ковдру пригорну... —
так хочу мами!
Мережку слів серед ночей...
сказати — нікому.

Серед всіх друзів і людей —
найближча — Богу.

* * *

Як нам хочеться тиші, тиші...
Як бракує всім лагідних днів.
Плачуть янголи в зоряній висі
І приходять до маминих снів.
Над могилами вітер гуляє,
Заколисуює спомини й біль.
Ця війна кожен день забирає
Й сповіщає про горе довкіл.
Вже дороги, як Хресні дороги,
Чорна хустка, як долі клеймо.
Чуєш, Боже, цей шлях перемоги
Переплачений кров'ю давно,
Перестелений квітами в вічність,
Переплаканий в темних ночах...
Хай сьогоднішня зболена дійсність
Захлинеться в чужинських очах.
Нам би тиші і мирного неба
На землі — на якій живемо!
Дай нам, Боже, того, що нам треба,
Лиш прошу: не ярмо, не ярмо.

* * *

Знай, ворожа «раша»,
Перемога наша!
Розцвітуть у полі
Верби і тополі...

На ланах безкрайніх,
Загудуть комбайни,
Залунає пісня
Й музика троїста.

Витре сльози мати,
Біля своєї хати.
Будуть гомоніти
На подвір'ї діти —
Рідною, святою,
А не вік — чужою.
Стануть вечеряти,
Бога величати.
Вся наша родина —
Славна Україна!

Не зламає ворог,
Буде з нього порох.
Знай, ворожа сила,
Висмикаєм крила.
Поки свист ракети
Й пишуться пікети,
Б'ємось за свободу
Вільного народу.

Кожен робить справу:
Тихо, влучно, жваво...
Буде тобі, враже,
Як «народ зав'яже».
Тримай дулю з маком,

Чмоню-неборако!
Буде тобі мірка –
Від бублика – дірка!

* * *

Війна забирає кращих,
Війна не жаліє нікого.
У цій смертоносній пащі —
Фантазія карлика злого.
А ми стоїмо супроти,
Наш шлях до свободи і волі.
І запевняємо всоте:
Народ не здолати ніколи!
Ми знаєм ціну свободи,
Ми віримо у перемогу!
На рабство не буде згоди,
Ми вибрали іншу дорогу!
Не страшно, бо всі ми – разом,
Пліч-о-пліч за друга і брата.
Агресору ми докажем,
Що буде за смерті розплата.
Гуртуймося сестри, браття!
До волі – одна в нас дорога.
Плекає наш дух – завзяття,
Попереду жде Перемога!

* * *

Брехливі вислови, слова маснесенькі,
Стою і слухаю про «руській мір».
Хіба ж ви, нелюди, такі ріднесенькі,

Коли ракетами у кожний двір?
Коли спустошили лікарні з школами,
Немає діточок, а був тут рай.
Гуляє вітер між вікон колами,
Про мирну дниноньку хоч не питай.
У темну ніченьку, бодай вас, приспано.
Вони ж не відають, що чинять зло.
Якої ж лютости у душах зібрано,
З'єднались варвари в одне кубло.
О люба правдонько, в земному всесвіті
Тебе відштовхують, на сміх цькують,
Я ще не бачила такої зверхності,
Що сіють нѐуки, те і пожнуть.

* * *

Боже, спини навалу та збережи синів,
Скільки ще горя треба і одиноких вдів?
Плачуть маленькі діти серед руїн війни,
В голосі зойку мого: ворога зупини!
Не погорди словами, не відведи лице,
Боже, почуй молитву, хоч би одне слівце.
Золота я не прошу, срібла, ані грошей,
Тільки дай захисту з неба, дай мирних ночей.
Ти сотворив цей Всесвіт, небо, землю, життя...
Хай любов переможе! Чуєш сердець биття!
Не обмини Україну, не обмини народ,
Дай нам мудрості й сили вигнати всіх заброд.

* * *

Перед тобою я, як білий день,

Як та молитва, молена до Бога,
Як чиста нота в слові до пісень
І як додому втоптана дорога.
Перед тобою я, як тиха ніч,
Як ніжне слово і палкий цілунок,
Як ліхтарі, запалені зі свіч,
Коли шукаєш в темінь порятунку.
Для тебе я тепер уже – ніхто...
Вгризається у душу: так – найкраще.
А серце, як діряве решето –
Поранене, розбите, не пропаще.
Для тебе я, як другий бік Землі,
Все переплачу у осінній вечір.
Стікає дощ по мокрому чолі,
І невгамовний вітер дме у плечі.
Для тебе я...

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

Моя Україно! Моя найдорожча святине!
Вітаю тебе із далеких доріг та країн.
Де б я не була і куди б мене світ не закинув,
Тебе я довічно носитиму в серці своїм.
Співає душа, коли бачу тебе в кінофільмах,
Гортаю сторінки альбомів і серце щемить.
Від думки такої щаслива, немов породілля,
Де родиться поле, і пісня, і гай, і блакить.
Ця мова моя в переливі, як жайвір у небі,
Як вечір надходить — мереживо стелять зірки.

Я згадую матір і батька у рідній оселі —
Мою Україну, де доля на два береги.
Усе в мене є — надароване духом і словом,
Оте, що не купиш і навіть не в силі продать.
За тебе, моя Україно, вимолюю Бога,
Щоб рідному краю послав із небес благодать.
Моя Україно! Ти земле скотів-русинів,
Із давніх-давен ти плекала героїв в борні.
Я міцно стискаю руками наш стяг жовто-синій,
Бо я — українка! Це ім'я ти дала мені.
Із Днем Незалежності, нене моя колискова,
Вітаю тебе і на серце долоню кладу.
Хай вічністю дихає мова твоя калинова,
Бо я у майбутнє вкраїнця-онука веду.
24.08.2024

КОСОВСЬКА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА

Народилася 24.07.1953 року в селі Глибока Коломийського району Івано-Франківської області. Працівниця УГКЦ. Проживає зі сім'єю в Чехії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17 - №32).

МОЛИТВА

Відкрию завісу між небом й землею,
Дам вірі своїй два крила,
У височінь неба полину душею,
Де в Єдності сяє Тройця Свята.
Широко відкривуться очі духовні,
Молитву подяки я Богу віддам,
За те, що живу в розумінні духовнім,
За те, що записана в Книгу життя.
І ще я подякую Господу Богу,
Що своїм промінням ясним
Освітлює в ласці мою земську дорогу,
Щоб я не пішла бездоріжжям сліпим.
Я не заблуджу, бо вся у розмові
Із добрим Всевишнім Творцем,
І все, що попрошу у Нього з любові,
Дається мені і знаходжу усе.
Коли я постукаю — теплом відчиняють,
Бо сила молитви Святої міцна.
В покорі до Бога не забуваю
Казати: «Хай діється Воля Твоя».
15.08.2024

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ

Великий День сьогодні на Вселенній:
Воскрес Мій Бог — розп'ятий був за мене,
Пролив свою Святу Невинну Кров,
І розуміння дав мені: як любить
Вірна, тиха, безкорислива Любов.
Любов, яка прощає всім і все,
І в кожную душечку Нове Життя несе.
В серцях славимо цей Небесний Дар,
Воскрес у Світлі всього світу Цар.

МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА

Народилася в місті Косів Івано-Франківської області. Мешканка селища Печеніжин Коломийського району Івано-Франківської області. Медсестра. Працює в Італії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21 - №32).

ПРИЙДЕ ЧАС

Я знаю, прийде час,
І зустріч знову буде...
Напевне, найбажаніша за всі...
І добу проведемо у розмовах,
І обнімемось наяву, не в сні...
Я знаю, що минуть часи непевні...
Коли не знаєш, що чекать за мить...
Я вірю, що на краще все поверне...
Й веселками засяє зустріч-мить...
Я вірю, я надіюсь...я чекаю...
Пройдуть і ці нелегкії часи,
І стрінемось усі у ріднім краї...
І щастю нашому не буде там межі.
Травень 2024

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ!

Великий День! Великдень на порі!
І кошики ошатні у ряди...

Свічки запалені і пасочки у них,
Але чому так сумно на душі...?
І дзвонять дзвони — сокровенна мить,
Подяка Богу за усе й поклін,
Але тривога в серце заповза,
Бо десь на сході йде запеклий бій...
Бо Пасочка не в кожного буде,
І хтось заплаче нині і не раз,
В хустині чорній, бо там, на війні,
Рідненький син за рідний край поляг.
Великий День! Великдень на порі,
І квітне травень різнобарвно в нім,
Помолимось в цей сокровенний день
За тих, хто у окопах на війні.
За тих, хто цього дня не дочекав,
За тих, хто поруч і можна обнять,
За тих, хто є за тридев'ять земель,
За тих, хто є на східних рубежах,
Щоб нині спокій наш оберігать.
Великий День! Великдень! Помолюсь.
Це Перемога світлих дум і сил!
І хоч нелегкі нині в нас часи,
Христос Воскрес!!!
А разом з Ним і Ми!!!
05.05.2024

* * *

Може, є в тому сховані сенси,
Розгадати їх зовсім непросто.
Не стираються з пам'яті милі моменти,

Хоч не раз і не два намагалася стерти.
Як, скажи, розгадати ту містику,
Що приходиш у сни і мовчиш, усміхаючись...
Я давно вже без тебе навчилася жити,
Але в сни ти чомусь повертаєшся.
Я не знаю, чи радіти тим снам,
Чи печалитись...
Чи шукати тим снам розумне пояснення.
Хоч десь там, підсвідомо, признаюся чесно,
Я тих снів може й жду і радію,
Коли в них з'являєшся....
І нічого не кажеш мені,
Лиш всміхаєшся...
Червень 2024

* * *

Недільний ранок...
Ранкова кава...
Навколо тиша...
І запах трав...
Жену від себе
Думки невтішні...
А вони липнуть,
Чорт би їх взяв...
Навколо літо...
А в серці осінь...
А дуже часто і зима...
Часи такі,
Що «дах» виносить...
То так у всіх, чи я одна???

Липень 2024.

* * *

Танго чи вальс?
Пристрасть чи ніжність,
Що танцювалося в цьому житті?
Скажеш кохання...але вже не хочу,
Вже не танцюється румба мені...
Румби мотив, що колись так бентежив,
Вже не єднає у танці тіла...
І пасадобль я молодшим залишу,
Вже не горить протиборством душа...
2024

* * *

Не працює стара версія мене...
Не працює...Чи жалкую я за нею?
Чесно — ні!
Бо минуле вже минуло й не диктує,
Як поводитись і жити мої дні.
Теперішні так різняться кардинально
Від прожитих і фізично, і ментально...
І дивлюся я на світ цей по-новому,
І думки мої вчорашнім не живуть,
Бо оте минуле — моя втома...
Зболена й невільная душа...
Там десь молодість моя...
То що ж із того? Все минає,
Бо такий закон життя.
Не працює стара версія мене...

Світ змінився,
Все змінилось, навіть клімат...
Почуття мої зазнали змін і відчуття,
Все змінилося у мЕні докорінно.
Не працює стара версія мене,
Десь поділися старі ті мікросхеми.
Ностальгія за минулим — не моє!
В теперішньому тепер життя для мене... 2024

* * *

Пігулки радості моментами скупими,
Що інколи п'ємо ми від життя...
Рідкі моменти тих усмішок щирих,
Бо фон трагічний...третій рік війна.
Руйнація війни торкає душі,
Оголює, онулює...і вчить!
Знімає маски, хтось стає байдужий,
А хтось уперто хоче щось робить...
Чи є у нас надія на спасіння?
Я вперто переконана, що так!!!
Бо, попри всі великі потрясіння,
Бо попри все, що робиться «не так»,
Ми дивним чином здатні жити,
І щось робити, не усі ж втекли...
Пігулки радості моментами скупими
Допомагають нам у час війни.
25.02.2024

ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.02.1970 року в селі Рунґури Коломийського району Івано-Франківської області. Технолог ткацького виробництва. Волонтерка, засновниця Благодійного фонду допомоги воїнам ЗСУ в Польщі. Членкиня СЛК «Суцвіття». Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21 - №32).

Я ЗАКОХАНА В БІЛІ РОМАШКИ

Я закохана в білі ромашки,
Що ростуть у зеленому гаю,
І згадала, як юним дівчиськом
Я їх до грудей пригортала.
«Любить мене, чи не любить....
Зрадить мене, чи кохає...», —
В пелюсток ромашок біленьких
Я в юності тихо питала.
Давно вже любити навчилась,
Так само дізналась й про зраду,
Та знову іду з оберемком
Ромашок із власного саду.
Приїдеш до мене під вечір....
За столиком сядемо разом,
Й букет із ромашок чудових
Нас двох зачарує відразу...

ЖІНКА-ВОЇН

Жінка з автоматом у руці
В небесах курличуть журавлі,
Зацвіла калина в чистім полі,
Українська жінка нині воїн.
У руках тримає автомат,
Поруч молодесенький солдат,
Під вінець би вів її за руку,
Та тепер лиш серця чує стукіт.
«Ой дівчино з русою косою,
На руках забрав би з поля бою
І поніс би в гори, до смереки,
Де не видно, навіть, і лелеки.
Де були б ми вдвох, і тільки в парі,
Й автомати нам не заважали б.
Едельвейса квітку з полонини
Дарував для тебе я б, єдина.
Та, на жаль, проклята ця війна
Нас на поле бою привела,
Ми в руках тримаєм автомат,
Поливає нас вогнем ворожий «Град».
Волноваха... Бій... Передова...
Українська жінка-воїн не одна,
Матір Божа в неї за спиною
Береже її на полі бою.
Ангел-хоронитель в синім небі
Захистить за кожної потреби,
Він крилом своїм легенько криє...
У окопі жінка-воїн мріє...

ОСТАФІЙЧУК АННА ІВАНІВНА

Народилася 26.12.1970 року в селі Космач
Косівського району Івано-Франківської області.
Вихователька дошкільного навчального закладу.
Працює в ДНЗ в Польщі. Учасниця альманаху
«Джерельні дзвони» з 2021 року (№25 - №32).

* * *

Плаче ненька моя — Україна,
Бо дітей у могилу ховає...
Всюди стогін, повсюди руїна,
Ріки крові орда проливає.
Безневинні, маленькі серденька,
Зупиняються, в небо злітають...
Як же може не плакати ненька?
Цвіт народу безглуздо вбивають!
Прилітають крилаті убивці,
Смерть чигає, кого б ще забрати?
Ну а Світ засинає в світлиці,
І воліє про це вже не знати...
Світе, світе, війна в Україні!!!
Чуєш, чуєш, лунають гармати!!!
Допомога потрібна Людині!
Світ від зла треба всім рятувати!!!
Плаче, плаче душа України...
Скільки болю і скільки втрати!
Та я вірю, повстане з руїни
Й буде в краї своїм панувати!!!

03.03.2024

* * *

Скільки коштує людське життя?
В скільки можна його оцінити???
Бо у нашій країні війна!!!
Й світ не хоче її зупинити!
Скільки треба ще світові душ???
Як на це можна легко дивитись?!
Переповнена кров'ю земля,
Як же можна з цим горем змиритись?!
Україно, ти земле моя,
Що ще треба, щоб всі зрозуміли:
Топче чоботом бридка русня,
Ще й сміються із нас бузувіри...
Скільки можна дивитись на це?!
Як тече кров невинна рікою...
Ти показуєш, Світе, лице,
Чи ж тобі все одно, що зі мною?
Вам все видно, та ви вже не бачите,
Все ви знаєте, та знати не хочете,
Як же можна таке пробачити?!
Вам так вигідно бути незрячими?!
Ті, що ніби світом керуєте!!!
Ви, нарешті, уже отямтеся!
Ті, що світом маніпулюєте,
Буде кара вам, не сумнівайтесь!
Прийде Господь на Землю скоро,
Вам пощади не буде, покайтеся...
Бог зійде і судитиме строго!

На пощаду не сподівайтесь!
Скільки коштує людське життя???
Бог за нього себе дав розп'яти...
Він за кожного муки прийняв
І готовий нас всіх обійняти!
Україно, моя, ти Господня земля!!!
Муки, рідна, приймаєш найтяжчі...
Та настане пора, земле наша свята,
Ти засвітишся Миром і Щастям!!!

23.03.2024

УКРАДЕНЕ ДИТИНСТВО

Украдене дитинство,
Спаплюжене життя...
Розбиті світлі мрії,
Забрала все війна...
Маленькі наші діти,
Їм бавитись в квітках...
А в них на тілі рани
І сльози у очах...
Долонькою своєю
Втирають гіркоту,
А їм би жити в мирі,
Гуляти у гаю...
Метеликів ганяти,
Сміятись просто так...
А тут гримлять гармати,
І нищить землю кат.

І скільки тих сердечок
Тремтить у цю пору,
Вони ж бо жити хочуть
У домі своєму!
І просто притулитись
До рідних, дорогих,
Усістись на колінця,
Заснути там, на них...
Відчути ту безпеку,
Відчути те тепло,
Що так серденько гріло,
Що до війни було...
І знов гуде сирена,
Страшні звістки несе...
О Господи Всевишній,
Коли ж війна мине???
Коли малі серденька
Відчують радість снів?
І будуть засинати
Під щебет солов'їв...
О діти України, прийде,
Прийде пора!!!
Бог знищить супостата,
Закінчиться війна!!!
Він витре ваші сльози,
Зігріє вас теплом!
Розвеселить серденько,
Наповнить всіх добром!!!
17.01.2024

* * *

На рушничку вишиванім дві чудові лялі,
Такі собі файнесенькі, виписані кралі!
Повсідалися панянки, гонорові й пишні,
Красуються, милуються, ось які ми вийшли!!!
Жили собі, були собі звичайні яєчка,
А майстрині в них уклали з любов'ю сердечка,
Чарівними писаками їх розмалювали,
Між красками яскравими душу укладали!
Там коники, а там пташку ще й рибку маленьку,
І гілочку, й кобілочку, й рамочку рівненьку...
Кучерики закручені, хрестики та очка,
Одягнулися у шати наші писаночки!
Одна другій показує складані узори,
Тепер будуть про нас знати і доли, і гори!
Розкажемо всьому світу про скарби нетлінні,
Хай же знають, що гуцули з покон віків вільні!!!
В кожній хаті живуть люди, що мають таланти,
Тут малюють, вишивають, різьблять, ліплять дзбанки...
А як собі заспівають, то й гори здригнуться!
Щирі й добрі, тай привітні завжди усміхнуться!
В нашім краю, як у раю, все навколо квітне,
Бережуть тут традиції тай слово завітне!
Вміють люди трудитися тай дякують Богу,
А він завжди помагає й вказує дорогу!
Отак собі писаночки любо гомоніли,
Хвалилися узорами, що на них рясніли.
Люди диву дивувались, очей не зводили!
Писаночки — дар безцінний, що майстри створили!!!
10.05.2024

* * *

Пряла, пряла матусенька тай пісню співала...
Малесеньке дитяточко в колисці гойдала,
Ой спи, моя дитиночко, сном тихим та любим,
І виростай на утіху тай на радість людям!
Колисала, промовляла, в очка заглядала...
Тішилася, а дитинка тихо з миром спала...
Уже вечір навкруг темний, зійшла в небі зірка,
Спало дитя, а матуся позіхала зрідка.
Треба прядиво скінчити, ниток намотати,
Аби завтра ранесенько килим новий ткати.
Любить мати працювати, ткати й вишивати...
З того живе гуцулочка, не ме бідувати!
Гладить малу голівоньку тай ніжно цілує,
Пестить свого первісточка тай тихо милує.
Спи дитинко, спи кровинко, мамка тя кохає,
Периночку м'якесеньку з боків поправляє.
Молить Бога за дитинку, аби здоровенька,
Аби добра тай щаслива росла цікавенько...
Прихилилась до колиски, на мить задрімала...
Сниться сон їй, що донечка вже доросла стала.
Та тче килим кольоровий, теплий та багатий,
Матусенько, подивися, який він картатий!
Навчилася! Тай коли ж це? Здивувалась мати.
Ніби вчора в колисочку ще лягала спати?!
Прокинулась, подивилась, спить собі маленька...
Усміхнулась, здивувалась, час біжить хутенько.
Отак життя пролітає, як одна година,
Нині уже молодиця — вчора ще дитина!

22.05.2024

ТИ НЕ БІЙСЯ НІЧОГО, ІДИ!

Хай тебе не лякають вітри,
Хай тебе не тривожить спека,
Я дивлюсь за тобою здалека.
Ти не бійся дощу і грози,
У дорогу відвагу візьми,
І морозу в дорозі не бійся,
Пам'ятай і на Мене надійся!
Сніг чи дощ, а чи вітер в дорозі...
Знай, Я тут і тобі на підмозі!
Йди упевнено, моє дитя,
Я веду тебе ціле життя!
Лиш НЕ БІЙСЯ, іди і ЛЮБИ!!!
Згинуть скрізь всі твої вороги,
Бо з Тобою є БОГ, твій Отець,
Він ЛЮБОВІ дарує вінець!!!
27.07.2024

* * *

Високо в горах стоїть хатина,
Живуть там люди, ціла родина!
Міцні й відважні, гуцули звуться,
Роботу люблять, з біди сміються!
На призьбу сядуть в недільну днину,
Вкладуть між себе й малу дитину,
Тай погугарять, тай заспівають,

Гуцули файні співанки знають!
Шос шє від Дєді звїдають тайне,
Бо він цікаве завжди їм знайде!
Тай Нєня вийде з рїдної хати:
«Ходїт до столу си чїстувати...»
А в хатї пахне кулєша й шкварки,
Бринзі до неї добрі кавалки...
Дякує Богу уся родина,
Хрєстяться старші й мала дитина!!!
Бо знає кожен із покон віку,
Що лиш Господь нам продовжить віку!
І на пожиток будє гостина,
Бо жиє з Богом гуцульська родина!!!
Високо в горах стоїть хатина,
Така притульна, така щаслива!!!
Хто там не був, ще най завїтає,
Такого краю нїде немає!!!
04.08.2024

* * *

Дїти пахнуть любов'ю і мріями,
Дїти пахнуть щастям й надїями...
Пахнуть дїти усмішкою щирою,
Пахнуть дїти радістю милою.
Як же ж пахне життя дитиною,
Нїжною, світлою і щасливою...
Цї аромати із серденька ллються,
Бальзамом цілющим у душу вкладуться...
І скільки б на світі ми з вами не жили,
Та все ж у душі слїд дитини лишили.

Побачиш дитину, всміхнешся одразу,
Забудеш про біль і про смуток, образу...
А все це тому, що колись же ж і ми
Так пахли приємно, і були дітьми!
Ці запахи ніжні, ці квіти — скарби,
Людино, люби і навік бережи!
01.04.2024

НОВІ ІМЕНА В ДД-32

БІЛЬЧАК ГАЛИНА СТЕПАНІВНА

Більчак Галина Степанівна народилася 22.10.1967 року в селі Бабче Івано-Франківської області, де і проживає. Освіта середня. Домогосподарка. Працює сезонно в Польщі. Друкується в різних альманахах і журналах. В «Джерельних дзвонах» друкується вперше (№32,2024).

* * *

Вперед іду, назад не оглядаюсь..
Чи добре роблю ? І сама не знаю.
Що у житті, сприймаю за науку,
Різне було: і радості, і смутку.
Вперед іду, на краще є надія...
Люблю життя, і люблю свої мрії.
На долю я свою не нарікаю,
Свій хрест несучи і Бога прославляю.
Коли паду, то знову підіймаюсь,
Коли грішу, то потім щиро каюсь.

Життя екзамен хочу здати гідно,
Стараюсь вчити, поки ще не пізно.

* * *

Така красива, юна і тендітна,
Немов розквітла в полі ніжна квітка.
Узяла меч у руки і до бою
За свій народ, за волю, за свободу.
Не раз її гнобили й полонили,
Та рвала пута мужньо, не скорилась.
Скрегоче ворог лютий, з злості мліє,
Та Бог все бачить і оберне стріли.
Розплата буде, добро переможе,
Піднімем гордо прапор перемоги.
Вернеться ворог у своє болото,
Ти тільки вір у мене, мій народе.

* * *

Молюся за тебе, моя Україно,
За ниву пшеничну й поля,
За мову твою дзвінку, солов'їну,
За тебе в молитві щодня.
За рід твій славетний, мужній, козацький
Нащадки твоєї землі,
За дух нескорений, вільний, чумацький
За волю завжди в боротьбі.
Молюся за пісню твою стоголосу,
За вишиту долю хрестом.
За хліб твій із сіллю до Бога я прошу,
За стяг синьо-жовтий з тризубом.

Молюся за тебе, моя Україно,
За воїнів тих, що в боях.
Молюся я щиро... до Бога уклінно,
Щоб миру летів в небі птах.

* * *

Летять роки, а я старію
І пам'ять моя вже не та,
Та я живу і часто мрію
Про те, як досі я жила.
Далеко в світі я не була
І по-простому я живу,
Великих статків не набула,
Та що я маю, те ціню.
Я по натурі старомодна
І плачу навіть із кіно,
Хоча я з чимось і не згодна,
Не буду спорить все одно.
Я товариська є особа,
Та тишу також я люблю.
Побуду я сама з собою,
І вірш я просто напишу.

МАЛЬВИ

Приснився сон мені під ранок,
Такий дивний, неначе марок,
Я бачу хату, мов із казки,
А під вікном тут квітнуть мальви.
Їх пестять і леліють бджілки,

Такі красиві, ніжні квітки,
Повився хміль зелений плотом,
Висить на ньому збанок боком.
Хатина біла й чепурненька
І вікна чисті, як озерця,
З-під стріхи видно ластівок,
А біля хати малий ставок.
А мальви, ніби на сторожі,
Хатини оберіг народний,
Ця хата — предків є хатина,
У ній є пам'ять, серцю мила.
А мальви — квіти України,
Це символ нашої країни,
Її ще називають Ружа,
Така красива квітка, люба.

* * *

Я приїду в село і пройдуся дорогою в поле,
Навкруг любо й зело, а стернина на ниві вже коле.
Літо, спека, жнива, для зерна уже клуня готова,
Йде робота в полях, вітром крутиться порох, полова.
Моє рідне село, садочок, хатина і вишні,
Рута-м'ята ддухмян і чебрець, і соняхи пишні.
Постелю ряденце і присяду в саду відпочити,
Збанок чаю смакую і слухаю співи пташині.
Матіола цвіте ароматом щоночі казковим,
А під вікнами мальви так радують кольором очі.
Бджілки теж полюбили, кружляють, для них насолода
Цей солодкий нектар, а для мене так мила природа.

БАБУСИНА ХАТИНА

Де край села стоїть хатина,
Старенька вже зараз вона...
Жила у ній бабуся мила,
Туди ходила часто я.
Та хата завжди мені сниться
І той садок, і лавка та,
В садку смакую кислу вишню,
З вікна бабуся вигляда.
Заходжу в хату, малий ґанок,
Світлиця вбрана у квітки,
Висять ікони з рушниками
І зілля, зв'язане в пучки.
Стоїть рогач біля припічка,
Бабуся часто хліб пекла,
А я мала, як і та кішка,
Просила в неї молочка.
Улюблений глечик був у мене,
Я з нього смачно так пила,
І хліб, варенням намащений,
І досі пам'ятаю я.
Стоїть хатина вже забута,
Бабуся в вічність відійшла...
Про неї пам'ятати буду
І ту хатину край села.

* * *

Мовчати буду в тишині,

Хоча так хочеться кричати,
Замкну під ключ, що у душі,
Непрохану сльозу ховати.
Про що кричу, про що мовчу?
Одному Богу лиш відомо,
Із ним розмову я веду...
Він дасть пораду й допомогу.
Ти не побачиш мою біль,
Ховаю вправно я образи,
Я сильна духом, ти повір!
Щаслива буду, хоч не разом.

* * *

Чи часто ти згадуєш про Бога?
Ні! Не тоді, коли тобі потрібна допомога,
А просто так, коли добре, ти радієш,
На все це Боже провидіння.
Що ти багатий, маєш славу,
І друзі тебе поважають.

Чи зустрічав ти в житті Бога?
Він в кожній милостині жебракові.
Відвідав хворого чи самотню людину,
Чи всиновив покинуту дитину.
Він в кожній до ближнього любові,
Як зробиш добру справу, ти зробиш Богу.

Чи йдеш до Бога ти у гості?
На святу службу в Божім домі.
Чи був причасником Святих Тайнств,

Бог так чекає в храмі нас.
Життя таке коротке й швидкоплинне,
Спіши зробити для душі корисне.

* * *

Моя нескорена країно,
Земля славетних козаків,
Незламна, сильна, і єдина —
Ти наймиліша із країн.
Багато раз тебе гнобили,
Ти не корилася катам,
Ти рвала пута, що є сили,
Свої кордони берегла.
Та ворог лютий знову преться,
На тебе стріли нагострив,
За свою волю й незалежність
Пішов народ твій знову в бій.
Народ твій мужній не здолати,
Козацький дух їм не зломить,
Ти наша рідна ненька-мати,
Ти, Україно, будеш жить.
Твій прапор буде майоріти
І небо мирне і ясне,
Ти будеш квітнути, радіти —
Тризуб і прапор — то святе!

* * *

Для мене єдина, незмінна, найкраща
Моя Україна, країна незламна,
Нескорена, вільна і незалежна!

Люблю я тебе, ти Мати, ти Ненька.
Тебе я, голублю, в піснях прославляю,
Найкраща місцина, ти окраєць раю,
Степи твої й луки, ниви безкраї,
Твої полонини, трембіти лунають.
Пісні стоголосі, твою вишиванку,
Люблю я калину червону у гаю,
Усе українське, етнічне, народне —
Я горда, я з предків козацького роду.
Твою незалежність, і мову, і славу
Народ твій могутній завжди захищає.
Ти нація вільних, ти горда країна,
Ти є незалежна, Україна єдина.
24.08.2024

БОГУЦЬКА (КОВАЛЬ) ОЛЕНА КИРИЛІВНА

Народилася 19.05.1956 року в селі Куничому
Вінницької області, мешканка міста Новодністровськ
Чернівецької області. Письменниця, композиторка,
громадська діячка, членкиня Спілки літераторів
«Славутич» ГГО «ВПр», авторка тринадцяти книжок,
співавторка понад 40 альманахів і різних видань,
лауреатка літературної премії імені Івана Нагірняка та
багатьох літературних онлайн-конкурсів. Нагороджена
медаллю «За відродження країни» та багатьма
іншими нагородами. В альманасі «Джерельні дзвони»
друкується вперше (№32, 2024).

НЕБО КОЛЬОРУ ДОЩУ

Подув зі сходу вітерець і вщух,
а спека розкалила все довкілля.
Нависло небо кольору дощу,
і марево хиталось мов з похмілля.
То сонце розгулялось не на жарт,
і все зелене без поливу — сіно...
Гудронно, в'язко плавився асфальт,
здається, що застрягнеш по коліно.
Чи перед Богом завинили ми,
чи аномально мислимо. Як знати?
Обходять стороною нас громи,
і хмари до сусідів мчать кудлаті.
А я дивлюсь на місто і лечу
в думках туди, де вітер хмари котить.
Над нами небо кольору дощу.
Але хмаринки ті... Сухі на дотик.

* * *

А ось і серпень, над землею
спекотне літо, тінь біди...
Із кавою на цю алею
виходжу нині, як завжди...
Тепер одна у мене справа —
одужання і позитив...
І чернівецька лате-кава,
щодень, немов аперитив.
Із нею мрію і сумую,
формую радісні думки...
Я, точно кавою смакую,

чи, може кава, навпаки?
Розширює свідомий простір,
когось запросить до розмов.
Я на гостинах мов... І в гості
до мене серпень знов прийшов.

* * *

Збігає по стерні засмагле літо,
лопочуть в небі крила журавлині.
— На серці ще не осінь! — я сердито
кричу кудлатій і легкій хмарині.
На серці ще весна і перші квіти
сплітають у вінок мої надії.
І я готова «небо прихилити»
і літу цьому, мов дитя, радію.
І яблукам, медам і Маковію,
радію сонцю, хоч воно вороже.
Я не сумую, засіваю, сію
щось поетичне, ні на що не схоже.
І зійде день, мов золота прикраса
на горизонті розіллє блакиті.
Я вип'ю меду радості на Спаса
і зафіксую Маковія миті.
Моє життя — це праця і старання,
посів, ужинок, сплачені оброки.
Волошками в житах веде кохання
туди, де щастя день і світ широкий.
Вдихаю запах перших паперівок,
куштую мед у сотах цвіт бурштину.
Готова до незвіданих мандрівок

щоб краще пізнавати Україну.
Жадоба до життя — широкі крила,
вони моя надія і прикраса.
Я «альфа і омега» і вітрила
наповню подихом медовим Спаса.

ДНІСТРОВСЬКА НІЧ

Як то кажуть: сьогодні повниця...
Над Дністровським стемнілим плесом
помаранчевий місяць котиться,
впливає, мов човен без весел.
А на заході повна злагода,
заховалося сонечко, сіло...
Глянь, край неба квітує лавандово...
Дивні запахи риби і сіна.
Тихо плескає в берег вода,
запалили рибалки вогники...
Впливає на небо зізда,
далі друга... Видніються човники,
котрі плесо, мов лезо ножа,
розрізають і будять хвили...
А вони всі на берег біжать...
Впала ніч, мов строкатий килим.
Висне місяць, наповнений вщерть,
по Дністру прокладає доріжку...
Мить, і жаб'ячий чутно концерт,
грає музика, все вперемішку.
Над рікою вогнів, наче свіч, —

відображення в плесі станції...
Буковина. Дністровська ніч.
Бесарабські липневі ці, танці.

* * *

Зацвітають золотом степи,
жарить так, що припікає в стопи.
Липень дружно взявся за серпи,
у засік — зерно, солома в копи.
З перших яблук спечено пиріг,
гонять мед в чеканні Маковія.
Соняхи вартують край доріг,
високо у небі жайвір мріє.
В бочечці вже вибродив вишняк,
аромати літечка — наливка.
Сонце, мов розжарений мідяк,
непомітно ліловіє сливка.
Перша груша долу полетить,
сохнуть трави, ніздрі тішить сіно.
Вабить зір ця неповторна мить...
Богом намальована картина.

ДО ОСЕНІ

До осені далеко і не дуже...
Листочки вже подекуди жовтіють...
А дні спішать безликі і байдужі,
та щедро тугу і печалі сіють.
До осені далеко, та за мить

пересічемо ми кордони літа...
І липень навздогін нам прогрімить,
немов ласкаво, начебто сердито.
До осені далеко. З блискавиць
серпневим зорепадам народитись...
Шукаємо непізнаних зірниць...
Та всі вони в закоханих зіницях.
До осені... Той непомітний крок,
з набутим стоїмо на перелазі...
В житті ми не хапаємо зірок...
Проте, про осінь хто ще так розкаже?

* * *

День за столом ламає хліб
Від цьогорічного врожаю.
Дурного писано сто кіп,
Та я іще когось вражаю.
Пустого писано сто верст,
Намарано паперу стоси.
Під пера викривився перст,
Зворотами не пройде босий.
Важкі поезії шляхи
Стирчать колючками цитати.
У шафі пиляться книжки,
Забуті, нікому читати.
Відкрийте світові секрет:
Для чого вся ота полова?
Втомився і приліг поет.
І не написано ні слова.

* * *

Пливу, життєві повороти,
а поруч і чужі, й свої.
Я розвертаюсь на супротив,
кермую проти течії.
Пороги і водовороти,
мілини не дають пливати,
а ті, котрі пливають навпроти,
кладуть тенета, мов дроти.
А течія усе сильніше
і ніч. Не вигребти ніяк...
Здається, сил немає більше...
І ось, попереду — маяк.
Чи бакену огні на плесі,
широкий простір, де не глянь.
На кінчиках невтомних весел
Блищать краплини сподівань.
І не кінчається дорога,
яка життям мене веде.
Я особлива в тата-Бога,
ще не один зустріну день.

* * *

Я усміхаюсь і радію,
мов самовпевнене дівчатко.
Під серцем виношу надію,
зронив ти погляду зернятко.
Воно росте у теплім лоні,
коханням плекане, зігріто
тим ніжним доторком долоні...

А в серці розквітає літо.
І я живу так ненаситно,
не стримуйте, така потреба
шаленства. А згори, блакитно
ті очі, мов частинка неба.

* * *

Живу сьогодні, слава Богу!
За все я дякую Йому!
Вдягаю усмішку, мов тогу,
виходжу, розганяю тьму.
Живу, продовжую змагання
за кожну, цю безцінну, мить.
Не задавайте запитання:
— Чому весела, як болить?
Всі болі забирає вітер,
а сум, лиш іноді, не більш.
І посміхатися, не скніти,
я буду. І писати вірш.
10.08.2024

ГАВРИЛЮК ІВАН МИХАЙЛОВИЧ

Народився 16.06.1957 року в селі Спас
Коломийського району Івано-Франківської області.
Мешканець міста Київ. Поет, письменник, хімік,
кандидат хімічних наук. В альманасі «Джерельні
дзвони» друкується вперше (2024, №32).

* * *

— Матусенько рідна, як же я
хочу
до свого серця знову Вас
пригорнути,
в очі синьо-зелені,
як у дзеркало,
зазирнути —
у Ваші очі...
Кого б я у них побачив — малого
милого хлопчика,
який ще не знає, що таке
кривди й образи?
Я втомився, мамо, чому ми
й досі не разом?
Я нажився, мамо, чому ми
й досі не разом?
— Бо ще триває, синку, твоя дорога.
— Матусенько, рідна, Ви там
ближче до Бога, —
може, знаєте, що повинен
іще зробити?
Кажете — любити, бо є кого?
Кажете — жити,
бо є для кого?
Так, це правда: тут моя стежка
і моя школа,
і я ні від кого й ні від чого
не відрікаюсь.
За мимовільний мій розпач
я щиро каюсь,

але просто — так мало
людяності довкола...

* * *

Хтось є біля тебе поруч,
якась безтілесна сутність,
але не бійся, дівчинко,
не напружуй до болю очі —
просто, я трохи заплутався
в складках твоєї ночі,
й лише з цієї причини
ти відчула мою присутність.

Я ще в тебе затримаюсь
в плетиві днів і ранків.
Спробую геть не дихати
й повітря не сколихнути.
Невидимим і невідчутним
я поблизу спробую бути —
от лише б не заплутатись
у складках твоїх фіранків.

А мені б піти не завадило
разом з вітрами розлогими,
розтанути в небі хмаркою,
хоч трохи на мене схожою, _
а я тут приріс надовго... власне,
чим це тобі загрожує?
Хоча б до кінця не заплутатись
у складках твоєї логіки.

Вибач, я ще затримаюсь.
Ще йтиму поруч поволеньки.
Зігрію думками добрими
і словом, для тебе пам'ятним.
Я ближче, ніж може здатись,
я в складках твоєї пам'яті,
а любов моя стане добримом
у складках твоєї доленьки.

* * *

Моє сонечко, моє серденько,
ну чому ж ти таке непривітне?
За любов — ну навіщо сердитись?
Ну нехай вона в комусь квітне.
Вона ж світу тобі не зав'язує,
не вдягає кайданів на рученьки,
ні до чого ж не зобов'язує
й не нашіптує гори зрушити.
Хай живе, їй і так несолодко,
догоряє й без цього свічечка.
Не вкорочуй їй віку, золотко,
Не вкорочуй їй віку, квіточко.
Ти впусти її під віконечко,
чи вкажи їй маленьку шпарочку...
Моє серденько, моє сонечко,
не ховайся у чорну хмарочку.

* * *

Щаслива будь і юна, як весна,

без огляду на час і на погоду.
Нехай невдач мелодія сумна
твою ніколи не затьмарить вроду.
Розчарувань гірка, волога тьма
хай обмина повік твоє віконце.
Щаслива будь і юна, як весна,
допоки будуть дні твої під Сонцем.
Не буде хай небажаних подій,
які з людьми трапляються усе ще, —
будь джерелом нев'янучих надій,
і світом будь, відчиненим у Всесвіт.

* * *

Не люблю я всіляких «якби» та «коли б»,
і не вірю в незмінність так званої долі.
За перлинами — знаю — потрібно углиб,
а лайна й на поверхні, даруйте, доволі.
Я найкращого прагну, і крапка — проте
мені слави, і влади, й багатства не треба.
Що для мене важливо — я знаю про те,
що зірки не в калюжах, за ними — у небо.
Тут нічого такого, життя як життя,
хоч воно й не легеньке, тому що порядне.
Певен: кожному з нас необхідне знання,
що в житті головне — ну, а що другорядне.

* * *

Знову випала «вежа» на картах Таро.
Перевернута, отже — надовго усе це.
Ні, не вийняв Господь із Адама ребро,

бо чого б так боліло роздряпане серце?
Загалом, я не вірю в таку ворожбу,
та чомусь оці збіги занадто вже часті.
Знову карти Таро пророкують журбу,
підлість, заздрість, плітки —
і ніякого щастя.

Хай їм біс, отим картам, я з них посміюсь,
хоч мене оці збіги усе ще бентежать.
Та чого я по-справжньому, дійсно боюсь,
що чекає й тебе перевернута «вежа».

* * *

Серце не захололе
рветься, як птах, за ґрати.
Де ти блукаєш, доле?
Як же тебе впізнати?
Де твоя ласка, доле?
Де твоє слово щире?
Серце не захололе
рветься, як птах, у вирій.
Де твої очі карі,
сині, зелені, сірі?
Може, ти з кимось в парі?
Може, й сама в зневірі?
Тиша. Осіннє поле.
Вітер здійняв пір'їну...
Схоже, тебе я, доле,
в іншій житті зустріну.

* * *

Позаторішній сніг
твої заховав сліди.
Переболіло? Ні —
та не скажу «Прийди».
Може, забулось? Ні —
та не скажу «Вернись».
Позаторішній сніг
випаде ще колись.
Позаторішній сніг
випаде ще не раз,
та й не лише в мені
лине по колу час.
Крутить старе кіно,
крутить старі пісні
іноді чи й водно —
позаторішній сніг.
Довга зима без меж,
змерзлі, в снігу, гілки.
Зринуть і в тебе теж
власні старі думки.
Зрине: «Чого ж я так?» —
й тихо замерзне сміх...
Чорний накряде птах
позаторішній сніг.
Станеш на свій поріг,
ворон змахне крильми.
Позаторішній сніг
не розтопили ми.
Все я, що міг, сказав.
Все я робив, що міг.

Мерзне в очах сльоза:
позаторішній сніг.

* * *

Моя любов народжувала рими,
слова сплітала в дивний візерунок,
щоб крізь пустелю, наче пілігрими,
дійшли до тебе — просто, в подарунок.
Та не дійшли, даремно находились,
обірвані вернулись на півслові...
А скільки після них не народились,
і саме завдяки моїй любові!

* * *

Звільняю слова з-під варти,
слізьми їх зросивши рясно.
Пробачте, що сплутав карти,
з'явившись отак невчасно.
Згасає відлуння кроків,
та все ж я сказати мушу:
пробачте, що стільки років
мою й не торкнули душу.
Що линув думками й серцем,
а в серці плекав надію, —
що ж, вип'ю гіркої з перцем
у Прощену цю неділю.
Хай буде хоча б не гірше
(маленька така потреба).
Пробачте мені за вірші

й любов, що сягала неба.

ГАВРИЛЮК МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ

Гаврилук Михайло Михайлович народився 11.08.2004 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Студент 4 курсу юридичного факультету Львівського Національного університету імені Івана Франка. Письменник-початківець, пише вірші, поеми, п'єси, оповідання, філософські твори; захоплюється образотворчим мистецтвом і музикою. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (№32, 2024).

БРУНЬКИ

Хитались дзвіночки за повітом тихим,
Ясніли вагання у барвах живих:
З весни неземної, що нею я дихав,
Готую малюнок — що ще не затих.
Одне полотно у гадках посіріло,
А інше — зачалось, та стихло також,
Та давні бруньки в милих барвах ще мріли,
Бо серце казало, що інше — негож.
Замріяний трепет, від поту обтершись,
Полотна багатством вже іншим залив —
А струни у серці затихли, відмерши:
Я квітку нерідним їй цвітом покрив...

30.06.2024

ГІМН КОЛОМІЇ, МІСТУ ПИСАНКИ

Писанко мила, на неба високого тлі
Стежки твої так хвилююче цвітом сміються!
Давні-прадавні хвилини в лискучій імлі,
Наче лоза, на доріжках замріяних в'ються.
Серце радіє, як бачить твій розпис живий:
Хто знає вірно, як довго різцем він творився?..
Скільки трудився над обрисом Майстер Святий?
Як же і нині мереживом він збагатився!
Дзвін карильйону на свято гукає людей:
«Писанки діти, вітаю! На многая літа!..»
Рідні перегуки кличуть манливо гостей —
Ті дослухають цю пісню у цілому світі.
Листя мрійливо тремтить, де Трильовського бюст
В тіні галявини дихає тихо й сміливо.
Ледве торкається лебідь до озера вуст,
Сотні кохання замків оглядає мрійливо.
Ратуша гордо здіймає біляві зубці,
Прапор за ними, немов січовик, майоріє,
Поряд струмки водограю — прудкі горобці
Гордо здійснюються, тішаться, мрійно зоріють.
Де ж, Коломиє, знаходиш ти віри і барв,
Щоб своїм дітям так щедро цей цвіт дарувати?
Люди чудові розрівнюють місце для арф,
Щоби і вітер, і персти могли на них грати.
Дякую вам, хто невтомно працює для нас,
Потом рясним відбудовує славу з покою!

Гідну подяку віддати Вам зможе лиш час,
Вірних завжди він освячує шани рукою.
Писанко мила, на неба високому тлі
Стежки твої так хвилююче цвітом сміються!
Давні-прадавні хвилини в лискучій імлі,
Наче лоза, на доріжках замріяних в'ються.

ГАЛИЧАНИН

Є у місячному Відні
Статуя струнка:
Це в турецькому убранні
Постать козака,
Постать бронзова, граційна,
Усміх на лиці,
Й тацю з кавою тримає
У лівій руці.

Біля ніг його – трофеї:
Шаблі, корогви,
Бунчуки, що з лютим боєм
Турки їх несли;
Серед них – лаврове гілля
В'ється, виграє,
Як і слава, що про нього
У віках жиє.

В час турецької облоги
На чужій землі,

Він за подвиг нагороди
Не просив собі:
Як побачив, що готують
З ліків дивину ?
Попросив подарувати
Зілля це йому.

Розпитавши про це більше,
Він навчився сам,
І до Відня повернувшись,
Іншим готував:
Спершу наливав у глики
Й вулицями ніс,
А з часом відкрив кав'ярню
І просив усіх.

Так славетний галичанин
Відню це привив,
І усю Європу каву
Пити він навчив.
Й досі віденців вітає
З тацею в руці
Постать бронзова, граційна,
Усміх на лиці.

24.01.2024

ПРОМЕТЕЙ
(монолог)

Я — Прометей: в моїй душі великий
Могутня сила рине й пломенить;
Криштальні миті зайнялись життям,
І дальні гори, струнами омиті,
Поріднені слізьми і сум'яттям,
Покрились вірно шатами життя
І йдуть в багатій у Зевса колісниці.
Мій поступ: грізний, вільний, непокірний,
І жодне серце вперекір не гляне.
В моїй душі є смолоскип знання,
Вогонь, що морок забуття розвіє.
Сяйливий усміх полисків Олімпу
На хмурному горінні виграє.
Живе мовчання роздумів богів
В моїй душі ширяє, мов орел.

22.10.2023 – 01.06.2024

ХУДОЖНИК

(нарис)

Йому приснився жилавий граніт.
Смертельна туга плакала органно.
Він богом був. І він створив свій світ.
І одвернувся: все було погано...

Ліна Костенко

Мабуть, від самого народження в ньому жило
дуже високе почуття досконалості. Це почуття
відрізняється від того, яке може уявити тесля, коли
він, відмірявши деталі вікна, стіни чи дверей, обпилює
їх, складає разом і вигукує: «Perfettamente*!»;

відрізняється і від того, що відчуває кравчиня, коли розкладає своє невтомне шиття перед собою й оглядає його; це почуття було значно глибшим, значно піднебеснішим, ніж може помітити буденне людське око. А як інакше? Він викохував його роками, він заради нього працював, він заради нього — жив.

Відмалечку, а в юний вік найбільше, час від часу в ньому проявлявся певний художній ексцентризм, який виявлявся у гордісних зарозумілих жестах і словах; проте коли життя зазирнуло йому у вічі, і йому вже нічого не залишалося — він опустився на коліна перед великою скульптурою Божої Матері, й молився: молився до того часу, поки віднайшов її — віднайшов найвищу, найнедосяжнішу, найпрекраснішу Досконалість.

Коли йому було вже двадцять п'ять років, обриси його втомленого лица вже ставали м'якшими, і коли на вулиці до нього зверталися, знімаючи капелюха: «Ciao Michelangelo, grande maestro! Come stai**?», він відповідав: «Brava, Albertina, bravissima! E tu come stai * * *?» Коли йому виповнилося

тридцять п'ять років, він став добродушним італійцем, котрого скрізь впізнавали, всюди любили, і котрий завжди з усіма любив побалакати. Дружина, а згодом і діти, постійно казали йому: «Papa, lascia per un po' il tuo cutter, resta con noi * * * **!»

— і він залишав різець і теплий мармур, на якому застигала німа усмішка Вічності, і йшов чаювати і жартувати зі своєю сім'єю. Спершу він робив це за німою вказівкою суворої Божої Матері, перед якою

молився; проте пізніше Вона лише мовчки давала знак згоди, і він ішов.

Скільки ж було залишено на його мармурі!.. Якби зібрати всі молитви всіх святих, які коли-небудь ходили по землі, якби злити все їхнє каяття, що наповнювало їхні груди в ті миті, в які їх завжди передавали художники, і всю їхню любов, що дивилася у Вічність із такої ж вічної душі, — це було б гідним образом того, як тремтів його різець, торкаючи камінь, як боліло його серце, цей різець підіймаючи.

Коли земне світло мріло провітками Небесного, коли він у годину своєї смерті сидів на кріслі у своїй майстерні й мовчки міркував, він плакав: плакав через те, що його прекрасне, сповнене праці життя минуло біля ніг Божої Матері; через те, що його вічна душа тільки ледь-ледь могла побачити провітки справжньої Вічності.

* Прекрасно!

** Привіт, Мікеланджело, великий майстре! Як поживаєш?

* * * Добре, Альбертіно, дуже добре! А ти як?

* * * ** Тату, лишіть трохи ваш різець, побудьте з нами!

Травень 2024 року

ЕРЕМІЯ

Велике моє горювання! Мучить мене рана моя,

та я кажу собі: «Моя це скорбота, і я нестиму її.

Книга пророка Єремії, 10:19

Зі сходу сонце ледь пустелю гріє,
Де йде в задумі тихій Єремія.
Похилений, натомлений, ще зночі
Невтомно він казав слова пророчі:
«Народе мій, освячений народе,
Чому на себе кличеш ти знегоди?
Мов батько, я турбуюся про тебе —
Пролити скільки сліз мені ще треба?
Чому не чуєш ти моєї ліри —
Чи геть тобі байдужа моя віра?..» —
Уста пророче слово промовляли,
А очі, мов жарини дві, палали,
Й нога його, пройшовши, залишала
Святі сліди, що на віки zostались.

В пустелі, в час холодної завії,
Куди ти йдеш, пророче Єреміє?
Схилившись, шлях крізь вітер прокладаєш,
Вустами тихо пісню промовляєш.
Багряне сонце вище в небі стало,
Й пустеля наче полум'ям палала.
Пророчий поступ став ще повільнішим,
А голос, що лив пісню, ще тихішим.
Пустельний дух мов серце огортає,
А з нього — вічна слава проглядає.
До далечини звів свої він очі,
Й згадав свої безсонні перші ночі.

Згадав садочок, де любив молитись,
Щоби від снів і марень захиститись,
Що промовляв Мойсей колись народу,
Які коени згадували зроду.
Як дивно: юний, він не мав провини,
Та часом темні, наче ніч, хвилини
Його жахали вічним покаранням,
Геєною, безумством і стражданням.
Він завмирав, молившись про спасіння,
Й за довгий час з'явилося проміння,
Що душу ясным світлом огорнуло,
І серце вірно поклик слів почуло:
«Слова Свої в твої вуста вкладаю,
Тобі народ Юдеї довіряю».

І йшов він, Слово ніши до народів,
Та до якого б міста не приходив —
Народ не міг впізнати грізну кару,
Що в давній час він бачив, мов примару.
Він знав, що марно це, та Вавилону
Чи міг народ віддати для полону?

В пустелі, в час холодної завії,
Куди ти йдеш, пророче Єреміє?
Схилившись, шлях крізь вітер прокладаєш,
Вустами тихо пісню промовляєш...

11.11.2023 – 28.04.

ГЕНИК МАРІЯ СТЕПАНІВНА

Народилася 07.06.1968 року в селі Середній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює організатором позакласної роботи в місцевому ліцеї. Мати воїна ЗСУ, Геника Василя Ігоровича, який пропав безвісти 27.03.2023 року в СП Драгли н.п. Бахмут. Записався в Правий сектор 25.02.2022 року. Після навчань і тренувань влітку разом зі штурмовою групою воював у Мар'янці, а пізніше, у 2023 році, в Бахмуті. Материнський біль виливається в листах матері до сина...

100 ДНІВ...

100 днів, Синочку, без Тебе.....
100 днів мого існування, відчаю, чекання
хоч на якусь інформацію... немає нічого.
За цей час, по декілька разів, відтворила
Твоє щасливе дитинство, юність, той час,
коли я спостерігала за Тобою і тішила себе думкою,
яка я щаслива мама, як легко з Тобою спілкуватися,
який Ти позитивний, толерантний, уважний.
Ти кожен рік перший вітав мене з Днем народження,
але не цього року.....
Коли почалася війна, Ти поступив, як справжній
чоловік,
думав один день (більшість в той час скуповували
продукти, пальне...), знаю, Ти інакше не вмів.
Таких, як Ти, дуже мало. Але це ті, які стали на захист

своїєї держави, і, на жаль, Вас дуже багато вже
в Небесному війську, саме тих, хто повинен був жити...

МОЯ ГОРДІСТЬ ЗА ТЕБЕ БІЛЬША ЗА БІЛЬ.....

Я, десь 3 тижні тому, наважилася відкрити Твій
дитячий альбом з фотографіями, перенеслася
і через себе пропустила ті щасливі моменти,
які вже в минулому, далекому минулому...

Переглянула фотографії в Твоєму телефоні, їх мало,
Ти не любив фотографуватися (і я теж), але хоча кілька
є,

це дуже приємна згадка про Тебе...

Твої львівські друзі привезли всі твої речі, одяг,
я довго не могла розпакувати пакети...

Розпакувала, все обнюхала, хотіла відчувти ТЕБЕ...

Твій запах... Пізніше все попраля, попросувала,
поскладала..... Все на місці.....

Так, ніби чекають на власника.....

Дуже важко відкрити шафу, але я відкриваю,
переглядаю, торкаюся..... І все.....

Знаю, Ти ніколи не одягнеш, але.....

Я дуже часто, коли залишаюся сама

(це дуже рідко буває), говорю до Твоїх портретів...

Це монолог, який ніколи не буде діалогом... Знаю.

Життя навколо вирує сміхом, музикою, піснями,
у більшості все без змін. Я відношуся до меншості,
такі теж є, я з Вами, і впевнена, Ви зі мною,
тримаймося.

Загибель наших дітей не може бути даремною.

ВІРЮ В ПЕРЕМОГУ!!! СЛАВА ГЕРОЯМ!!!

04.07.2023

ПРОЙШОВ НАЙВАЖЧИЙ РІК

Пройшов найважчий рік в моєму житті.
Рік, як зупинилося життя, ТВОЄ СИНОЧКУ,
і моє...Рік, як я не бачу ТВОЄЇ щирої посмішки,
ТВОЇХ сірих очей, тільки у спогадах і фотографіях,
в моєму серці... ТОБІ НАЗАВЖДИ — 26...
ТИ не з нами, але ТИ серед нас, ТИ з нами поруч!!!
Серед людей, рідних, побратимів, друзів.
Пам'ять про ТЕБЕ буде вічною!!!
До останніх своїх днів буду ТЕБЕ згадувати,
хочу запам'ятати ТЕБЕ таким,
яким ТИ був у мирному житті, життєрадісним,
веселим, щасливим, розумним, мудрим.
Нехай ці слова зіграють ТВОЇ очі,
які дивляться на нас з небес!!!
Буду пам'ятати ТЕБЕ літом, восени, зимою,
весною, хоча вона забрала ТЕБЕ у нас.
Буду згадувати ТЕБЕ вранці і ввечері, вдень і вночі!!!
ТИ боровся за правду і волю та віддав своє життя!!!
Бережеш всіх нас з небес від проклятої орди,
яка ступила на землю нашу,
бо цей шлях обрала ТВОЯ душа.
Тепер, ТИ, наш АНГЕЛ!!! Ми дуже сумуємо...
Ми відчуваємо, що ТИ завжди поруч
і відчуваємо ТВОЮ підтримку!!!
ТИ назавжди в моєму серці!!!
Люблю дуже сильно!!!

До зустрічі МІЙ РІДНЕНЬКИЙ!!!!!!!!!!
27.03.2024

ТИ У МОЄМУ СЕРЦІ

Синочку, ТИ у моєму серці, ТИ біля мене,
ми разом постійно, так буде завжди...
Треба трохи почекати, щоб зустрітися...
Я все зробила так, як ми з ТОБОЮ домовлялися,
тільки ТИ мене найбільше мотивував...
ТИ допоміг мені здолати страх і невпевненість...
У нас особливий зв'язок був, є і буде...
Я змогла..... дякую ТОБІ.....

* * *

Друзі мого сина стали моїми друзями.
Вони підтримують мене, турбуються
про мене, намагаються хоч якось
розрадити мене, внести у моє життя
трохи яскравих барв, але це дуже
важко дається. Я вдячна Вам за те,
що можу перенестися разом з Вами
у приємні спогади, які живлять мене і приносять
позитив у такий складний період для мене...

ГРИГОРЧУК ЛЮБОВ ІВАНІВНА

Григорчук Любов Іванівна народилася 27.01.1982

року в селі Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Соціальна працівниця. Періодично працює в Італії. Чужина вложила в її руки творче перо, а в душу — щире рідне Слово... Пише дитячі казки, оповідання, новели. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (№32,2024).

МАМА

Я сиділа в саду в густій траві й збирала квіти, щоб спекти торт і заварити чай моїм лялькам, що лежали поруч. Стояла полуднева спека, але мені було затишно під старою розлогою яблунею. Цю яблуню я дуже любила ще й тому, що недалеко від землі її стовбур ділився на три гілки й утворював затишне гніздечко. Тож я часто там сиділа й мріяла. Розмовляючи з ляльками, я раптом почула гуркіт дров. Я зацікавилася від страшної здогадки, що пульсувала в моїй голові, але це тривало лише пару секунд.

— Ма-мо-ч-ко-о-о!!! — мій крик розрізав тишу і дзвоном розлився навкруги. Я бігла з саду до літньої кухні, під стіною якої ще п'ять хвилин тому моя мама складала дрова на зиму. Побачивши маму лежачою на землі з заплющеними очима і до грудей приваленою дровами, я впала на землю біля неї і підняла її голову собі на коліна. Мама заледве відкрила очі й прошепотіла:

— Доню, не плач, все добре...

Я погано пам'ятаю, як я розібрала дрова, які привалили маму. Я погано пам'ятаю, як помагала мамі

промивати рани на руках і ногах. Я погано пам'ятаю, про що ми тоді говорили. Але я добре пам'ятаю свій страх. Страх втратити маму. Страх залишитися без людини, яка любить мене більше за всіх на світі.
— Дякую тобі, Боже, за те, що зберіг мені маму!

ДОРОГА ДОДОМУ

Вечоріло. Захід сонця прикрасив червоним багрянцем пів неба, помережаного смугами літаків. Легесенький вітерець ледь колихав траву, в якій заливався співом цвіркунець. Здалеку чувся спів солов'я, десь гавкав собака, сокоріли кури. Скрипіла корба в криниці, подаючи наверх крижану прохолоду води. Чиясь дужа рука вибивала передзвін на косі, готуючи її до сінокосу. Черета корів, хрумкаючи свіжою травою, повертала ближче до села, за нею брів пастух, раз у раз ляскаючи батогом по будяках та кропиві.

По польовій дорозі йшла жінка з валізою в руках. Дівчинка років п'яти підстрибувала навкруги, то забігала в поле, щоб зірвати квітку для букета, то задивлялася на жучка чи комашку, а потім чимдуж наздоганяла маму. А жінка йшла неквапом, насолоджуючись вечірнім теплом, запахами села, його звуками й кольорами...

Десь поділися всі проблеми й тривоги, а роки, проведені за кордоном, здалися призабутим сном. До неї поволі поверталось приємне відчуття спокою

й блаженства, дитинства й захищеності. І вже вкотре вона зрозуміла, що рідна хата — це найкраще місце на землі, єдине місце, яке заставляє весело тріпотіти крильцями метеликів твоєї душі.

ЗАРОБІТЧАНКА

— Чао, сіньюора, торно фра дуже оре! — Надя закрила двері і полегшено зітхнула. Сіньюора Тереза була доброю, але вимогливою старою дівою, тож цілий день Надя почувалася напружено і неспокійно.

Десять хвилин швидким кроком — і ось вона уже за містом. Поле пахло весною, зораною землею, прілою торішньою соломою, молодими бруньками і ще чимось таким рідним, передвеликоднім... Жінка розпустила по плечах довге хвилясте волосся, розщепила курточку, бо сонце добряче таки припікало, і неквапом попрямувала вздовж річки. Вона часто гуляла тут в свої вільні від роботи години. Спостерігала за качками й водяними курочками, деколи вдавалося побачити й парочку видр, слухала розмаїтий щебет птахів.

Походивши трішки по березі річки, Надя постелила курточку на траву, сіла на неї й дістала з рюкзака книгу. Вона дуже любила читати, й тут, в далекій Італії, їй бракувало українських книг. Тож щиро раділа кожній книзі, якими обмінювалася з іншими жінками-заробітчанками. Притулившись плечами до стовбура дерева, Надя поринула в сюжет книги. Її уява,

як завжди, малювала все до найменшої дрібниці, і в якийсь момент жінка й забула, де вона знаходиться. Раптом перед нею з'явився великий чорний лабрадор, рвучко повертаючи її з книжкової України в італійську реальність.

— Вибачте, він просто дуже цікавий, ще молодий, тому й не завжди слухається мене. — Старенький, але приємний на вид італієць винувато усміхнувся, заледве наздогнавши собаку, щоб взяти її на повідок.

— Та нічого страшного, я люблю собак, тому й не боюся їх. — Надя погладила собаку за вухом, а він лизнув її руку й пішов за господарем.

Спохопившись, жінка глянула на годинник і похапцем піднялася. Це ж треба було так зачитатися! Бігцем побігла по стежці, щоб встигнути додому, бо навіть за дві хвилини запізнення вислуховувала півгодинну нотацію про те, що потрібно бути пунктуальною, бо за це їй платять гроші. В такі моменти Надя просто заплющувала очі, згадувала чоловіка й дітей, недобудовану хату, все те, заради чого вона сюди приїхала... Буквально вилетівши по сходах, Надя поправила волосся, зиркнула на годинник, (слава Богу встигла), глибоко вдихнула, на секунду заплющила очі й, зібравшись з силами, ступила в квартиру, в італійські будні жінки-заробітчани.

НЕЗВИЧАЙНА ПОДОРОЖ

(Казка для дітей)

В дуплі старої розлогої липи знаходилося гніздо синичок. Серед пишного гілля і буйної зелені його майже неможливо було помітити. А коли липа розквітала, то через гудіння бджіл навіть не було чути писку маленьких пташат. Але батьки цьому були лише раді, тому що ворогів і лиходіїв навкруги вистачало.

Ось і цього року в гнізді підросло п'ятеро пташенят. Тож роботи в батьків було доволі, спробуй но прогодуй ці ненаситні ротики! Та незабаром пташенята підросли і вже почали самі вилітати з гнізда. Як же їм подобалося літати!!! Спочатку вони кружляли недалеко біля липи, а згодом почали відлітати все далі й далі. Влаштовували перегони, повітряні ігри і спільні пошуки їжі. І хоча батьки й хвилювалися дуже за них, але все ж таки відпускали їх у вільні польоти, адже були впевнені, що синички добре засвоїли їхню науку і не будуть наражати себе на небезпеку.

І справді, синички пильно остерігалися kota і шуліки, трималися всі разом. А вечорами вони любили слухати розповіді старших птахів про інші ліси, про гори, моря і теплі краї. І саме після таких розповідей найменша синичка загорілася бажанням побачити теплі краї. Вона уявляла, яким цікавим і різноманітним буде цей край, які дивовижі її там чекають. І, незважаючи на те, що всі птахи вважали її мрію нездійсненною, синичка тихенько готувалася до подорожі. Вона багато літала, щоб натренувати крила, вишукувала найжирніших мух і гусениць, а також пильно слідувала за лелеками, щоб не прогавити, коли вони будуть відлітати.

І от настав той день, коли лелечий ключ на чолі зі старим вожаком плавно піднявся в небо, покружляв над рідним селом і попрямував до вирію. Синичка нишком випурхнула із гнізда і подалася за ними. З початку подорожі її переповнювали радісні емоції, адже вони пролітали повз багато нових полів, садів, річок та озер. Та згодом їй вже не було так радісно, бо хоча вони й зупинялися кожного вечора на відпочинок, маленька мандрівниця дуже втомилася та зголодніла. Адже тих пару мушок, які вона встигала впіймати на льоту, не могли втамувати її голод. Але синичка вирішила не здаватися і вперто продовжувала летіти за лелеками.

І ось вони долетіли до моря. Його безкрайні води шуміли й пінилися, закриваючи горизонт. Лелеки зупинилися, щоб підкріпитися й відпочити, і весь цей час синичка думала, що їй робити — повернутися назад чи продовжити подорож? Вона дуже сумувала за батьками, за розлогою липою, за всім птаством. Але, коли з першими променями ранкового сонечка лелеки знялися в небо, синичка відважно подалася за ними. Цілий день вони летіли над морськими просторами і під вечір знесилена синичка зрозуміла, що вони не зупиняться на відпочинок, бо навколо не було ні одного клептика землі. Вона з останніх сил змахувала крилами. Ще трішки... ще раз...а потім, жалібно пискнувши «рятуйте», почала падати. На її щастя лелека, який летів останній в ключі, почув її і вчасно підхопив на свою спину, не давши впасти в бурхливі морські хвилі. Всі лелеки здивовано

розглядали знесилену пташку, і їй довелося розповісти про свою мрію і як вона тут опинилася. Вожак, звичайно, насварив її за те, що вона подалася в мандри потайки від батьків. Але робити було нічого, тож вони продовжили подорож, домовившись по черзі везти синичку на своїх спинах.

І ось нарешті їх подорож завершилася, вони прилетіли в Африку. Тут було дивовижно! Скільки чудернацьких тварин вона побачила! Навіть одного разу наважилася сісти на спину величезного слона. Подружилася з багатьма птахами, спробувала смачнющі фрукти і насіння. Але з кожним днем синичка все більше сумувала за своєю землею, за своїми рідними. Тож вона була неймовірно рада, почувши від лелек, що вже пора вирушати додому.

Дорога назад здавалася їй набагато коротшою, напевно тому, що вона поверталася додому. Ось уже й знайомі краї, ось і розлога липа, в якій її дупло. І хоч надворі ще було холодно, на землі де-не-де лежав сніг, синичці було так тепло і радісно в обіймах батьків і друзів! Розповідаючи всім про свої пригоди, синичка не забувала наголосити, що подорож була дуже важкою і небезпечною. І якщо б не добре серце лелек, то вона б уже ніколи не побачила своїх рідних. А ще, додавала маленька пташка, що яким би не був цікавим і різноманітним світ, та все ж рідний край найкращий і наймиліший серцю. Це з радістю підтвердили й лелеки, адже не дарма вони щороку вирушають у важку й далеку дорогу до рідного краю.

КАЛИНИЧ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 22.12.1957 року в селі Княждвір Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка села Шепарівці. Середня освіта. Працювала ткалею, а пізніше пекаркою. Вірші пише зі шкільної парти. В альманасі "Джерельні дзвони" бере участь вперше (№32, 2024).

ЗАЦВІЛА ЧЕРЕШНЯ У САДУ

Зацвіла черешня у моєму саду
І тюльпани весною усі у цвіту,
В горі бджілка кружляє, весело гуде,
А дрібний дощик густенький тихо іде.
Все так гарно: велике і мале цвіте,
Радіє серденько моє не молоде,
Роки ідуть, з собою молодість беруть,
Їх ніяк уже не зможемо повернуть.
Куди поділася та молодість моя,
Що сьогодні появилася сивина?
Колись були веселі молоді літа,
Їх напевно забрала бджілка весняна...
Та сивина мене у старість завела,
По життю з різним болем провела.
Є в пам'яті веселі і сумні згадки,
Від того ідуть різні тривожні думки.
Бо все в минулому пробігло, пройшло,
Моє складне життя таке перенесло,

Воно там у пам'яті, як кадрики кіно,
Пробігли скоренько поглядом у вікно..

СВІЧКА ЖИТТЯ

Стоїть хатина край села, там тишина,
Там ходить мати сумна, бо живе сама,
Були у неї діточки і хто куди,
Подалися всі на далекі роботи.
А пройшло скільки літ і уже не той вік,
Ось деревце і не одна квітка цвіте,
Ніхто не віддячує матері за те,
Що у мами серце дуже не просте.
В душі добром, теплом до всіх горіла
І бажанням допомогти хотіла...
В неї здоров'я не те, слабке і старе,
Нікому на схилі літ не потрібне вже.
Не забувайте, діточки, стежину ту,
Де залишили сивеньку матір одну,
Не забувайте хатини старенькі,
Де було колисались маленькі.
Бо свічка життя довго не горить,
Прийде пора, загасне і не загорить,
І настане час втратите неньку свою,
Більше не зможете, не знайдете таку.

ЛЮБОВ — ВЕЛИКА СИЛА

Любов — велика сила —
Всіх людей покорила.
Любов усіх гуртує,
Дружню сім'ю будує.
Як любов пропадає,
Доля горя зазнає,
Про це людина знає,
Любов оберігає.
Любіть, люди, душею,
Добротою своєю,
Любіть всюди і завжди,
Не буде горя і біди.
Без любові дитя не родиться,
Без любові діло не робиться,
Без любові квітка не проросте,
Без любові життя не буде...
Любіть свою дитину,
Любіть матір єдину,
Любіть всю Україну —
Українську родину...

МОЄ СЕЛО

Я із того села, де течуть води Прута,
Де красується не одна церковця свята.
А за селом тихо шепочуть малі рівці:
Називається моє село Шепарівці.
Далі Коломия пролягла — місто рядом,
Я те містечко бачу за квітучим садом,

У моєму селі пам'ятник Шевченкові є,
Він вдивляється на три широкі сторони.
Там всі три доріженьки до купи зійшлися,
Наче три сестри при зустрічі обнялися,
І кожна доріженька свою назву має,
Всіх, куди треба, вона радо направляє.
Ось одна дорога веде до Львова,
А та друга — до старого Станіславова,
Третя пряма — до Буковелі веде вона,
Там вся Карпатська чиста лісова краса.
Ви приїжджайте навесні у наші краї,
Коли співають вранці солов'ї,
Приїжджайте до нас лютою зимою,
Походите лижами крутою горою...

ДИТИНСТВО

Чую, співають пташки у гаю,
А я згадую молодість свою,
Те своє дитинство босоноге
Біля корів, де широке поле.
Своє дитинство радісне сільське,
Яке воно зараз рідне і близьке,
Все нас дітей малих потішало,
Щось цікаве, що рідко бувало.
Пасли в полі всю череду корів
До самих темних літніх вечорів,
Ватру палили, все щось варили,
В казані на вогні їду творили.

До матері у ланку ходили...
Ох, льон вибирали, молотили..
Потім на полях його стелили,
Збирали і на терлиці обробляли...
Та все згадувати не буду я...
Ця згадка не закінчена моя...
В кожного дитинство було своє...
В кого багацьке, а в кого просте...
Була влада тоді у нас така —
Робити за себе і багача,
Хоч і мізерна була зарплатня.
Весело було — бідно велося,
Але надією все жилося.
В майбутньому краще заживемо
І до ліпшого життя дійдемо.

УКРАЇНА У НАС ОДНА

Прожила я добре днину
І кожную доби годину,
Дякую святому Богу
Та за Його допомогу.
А що буде у нас завтра?
Чи буде горіти ватра,
Біля неї грітися люди?
Чи буде спокійно всюди?
Не хочуть нам відповідь дати
Та й наші всі депутати,
Не знають вони і самі,

Бо дуже тривожні всі дні...
Маємо надію святу —
Це надія у нас одна
На ЗСУ і наші війська,
І віра тверда і міцна.
Перемога! Перемога!
Бо назад нема дороги,
Україна у нас одна —
Без неї не буде життя,
Не виросте українське дитя.
Ми знаємо добре усі,
Що Україна у війні,
Але не великий той шлях,
Скинемо з себе муляж.
Буде мир і спокій у нас,
Затанцюємо з радості не раз...
Не будуть заплакані очі,
А будуть спокійні ночі.
Бо кожна наша дитина
Має жити, як людина...
Всі Україну збережуть,
Нікому її не віддадуть!

ЖДУ ТЕБЕ

Твоє волосся, твої очі
Я бачу, сину, кожної ночі,
Бо вечорами довго сиджу
І вночі свої сльози ллю.

Тебе вечорами колисала,
Для тебе долі благала,
А тепер тебе вже нема,
Забрала до армії війна.
Тебе я під серцем носила
Із тобою його я ділила,
Та у нас одна кров тече,
Не можу забути тебе.
Я знаю, ти знову прийдеш,
Як тільки нелюда проженеш,
Я горджуся всюди тобою,
Бо ти солдат сам собою.
Стоїш там у вогні на рубежі,
Бо нелюд не хоче межі,
Бережеш спокій в Україні,
Мирний сон і день дитині.
Я жду тебе додому, сину,
Дай, Боже, щасливу годину.

* * *

Прийшла неділенька свята,
Пробігла днина не одна,
Багато та різних подій
Почулось мені не одній.
Сумно дуже усім на душі,
Як чути тривоги гучні,
Ридає мати тихо не одна,
Її сина дома нема.
Забрали сина на війну,
Захищати сім'ю свою,

Пішов сон для всіх берегти,
Не дати чужинцю прийти.
Не ридай, матусю моя,
Ще буде не одна весна,
Хоч ця для всіх сумна,
Та прийде бажана пора,
Буде веселіша весна.
І вся збереться родина,
Буде веселіша днина,
Ще щасливо заживемо,
Як ворога проженемо.

ВІТАННЯ ДЛЯ УКРАЇНИ

Україну-неньку я поздоровляю,
І з Днем Незалежності її вітаю:
Мирною, сильною тобі бажаю бути,
Про горе і сльози назавжди забути,
Щоб небо було чисте, мирне, голубе,
Та не чути-видно ворога ніде.
Щоби підростали діточки малі,
І веселі, і щасливі українці всі.
В духмяній своїй хаті, що пахне м'ятою,
Бачили рідну Україну багатою,
Її силою, могутністю гордилися
І ніколи нікому не корилися!
24.08.2024

КРАСЮК СВІТЛАНА ОЛЕКСАНДРІВНА

Красюк Світлана Олександрівна (творчий псевдонім Лана Краска) народилася 06.01.1989 року в місті Сміла. Живе і працює в місті Черкаси. Працівниця дошкільного навчального закладу. До віршування повернулася взимку 2022 року. З того часу друкується в різних колективних виданнях. В альманасі "Джерельні дзвони" друкується вперше (№32, 2024).

АДРЕСАТ

Я – адресант:

крізь відстань, час, епохи;
своє кошовне складую у вірш.
Він закороткий, щоби бути одою –
та на листівку
вистачить
одну.

Не буду обирати пишномовність,
важливому не треба океан.
Йому за щастя – поцілунок щирий:
вуста в вуста,
чи штампом від помад.

На почерк не зважай – тремтить нервово,
я так давно не надсилала лист.

Світлина на звороті –
незнайома,
знайомі кадри
відійшли в архів.

Я – адресант,

я – управитель долі:
з нас двох хтось мав зробити перший крок.
На відповідь – то, певно, не чекаю,
але то ззовні –
серце ж прагне слів.

АКВАРЕЛЬ

Напіввідтінки,
напівтона:
з єдиного – до сотні варіантів.
Сьогодні що?
Сьогодні кольори –
складаються,
малюються,
існують.
Папір, як завше – поза всіх форматів,
лиш клаптик
й той,
що трапився під руки.
Хіба натхнення обирає дати?
Хіба воно за графіком
приходить?
За вдячність має силу все тримати:
і аркуш, і палітру, і бажання.
Най скептики толочуть:
бездіяльність –
не є вершина,
тільки дурносластво.

А їй за пензликом дорога йде до раю,
щоразу від землі – і прямо в небо.
Довкола сіре,
а на серці – барва;
і серце пензлика тримає,
в барву вірить...

А ВІН КАЗАВ ЇЙ...

А він казав їй – до кінця, до крапки.
У темряву іди, не боячись.
Страх не повинен бути нездоланим,
страх має підкоритись
й лиш тобі.
Глибока синь безмежна тільки вперше,
в постійності вона непоказна.
Біля поверхні втримує миттєвість,
а от краса – вона іде до дна.
Крокуй,
не зупиняйся,
грай на нервах –
сюжет не має бути на стоп-кадр.
Крокуй у темряву,
не бійся,
не лякайся –
я поруч,
біля тебе,
я на старт.

АБСТРАКТНА

Абстрактна.

Богемності спротив у погляді.

Суцільність із фактів, теорій та догм.

Тоненька під місяцем, тоненька у просторі,
розкішна доведеністю
аксіом.

Комусь може здатись – вона вередлива,
то є не чеснота, то є грішний вайб.

Напевно,

можливо,

а зрештою –

впевнено:

абстрактна абстрактно – маршрутом у рай.

А ЩО БУДЕ ПОТІМ?

А що буде потім?

Коли від бар'єрів та власних кордонів
залишаться спогад

і тінь?

Відчутно запахне повітря свободою –
не просто на вибір,

чи шоу

в ефір.

Життя не складне, якщо все за сценарієм;
за стосами аркушів,

де прописано все.
Ти просто читаєш, якщо вмієш читати;
за розкладом сцена,
за розкладом все.
Та я ж тебе знаю до секретів дитинства –
рентген просто хлопчик
в порівнянні
зі мною.
Стандартні слова та стандартні життєписи –
ти їх, м'яко кажучи,
не любиш
свідомо.
У полум'я те, що вже є фоліантом,
що вже має схему:
початок – кінець.
Ти завжди тяжке обирала для себе.
Життя не за приписом –
бо хто ти?
Боєць.

БОГИНІ

Богині також ходять у жалобі,
не є постійним шовку ніжний блиск.
Не тільки хмари стеляться під ноги –
під ноги також скло, бетон, граніт.
Тонкі та ефемерні також плачуть,
щоправда смертні кажуть – дощ іде.
У першу чергу і в останню чергу

вони – жінки,
і з цим в них все святе.
Богині мають бути бездоганні:
там цілий кодекс правил та чеснот.
А що, коли богиня прагне волі?
Коли Олімп не рай, а дім скорбот?
Шовк пурпуровий з золотим вплетінням
на льон простий так просто замінить;
безсмертну цноту на смертельність років
і замість тисячі – життя одне прожити.
Здається легко і хмарки лиш в небі,
а не ось тут,
не поруч,
під рукою.
Чому ж тоді богині вельми вперті?
Миттєвість щастя – вічність самотою.

БЕЗ МЕЖ

А я би тебе заспокоїв,
зігрів,
обійняв,
зупинив.
На вулиці,
в дощ,
чи вже вдома –
важливо не це –
тільки ти.
А я би тебе поцілунком

відразу –
і до небес.
І хай би тікала з обіймів,
я б не відпустив
і не щез.
Я не ідеальний,
звичайний,
фантазій зі мною – лиш тінь.
Я не ідеальний,
звичайний
і в голосі грубість та дим.
Таких не жадають у мріях,
таких майже більшість – і пас.
Маленька моя,
божевільна –
невже ти зрікаєшся нас?
Не вір передбаченням хибним,
словам, що лунають з юрби.
Закони любові – свавільні,
закони любові – це ми.
Ти чуєш, як б'ється у грудях?
Як все там палає вогнем?
Маленька моя,
моя рідна,
я твій –
безкінечно,
без меж

БІЛИЙ ВІРШ

Моє «пробач» пішло у вічну вічність,
без відображення у світі задзеркалля.
Я пробачала на словах, не почуттями,
не вірила у те, що ти змінився.
Хіба можливо зупинить лавину?
Підставити себе і втримати хребетно?
Стихія від вершини й до підніжжя
ламає долі, ніби сухостій.
Її не повернути – час та простір
вже відіграли пісню солов'їну;
трикрапка – то не вихід, то лиш мўка,
не став потрійне,
став одну – і стоп.

ЛИХОБИЦЬКИЙ ВІТАЛІЙ ПАВЛОВИЧ

Народився 14.12.1938 року в селі Селець
Турійського району Волинської області. Мешканець
міста Ковель Волинської області. Військовий. Ветеран
військової служби, якій присвятив 29 років. Вірші
почав писати з 1990 року російською мовою. Коли
Україна стала незалежною державою, пише виключно
українською мовою. Лауреат Всеукраїнського
поетичного вернісажу-2008.

СЛОВА, СЛОВА!

Летять з блакиті промені незримі,
їм на заваді не стоїть пїтьма,

Бо промені ці є співзвучні рими,
А для поезій темряви нема.
Вона на мене діє, як колиска:
Колише, заворожує мене,
Хоч грім гримить, хоч блискавиця блиска,
Та Муза ця мене не обмине.
Прості слова, як гострі Зевса стріли,
Націлені завжди у вірну ціль,
І вірш летить, як сокіл сизокрилий,
І відгуками чутно звідусіль.
Прості слова!.. Яке вагоме слово!
У рідній мові ти міцне, як сталь,
Тому й найкраща наша рідна мова,
Вона є світла, чиста, як кришталъ.

РІДНА МОВА

Ти довго схована стогнала у неволі.
О, мово наша, страднице сумна.
І ми несли в тобі свої одвічні болі,
Щоб вилити в сльозах і виплакати до дна.
Тебе безжально часто плюндрували
І не давали вільного життя,
А хто був проти, того катували
І у в'язниці йшов у небуття.
Тепер ми вільні, нас ніхто не спинить,
Немає вороття, вперед наш світлий шлях.
Героїв імена у забутті не згинуть,
А будуть вічно жити у піснях.

Я признаюсь тобі в своїй любові,
Зі слів-троянд я наплету вінків
Тобі — найкращій, нашій рідній мові.
Живи! Співай! Живи навек віків !!!

МІЙ КРАЙ ЗЕЛЕНИСТИЙ

Волинський край — ліси зеленолисті
І солов'я чаруючі пісні,
Калина у рубіновім намисті
І неба синь, і квіти навесні.
А як торкнуться руки ніжним рухом
До віточок, до ніжного зела —
Дихне приємним, незабутнім духом
Від тих часів, як мама сповилА.
Посеред ночі мавки в лісі блудять,
Пугають з безсонниці сичі,
І спогади душі моєї будять,
Й вони плывуть у думках уночі.
І я ловлю свою минулу долю,
Сиджу один і мрію при свічі,
Кую в думках свою і силу, й волю,
В зеленолистий ліс той ідучи.

Я ХОЧУ ЗАВШЕ БАЧИТИ ВЕСНУ

Я хочу завше бачити весну,
Дивитись на цвітіння абрикосів

І солов'їну пісню голосну
послухати в гаю у стоголоссі.
Нектар суцвіття хочу поспивать,
Ловити їх духмяну насолоду,
І промінь, що упав на сіножать
Й позолотив у річці чисту воду.
Почути хочу в лісі іздала
Мелодію чарівну солов'їну,
Відчути там, як дихає земля,
Спостерігати вірність лебедину.
Дивитися в саду на заметіль
З пелюсток вишні. Це, якщо вдасться,
Бо пройдено в житті немало миль,
Та мріяти — то є велике щастя.

ЛІТО ДЛЯ ДВОХ

Горить багаття край озерця,
Про щось шепочуть комиші,
І так з тобою тепло серцю,
Приємно й легко на душі.
І жайворон — провісник милості,
Злетів у небо в добрий час,
Пісні співає в високості
Про сонце, літо і про нас.
Ласкаве літо даль колише,
А ти шепочеш: «Не спіши».
Ніхто тут не порушить тишу,
Окрім нас двох тут — ні душі.

Заполонило нас кохання,
Серця палають у вогні,
У комиші пішли вагання,
Ти вже мені не кажеш «Ні».
Палкі пориви, серце б'ється,
Блаженство ллється через край.
Живу, чи ні? Чи все це сниться?
Чи може вже попав у рай???
Ти дивишся у небо синє,
Я — в твої очі голубі,
І на якійсь палкій хвилині
Віддав всього себе тобі.
Кружляє бусел у блакиті,
І пахнуть квіти у гаю,
Мов медом сонячним налиті,
І я з тобою у раю.

ЩЕ ПРИЙДЕ ТОЙ СВІТАНОК

Дні летять, як лелеки у вирій,
І тих днів не вернути назад.
Так хотілось пожити у мирі,
Та звучить повсякденно набат.
І горять наші гнізда — оселі,
І хороним щоденно синів.
Хіба будуть в нас очі веселі,
Як на серці лиш смуток і гнів?
Ой, як тяжко, мов камінь на груди,
Як від кулі, у серці болять...

Та, надіюсь, що краще мо' буде,
Що прийде довгожданна та мить.
Що колись ще наступить світанок
І на світлові, а не в імлі,
Дні свої і свій вік наостанок
Доживу на щасливій землі.

А ЧАС ПРИЙДЕ...

Смиренно молимося у храмі,
Та ллється кров, душа болить,
І світ наповнений сльозами,
І стогоном набат звучить.
Хіба простить нам Всемогутній
За справи пакосні людей:
За всі гріхи, за всю розпутність,
За мертвих крихіток-дітей?
За всю пролиту кров невинних,
За душі, спалені в огні,
За безневинно «убієнних»
У братовбивчій цій війні.
За шахти спалені, заводи,
Де уцілів один зі ста,
За всі жахіття для народу:
Розбиті села і міста.
За жадібність, за вимагання,
За мільйонні хабарі
І за простих людей страждання
Від тих, що там, десь нагорі?
Він милосердний, Він чекає,

Жде покаяння наш Отець,
А час прийде, Він покарає
І буде всім гріхам кінець.

КОЖНОМУ БУДЕ СВОЄ

Вірю я, що настане година,
Що прийде довгожданий той час —
Буде вільною вся Україна,
Будуть вільними Крим і Донбас.
Залп останній печаткою ляже
На моїй українській землі.
Дай їм розуму всім, Святий Боже,
І на Банковій, і у Кремлі,
Щоб навічно затихли гармати,
В Лету канули нечисть і гнів,
Щоб ніколи не плакала мати,
Проводжаючи в пекло синів.
Я прошу вас, смиренно благаю,
Схаменітесь, дорослі й малі,
Хоч не задля дорОги до раю —
Жити праведно тут, на Землі.
Час проб'є і Земля вся здригнеться,
Для покАяння шанси ще є,
А потойбіч ніщо не минеться,
Ми одержимо кожен своє.

МОЇМ ЗЕМЛЯКАМ — ЗАХИСНИКАМ УКРАЇНИ

Ми зростали, жили і майбутнє творили,
Розквітав, плодоносив посаджений сад.
Хижий ворог надумав зламати наші крила,
Нашу землю спалити із градів, гармат.
У донецьких містах, на полях, у долинах,
Під дощами, снігами, в морозній імлі
Б'ються витязі наші — сини України
З морем тьми на святій українській землі.
У рашистів бандити заховані в броні,
Нашу землю грабують: і села, й міста,
Проливаючи крові потоки червоні,
Хоч самі виживають — десяток зі ста.
А герої ідуть крізь вогонь і тумани,
Визволяючи там українських людей,
І, тамуючи біль від пекучої рани,
Йдуть під кулі, осколки і грім батарей.
Уперед і вперед в огнюному потоці,
Йдуть в атаку, де ворог смертельний засів,
Йдуть у бій, як колись, в сорок першому році,
Як тоді...бо обов'язок честі звелів.
Прийде час, блискавиці погаснуть криваві,
Заспівають в гаю і в серцях солов'ї,
І повернетесь ви, як Герої, у Славі,
Дорогі земляки, побратими мої.
А Героїв, що Бог взяв на небо, до раю,
Українців, відважних бійців-козаків,
У серцях збережемо на завше...я знаю.
Не забудем нікого навіки віків.
Хай же з вами летять слова Вашої Слави,

В них любов лиш до Вас. До катів лише — гнів!
Хай летять ці слова крізь жажливі заграви
До моїх побратимів, моїх земляків.
Через снігом засіяні доли і гори,
Ці слова хай летять поруч з Вами в бою,
Хай дзвенять на просторах: на суші, на морі,
Після бою — занять соловейком в гаю.
Крізь вогонь, що осаїтлює полум'ям далі,
Крізь тумани й небачені в світі бої,
Посилає привіт Лихобицький Віталій.
До побачення, любі Герої мої.

МОЯ МОЛИТВА

Про неї слух пройде по всій країні.
Так. Це не є прихований секрет,
Бо я молюсь за долю України.
Я, український, з Ковеля поет.
Хоч голос мій не є усім відомий,
Не загартований у мудрості віків,
Та він пробуджує з дрімОти несвідомих,
Бо він є голосом нащадка козаків.
Нехай летить мій молитОвний голос,
Хай чують його небо і Земля,
Нехай почує його хлібний колос,
Як він звучить набатом у полях.
Нехай дзвенить, лунає на просторах,
Хай пробивається в туманистій імлі,
Нехай луною відгукнеться в Кримських гОрах,
По українській ідучи землі.

О, Україно, люба і стражденна,
Володарко лісів, озер, ланів,
Молюсь я Богові в душі своїй щоденно
За наш народ: за дочок і синів.
Прошу Його, щоб дав тобі Він силу
Прогнати ворога із хати за поріг,
Й тебе єдину, рідну нашу, милу
Завжди від супостата уберіг.
О Боже наш! О Господи, помилуй!
Помилуй від проклятої війни!
Щоб в Україну — неньку нашу милу,
Живими поверталися сини.
Прошу Тебе, щоб нам додав терпіння,
Прогнав від нас зловісну, чорну тінь,
А владарям дав вміння і сумління,
Й життя щасливе нових поколінь.
О Боже наш, прошу Тебе! АМІНЬ!

ЛОБУРАК ОЛЕГ ЯРОСЛАВОВИЧ

Народився 10.01.1968 року в місті Коломия Івано-Франківської області. Український художник, скульптор, актор, дитячий письменник та мультиплікатор. Працює викладачем Коломийської дитячої художньої школи імені Я. Пстрака.

* * *

На вулиці старій вітри осінні,
А місто в тихім спокої туманнім.
Я в строгім капелюсі, мов у сні,

Крокую вулицями і лечу думками.
Червоні яблука на столику старім,
Два келихи вина бурштином сяють.
Твій погляд мовчазний у тиші тій...
Невже це ми були? Чи хтось із нас згадає?
Мовчить вино, а з ним мовчить і час,
Усі слова десь зникли за шляхами...
Куди вони пішли? Їх так багато в снах,
А місто міст тримає поміж нами.
Чи ти забула? Ну, а може ні?
Може пройдемоь вулицями цими,
Де осінь наспіває щось без слів,
Візьме в обійми нас в осінній теплій зливі...
12.09.2024

* * *

вариться в глеку чорна гіркота
й повень у віконце заглядає
тримає міцно чорного kota
який зеленим оком позирає
із люльки сизим димом пелена
глибокий погляд древньої мольфарки
з-під хустки пробиває сивина
вариться зілля мудрої знахарки
змотала біди всі мої в клубок
і дала гратися мене котові
коли біда відкриє в дім замок
у чари ти повірити готовий

* * *

Як спуститься ніч на чарівний твій край,
У небі ти кулю велику шукай.
Котів понесе до незнаних земель
Крилатий, чудесний човен-корабель.
Радіти видовищу дід не велів,
Бо та невідомість манить всіх КОТІВ.
Несе корабель невідомість страшну,
Наказує плисти в нічну глибину.
Прокинеться тінь та, що спала 100 літ,
Зла сила Дракона запустить в політ.
Ще сонце на сході не встигне зійти,
З небаченим ДИВОМ зустрінешся ти!

МАНАШИНСЬКА ЗОРЯНА ВАСИЛІВНА

Народилася 25.05.1968 року в селі Стенятин Сокальського району Львівської області. Мешканка села Свитазів Сокальського району Львівської області. Освіта економічна. Знайшла себе в поезії у пенсійному віці. Входить у ЛМО «Колос» з 2022 року. Друкувалася в альманасі «Соколинний край». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32).

* * *

Смукток землю гойдає
І кричить: «Зупинись!»
Біль аж серце з'їдає,
Не вгамується скрізь.
Живемо якось далі

Попри болі й страхи.
Хоч на серці скрижалі,
Ми із болем на ти.
Тільки, пощо біль дітям?
Пощо їм ті страхи?
Двадцять перше століття
Повне жаху й війни.
Без війни гинуть діти...
Ні, давай ще війну!
Краще б дітям радіти,
Вільно йти по життю.
Будем ми ще радіти,
Ті, хто так потерпав
І молився за діти,
Хто своє захищав.
05 .08. 2024

* * *

Є зупинка перша,
Є також остання.
Є любов із перцем,
Є любов – світання.
Є любов, як вишня,
Спіла і достигла,
Облітає листя,
А вона смілива.
Є любов, як вітер,
Вільна і вразлива,
Білим самоцвітом
Розправляє крила.

Є любов – ліля,
Біла і красива,
Вірна в ній ідея,
Розум є і сила.
Є любов Всевишнього –
Мудра і надійна,
Полюбити ближнього...
І душа спокійна.
31.07.2024

* * *

Розкидає вечір
Нам згори на плечі
Думи ті крилаті,
Господом підняті.
А я все з Тобою
Дихаю весною,
Любий Боже вірний,
Мій Ти благовірний.
Добре із Тобою,
З думкою святою,
Йшла би стороною —
Виросла б стіною.
Тільки із Тобою
Стала говіркою,
Тягнуся поволі
До руки Святої.
27.04.2024

* * *

Душа поета не байдужа
До всього світлого в житті.
Вона, як промінь, чиста й мужня,
Від того й пишуться вірші.
Ніхто для неї не байдужий,
Весь світ для неї, як Едем,
Якщо вже є в якійсь скруті:
– Нічого. З Богом проживем.
Душа поета є ранима,
Та, попри все, вона живе,
Живе і дихає щоднини,
Радіє, що добро несе.
Бодай ще словом приголубить
Серденько одиноке те.
Душа поета... Вона любить,
Коли добром квітує все.
Душа поета всіх торкнеться
Своїм захищеним плащем,
Усім сердечно усміхнеться
І привітає з добрим днем.
09.06.2024

* * *

Якби ж то тільки я могла,
Засіяла б усе квітками,
Нехай би доля в всіх цвіла,
Як ті ромашки з волошками.
Найбільше квіти я люблю:
Ті, що у полі з видноколу,
А ще південну зорю

І неба глибочінь, простори.
Якби ж я чайкою була,
Я полетіла би за море,
Повітря б чистого взяла,
Щоб згинули усі прокльони.
Бо наша мова золота
І чиста, як джерельні води,
Для нас важливі є Слова —
Вони на правду є Господні.
Якби ж то сонцем я була,
Давно вже бути перемозі,
Я би спалила зло до тла
І витерла усім би сльози.
Ви зрозумійте, всі живі,
Про ближнього нам треба дбати,
Ми тут всі гості на Землі,
Нам вічне треба заробляти.
20.03.2024

ПАШУ ТОБІ ЛИСТА

Пишу тобі листа
І фото висилаю,
Я знаю, не одна
Тебе з війни чекаю.
Зажурена весна
Із присмаком любові...
Огидна та війна,
Де ллється стільки крові.

Зажурена весна...
Найкращі відлітають...
Молюся я щодня...
Господь оберігає.
Зажурена весна
До неба проводить...
Стою біля вікна
І серце завмирає.
Пишу тобі листа
І вірю в Божу силу,
Тебе зустріну я
Й ніколи не покину.
Зажурена весна,
Уквітчана красою...
Терплячий Бог щораз
Вкриває нас Собою.
Зажурена весна,
Повінчана любов'ю,
Закінчиться війна,
Зустрінемось з тобою.
Прошу тебе, весна,
Розквітни білим цвітом,
Прийде нехай до нас
Вже мир із теплим літом.
Пахуча та весна
Для всіх людей чудових,
Вона завжди була
Із присмаком любові.
01.03.2024

* * *

Турбулентні часи,
Безіменні хрести
Вже несила знести,
Вже пора без війни.
Пощо злоба і біль,
Та ненависть і хміль?
А пихатість свавіль,
А лукавст божевіль?
Вже до краю дійшли
Від наруги й війни,
Відбудуєм мости,
Бо інакше — не ми.
Турбулентні часи...
Пощо нам вже вони?
Тож до єдності ми,
До вершин чистоти!
24.02.2024
/ Турбулентні – неспокійні /

* * *

А вам не вбити солов'їну,
Її не можна упіймать,
Всевишній мову й Україну
Благословив на вірний шлях.
Не знає мова перешкоди,
Вона уквітчана в серцях
Вже навікі в свого народу
І жити буде серед нас.
А кожна мова є від Бога,

Не має права вимагати
Ніхто нівечити чудову,
Лиш серцем мову зігрівають.
А ті, хто робить перешкоду,
Зазнає відчайдушний крах,
Ми з вами Божим є народом,
Тому й нелегкий вірний шлях.
За те, що вірні ми є Богу,
То й терпимо терновий вік,
Він закінчиться, й наше Слово
Звучатиме, як Бог прорік.
21.07.2024

ЯХНЕВИЧ ОРИСЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 17.10.1947 року в невеличкому покутському селі Семенівка на Городенківщині Івано-Франківської області, проживає в місті Городенка. Українська письменниця, поетеса, авторка пісень та 11 власних збірок. З дитинства невиліковною хворобою прикута до ліжка. Членкиня НСПУ. Лавреатка літературних премій імені Тараса Мельничука, Леся Мартовича та Григорія Никифорука. Нагороджена почесною відзнакою «За подвижництво в культурі Прикарпаття». В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (№32, 2024).

ЗА УКРАЇНУ

Вже небо знов закрили чорні хмари,

І нічна зірка боязко тремтить,
На всі міста гучні ракет удари
Падуть і розлітаються в ту ж мить.
В єднанні з ЗСУ ніким не подолати,
Хай ворог-кат являє ненасить,
Не нам йому тут гниючи конати,
Не нам йому ганьбу вічну носити.
За мирну кров, за України муки,
За сльози матерів, дітей, синів...
Так Господь дасть, що вам усохнуть руки,
Вас не спасе холодний Дону гнів!
О, ще ніхто не падав на коліна
І не просив помилювань в тилу!
Була і є незламна Україна —
І кожному по човнику, веслу!
Веслуймо, друзі! О, одна планета,
Одне бажання, мрія і мета,
Забудеться війна, слово «ракета»,
На славу оживуть села й міста.
27.07.2024

ІРИНІ ФАРІОН

Шістдесят — це мало чи багато?
Був прекрасний, славний ювілей!
То було й для міста Лева свято
І ще довго було б в нас, але...
Таке горе випало для людства,
Від якого враз зів'яв й озон.

Похитнулась, але не упала —
Міцно стоїть і нині Іра Фаріон!
Ні! Не вмерла і не вмере ніколи,
Бо такі у всіх серцях й в душі,
Будуть вчити українські школи —
Рідну мову: прозу і вірші!
23.07.2024

ПРОСТИ НАС, ХРИСТЕ

Ніколи й нізачо не можна змиритись
З тим горем і болем, що маєм в житті,
А обрій в тумані ракетами давить!..
Й що дальше — не знаєм, що жде на путі?!
Немає довір'я, ні усмішок звичних —
Забрав ефір голос і той Охматдит.
Чекати ще, друзі, чи на сполох бити,
Щоб якось розвіять цей рашиста дим?!
Не вмію грати кіна, не можу, не хочу! —
В сльозах, замість річки, — жінки, діточки...
Я їхніми муками давлюся, корчусь,
І знов здичавіло...на ручки, плечки!!!
В полоні серця без тілесних ворухень
І крик закриває добро всіх речей!..
Ні холод, ні голод уже не злякає, —
Не дав би Бог темінь сміливих ночей.
Твій погляд прикований знов до екрана:
Спалені, згорені тілечка — у ціль.
Завали, пекельність, багрянцевий ранок!!!

В дитячій лікарні діток звідусіль!
За що це нам, Христе, така страшна кара?!
За гріх той родовий, за той страсний час?..
Ти тільки прости — діток — чорна хмара...
Вони такі милі, ласкаві у нас!
Ангелики білі, без крилець змужнілих
Полинули в небо, у царство святих...
Та їхня невидимість — пам'ять і слава
Будуть з Україною понад світи.
15.07.2024

ХТО СКАЗАВ...

Хто сказав, що вже все пережито
І ніяких реальних подій?..
Ой, неправда! Ще родиться жито
І ще безліч в нас мрій і надій!..
Нас шукають знайомі обличчя,
В чорнім спалаху — біла сльоза,
Та людська і свята доброзичність,
Що від серця — цілющий бальзам.
Тут нема ні брехні, ні пророцтва:
Вхід у Місто, країну Життя!
Ми ще в силі позбутись потворства,
Бо є з нами братів почуття!
Я сама ще могла б розказати
(свій літопис душі перелить),
Як трава проростає крізь ґрати
І як сонце сніги попелить.

ТАКЕ ЖИТТЯ

Таке життя, як та погода:
То сніг, то повінь, то вітри...
А вже й від Бога нагорода:
Яскраве сонечко згори!
Тільки не треба сумувати,
Впадати в відчай без надій...
Ми в світ прийшли, щоб будувати,
Творити, діяти... Тож дій!
Сьогодні є ще у нас днина,
Й ти присвяти її життя...
Знай: перш за все ти є — Людина,
Й тобі належить майбуття!

Я ТВЕРДО ЙДУ...

Моєї долі — болю висота
Упала вранці на пісні казкові...
Упала в полі на рясні жита,
На ніжні маки, квіти волошкові...
Нехай падіння, а я радість п`ю,
До дна спиваю, як росу ранкову,
І, як любила й далі так люблю —
Із вірою у Пресвяту Покрову!
Я твердо йду, хоч і не маю ніг,
Мені в гаю кує зозуля й кличе...
А ще я знаю, як би друг мій міг,

Той шлях тернистий він би возвеличив.

ТИ — ЩАСЛИВА?

Коли б мене спитав хтось: «Ти — щаслива?..»
Я б відповіла без вагання: «Так!..»
Щаслива тим, що успіх мій — то злива,
Що в далечінь пливуть мої літа!..
Щаслива тим, що всюди в мене друзі,
Що мріям заповітним — добра путь...
І що живу, немов калина в лузі,
Де можу град і бурі перебути!..

МІЙ ПЕГАС

Ми — люди праці, мирної доби
І живемо без заздрості і маски,
Уміємо прощати і любити,
І не чекати ні від кого ласки.
В гірких очах відбився цілий світ,
Та учимося у бійців-Героїв,
Як нам не впасти, наче вишень цвіт
І всі шляхи долати і без зброї!
Благаєм Бога, про війни-кінець...
Про ту стежину, що веде рівненько!
Лиш не забудь, скільки впало серцець
За майбуття, за Україну-неньку!
На жаль, ще ранки й ночі так нудні?!
Невже нам хтось із ворогів наврочив?

Тримаймося «За волошкові дні» —
За той Пегас, що із путі не збочив!

СВЯТО НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

Вже по вінця наповнена чаша,
Вже тих сліз не відмить, не відпить,
Що не день, що не ніч сіра раша
Б'є по мирних місцях — світ тремтить.
Доки буде цей хаос тривати,
Доки буде нас ворог бомбить?
Ну чому світ не може повстати
І тут нас і себе захистить?!
Що ж, напевно, не всі ми свідомо
Бачим речі украй, як вві сні,
І прощаючись з матір'ю, домом,
Проливаємо кров на війні.
Був Майдан Революції Гідності —
За Україну, її майбуття
Йшли сини щирі в вірності,
Щоб всміхалося сонцем життя!
І в річницю державного свята
Скільки випало днів перемог!
Ми Героїв-бійців величаєм —
Незалежність, ЗСУ з нами Бог!
24.08.2024

ЛУДЧАК ІВАН МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 08.07.1951 року в селі Нижній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Краєзнавець, журналіст, громадський діяч села, член видавничого комітету Енциклопедії Коломийщини, член Національної спілки краєзнавців України (НСКУ). В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (№32, 2024).

ВЕСІЛЬНИЙ ОБРЯДОВИЙ ХЛІБ — КОЛАЧ

ПРОЦОВІ КОЛАЧІ — сільська вимова.

Обов'язковий весільний атрибут, без якого у давнину не обходилося у часі і до весілля. Вважалося, що для доброї долі молодих випікання з найкращих сортів борошна (муки) колачів запрошували заміжніх жінок з благополучних сімей.

Колачі вироблялися (спліталися) тістом у бляшані форми так, аби посередині обов'язково залишалася дірка. Дірка (дьирка) служила для прив'язування цього хліба до пояса дружбів, дружок у давнину, які йшли просити (кликати) на весілля до родини, близьких людей. Пізніше цей обрядовий хліб зав'язували у білі хустки і так йшли, їхали роверами (велосипедами), а часом мотоциклами у село. На фотографіях з архіву збереглися такі записки.

Колачі ще називали ПРОЦОВІ, від слова «процання» — тобто, коли виряджали батьки молодих до шлюбу, сідали і клали колачі собі на коліна, а молоді вклякали, цілували їх, колачами благословили молодих, перехресшуючи три рази, у щасливу життєву

дорогу. На виході з хати батько і мати торкалися молодих колачами.

До колачів витоплювалися (готувалися) дві соляні гірки у формі конуса діаметром 5-6 см, аби вкласти у дірку колача.

Для обрядового дійства випікали п'ять колачів. По два для благословіння молодих, а один під деревце. Тут також у колачі служила дірка. А також, коли колач розламували у часі винесення деревця на солодку яблуню, тоді колач забирали і кусками частували весільних людей.

Цікавою була традиція: коли під час викупу молодії її суджений підходив до столу, молода брала колач у руку, дивилася у дірку на молодого, а правою рукою кидала назустріч зернами жита — на щасливе життя.

Весільний колач традиційно розламували молодий і молода, коли винесли деревце у закінченні обряду. Старалися подружжя (змагалися) розломити більшу частину. Кому вдалося мати більший кусень, того буде верх у ґаздівстві. У інших селах розламували колач при розписуванні (реєстрації шлюбу).

З колачами приходили на весілля і жінки, і чоловіки. Жінки до двох колачів у хустину брали, цукор або крупи, а чоловік клав пів літру самогонки, часом державної горілки. Тепер уже ніхто не вітає молодих такими словами: «Абисти були багаті, файні й веселі, як цей КОЛАЧ!».

Весільні традиції з часом спрощуються, перетворюються у звичайне поздоровлення молодих.

На жаль, відходять та забуваються. Дуже прикро, що у наш важкий час війни тільки можна скромно, без веселощів святкувати таке давнє дійство, яке ще збереглося у нашому побуті.

КОМИНЯР

КОМИНЯР («коминярь» у гуцульському діалекті) або САЖОТРУС

Пригадую собі це слово, коли мама говорила до тата на одяг, що прала у великій ванні (балії). Він був чорний, аж ніби засмальцований, блискучий від роботи на залізниці складачем вагонів.

Тоді мама говорила: «Ти, Николо, як КОМИНЯР!»

А ще у 1950-х роках, коли я з татом ходив підстригатися у хаті там, де тепер розміщена автобусна зупинка, нижче Михайлівської церкви. Там була перукарня (тато казав «фризієрня») і бачив, як на ровері їхав чоловік у чорному, ніби вугілля, одязі. На голові мав шапку, якої я ніколи не бачив, вона була з танкіста, або льотчика (літуна), пояснював мені батько, коли я цікавився. Мав високі чоботи, а на ровері (велосипеді) віз на довгому держаку щітку з дроту. А ще мав велику металеву кулю, розмірами у діаметрі до 10-15см.

На запитання мої до тата чув пояснення, що ця людина — КОМИНЯР. Він чистить комена (комінки) у будинках містян. Часто вибирається на верхи — покрівлі хатів, щоб опустити кулю у закінченні комінка, струсити сажу вниз, а відтак почистити решту

димоходу. Здавна була така професія у домашньому побуті містян.

У праці відомого історика і краєзнавця, Почесного громадянина міста Коломиї — Івана Монолатія «1772 Цісарська Коломия 1918» автор подає перелік КОМИНАРІВ (сажотрусів), які були в 1912 році у місті над Прутом:

Антоні Яворські (вул.Беднарська,14);

Юзеф Яворські (вул. Глиняна);

Еліаш Маліновські (вул. Міцкевича);

Юзеф Маліновські (вул. Ягайлонська, горішня).

Професія КОМИНЯРІВ — САЖОТРУСІВ відійшла у часі переходу містян на опалення житла природним газом.

ЩЕ ТРОХИ ПРО КУФАЙКУ

(спогади)

Після Другої світової війни поширеним жіночим, чоловічим та дитячим (підростковим) верхнім одягом у повсякденному житті були КУФАЙКИ. Швейна промисловість широкими темпами виробляла КУФАЙКИ різних розмірів. Кольори були чорні, темно-сині, темно-коричневі. Для військових були блідо-зелені на робочі дні.

Цей теплий одяг ввійшов у побут навіть у терени Гуцульщини. Була відома коломийка про те, що «гуцулови байка, бо його добре гріє радянська КУФАЙКА».

Я ходив до школи до восьмого класу також у КУФАЙЦІ. А у 1964 році мама мені купила теплий плащ з сукна. Я у ньому закінчив у Коломиї другу середню школу.

Уже у 1970-х роках минулого століття КУФАЙКИ почали витісняватися модними плащами, елегантним верхнім одягом, особливо його носили містяни, тоді було видно різницю у Коломиї і розпізнавали людину з села. Переважно вони були одягнені у КУФАЙКИ. Печенізькі люди любили носити КУФАЙКИ, перешиті скосаком у клітинку.

До роботи у колгоспі, на фабриці, заводі верхнім одягом були КУФАЙКИ, а до церкви люди старалися носити кожухи, киптарі, а відтак — шуби та плащі. Міське життя скоріше покинуло КУФАЙКИ. Вважалося, що цей одяг примітивний, сільський, буденний.

Пригадую, як на початку збору на демонстрацію (парад) майстер лісопильного цеху с.п. Микола Мартинюк вивів з формованої колони Івана з Кіданча, який прийшов на урочистості у КУФАЙЦІ. Чоловік усміхнувся і зрадів, бо пішов додому возити гній на город. До того не втратив норму кукурудзяного борошна, яке додавали робітникам за шкідливі умови праці. Хто не був на параді, то не одержував борошна.

Після війни злиденне життя часто примушувало одягати чисту, охайну КУФАЙКУ навіть до храму, на весілля, інше.

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 32

“Писаний Камінь”

Косів

2024

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083

Косівський р-н., м. Косів.

тел.-факс.: 067 3420747

E-mail: evrika-pk@ukr. net

Підписано до друку 15.10.24. Формат 84х60\32.

Папір офсетний. Друк офсетний.

Тираж 300 прим. Замовне 628.

ВИДАВНИЧО-РЕДАКЦІЙНА ГРУПА

Упорядкування і редакція

Технічний редактор

Відповідальний за друк

Музичний редактор

Художник

Кур'єр і водій

Марія Боєчко

Віталій Стефурак

Михайло Павлюк

Мирослав Ільків

Олег Лобурак

Іван Боєчко

Б 76 Джерельні дзвони – 32/Альманах – Косів:

Писаний камінь, 2024. – 432 с. 8 кол.

РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧА ГРУПА
"ДЖЕРЕЛЬНИХ ДЗВОНІВ – 32"

Марія
Боєчко

Михайло
Павлюк

Віталій
Стефурак

Мирослав
Ільків

Олег
Лобурак

Іван
Боєчко